

Luật Sư Đại Nhân Không Dễ Chọc

Contents

Luật Sư Đại Nhân Không Dễ Chọc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	64
10. Chương Ngoại Truyện	70

Luật Sư Đại Nhân Không Dễ Chọc

Giới thiệu

Edit : Nhược Lam & PyBeta Làm ebook: PyNguồn: <http://pyluoi.wordpress.com> Giới thiệu Là pho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luat-su-dai-nhan-khong-de-choc>

1. Chương 1

“ Ôn Hoán Quang, người là tên mặt người dạ thú, không chuyện ác nào không làm qua, đại phơi đản !!! ”

Những lời mắng nhiếc đầy phần uất thể nhưng lại phát ra từ miệng của một cô gái yêu kiều, đáng yêu, quanh quẩn trong một không gian rộng lớn lập tức khiến hai nam nhân trong phòng khách kia phải chú ý.

“ Nói hay lắm ! Nói thực tốt ! ” Nam nhân có diện mạo anh tuấn, nhã nhặn vừa nghe được câu nói đầy oán giận kia liền vội vàng đứng dậy vừa vỗ tay vừa không quên trầm trồ khen ngợi. “ Cậu nói thật tuyệt vời ! ”

Một lời vừa thốt ra lập tức nhận lại một cái nhìn đầy xem thường.

“ Cái gì tốt chứ ? Nếu không phải anh đem lều dưới bán cho anh ta thì sao em lại có thể bị tạp chí bát quái viết loạn? ” Nộ khí ngút trời, Lộ Hà Dạ hung hăng ném tờ báo lá cải xuống bàn trà, hé ra một khuôn mặt phần điêu ngọc mài nhỏ nhắn, đương hừng hực lửa giận, trừng mắt nhìn anh họ đang trưng ra cái vẻ mặt vô tội.

“ Tiểu Dạ, đừng nhìn anh như thế, anh chẳng phải cũng oan ức lắm sao? Anh cũng đâu phải cố ý bán cho hắn. ” Dịch Trí Bôn bày ra bộ dạng đáng thương, không quên kêu rên thay chính mình giải oan. “ Nếu lúc trước không phải cái tên hoạn quan kia dùng tên người khác để mua, anh cũng sẽ còn lâu mới bán cho hắn ! ”

“ Đúng vậy, Tiểu Dạ, em nói như vậy thật sự không có chút công bằng. ” Bên cạnh nam nhân là một nam tử khác đang nhàn hạ nằm tựa mình trên sofa, đem nhà người khác như nhà mình, Vệ Phùng Bình nhìn không được thay thẳng bạn nói giúp đôi câu.

“ Chúng ta làm kiểm sát viên điều tối cần thiết là phải thành thực, anh đây phải nói một câu công đạo, chuyện này thực sự không thể trách anh họ em, vẫn là Ôn Hoán Quang hắn tâm cơ quá sâu, anh họ em vẫn là đấu không lại hắn. ”

Một mặt cầm lấy quả táo từ từ thưởng thức, một mặt bình tĩnh khách quan phân tích tình thế địch ta.

“ Em thử ngẫm lại coi, chuyên môn hiện tại của Ôn Hoán Quang là bào chữa cho những tên phú thương bắt nạt cùng những tên chính khách đầy quyền lực, lên tòa làm hồng bào Luật sư. Lấy chỉ số thông minh của anh họ em liệu tanhg được hắn sao ? ”

Đây đúng là vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa. Đôi mắt to, sáng ngời của Lộ Hà Dạ nhìn chằm chằm vào anh họ, một lúc sau còn gật gật đầu công nhận.

“ Cũng đúng. ” Anh họ xác thực không có sai nha.

“ Đúng vậy, đúng vậy ! Cái tên hoạn quan kia thật sự tâm cơ quá thâm sâu. ” Ôm nỗi hận nuốt vào lòng Vệ Phùng Bình “ công đạo ” nói. Dịch Trí Bôn quay lại đề tài cũ, tiếp tục quá trình mắng chửi đối thủ một mất một còn “ Người khác với thần ở phần trình độ, hắn nha, đi trên đường đến cả chó cũng muốn cắn. ”

“ Cho nên hắn thường bị chó cắn, ha ha ha !!! ”

Nhận lại được là một giọng chê cười lạnh nhạt, hơn nữa cũng chẳng có ai cổ vũ Vệ Phùng Bình lấy một câu, thật tẻ ngắt.

“ Ha cái đầu anh ý ! ”

Cho dù nói tâm cơ Ôn Hoán Quang có thâm sâu đến đâu, cũng không thể làm diu đi cơn tức của cô lúc này. Chịu không nổi cái tổ hợp ngu ngốc này, Lộ Hà Dạ thực muốn điên, lại một lần nữa trừng mắt nhìn bọn họ.

“ Các anh làm gì mà cao hứng vậy ? Các anh cũng bị mắng nha ! Anh ta còn ám chỉ hai người là gay nữa đó !! ”

“ Cái gì ? Lại tới nữa! Này, khốn khiếp! Viết ở chỗ nào ? ” Kẻ đã muốn vạ năm không quen được bạn gái Dịch Trí Bôn bốc hỏa, nghĩ muốn xông lên đoạt lấy tờ tạp chí lá cải trên tay em gái.

“ Vẫn là nên đưa ta xem trước đi ! ” Vệ Phùng Bình đi theo chìa tay ra.

“ Hai người không cần vội ! ” Lộ Hà Dạ đem tạp chí bát quái gắt gao ôm vào ngực, kiên quyết muốn nói hết ý kiến của mình. “ Dù sao các anh cũng không phải là lần đầu bị người khác bôi nhọ, không phải lần trước anh ta còn nói Vệ đại ca có con gái riêng hay sao? ”

“ Anh mới không có, anh còn đang là người đàn ông độc thân hoàng kim nữa đó !! ” hơn nữa còn là đệ nhất soái ca. Vệ Phùng Bình vội vã thanh minh, trong lòng còn trộm đề cao bản thân.

“ Anh ta còn nói anh họ đến bây giờ cũng không có quen qua bạn gái, đều là vì thích nam nhân, nhưng lại vẫn ám chỉ hai người có qua lại thân mật. ” Lộ Hà Dạ tóm lược lại vấn đề nội dung cuốn tạp chí, nhưng cũng rất nhanh quyết định, đó không phải là trọng điểm.

“ Nhưng đó cũng không phải là chuyện gì quan trọng. Dù sao các anh cũng đều là nam nhân, hơn nữa anh họ, anh cũng thực sự là không có quen bạn gái nha. Cho dù anh cùng Vệ đại ca có gì người ta cũng sẽ không kinh ngạc à nha. ”

“ Em nói lung tung ! Bậy bạ ! Ngâm máu phun người ! ”

Không có cơ hội đi đào hoa, lại còn bị xát muối vào vết thương, Dịch Trí Bôn ở một bên tức muốn đâm chân nhưng Lộ Hà Dạ tuyệt không để ý.

“ Em cần bản không biết anh ta, có sao anh ra lại chĩa mũi nhọn vào em ? Em có làm chuyện gì đắc tội với anh ta sao ? ” Nàng càng mắng càng hăng, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn vì phẫn nộ mà nhiễm thượng một màu đỏ ửng.

“ Ngoan nào Tiểu Dạ, trước uống ngụm nước cho hạ hỏa, cái tên hoạn quan kia thực là một tên hỗn đản, nhưng là em cũng không cần phải vì hắn mà tức giận, tổn hại đến sức khỏe. ” Vệ Phùng Bình ở viện kiểm sát sớm đã quen với những loại trường hợp phẫn nộ này, đưa cốc nước đến trước mặt Lộ Hà Dạ, trấn an nói.

“ Ai! Anh, em trước kia không nên hoài nghi anh vì ghen tị người ta quen được nhiều bạn gái, mới luôn nói anh ta nói bậy. ” Lộ Hà Dạ tiếp nhận lấy hảo ý của Vệ Phùng Bình, uống mấy ngụm nước, hơi chút bình phục được cảm xúc, nhin không được vì bản thân mình không biết đối nhân mà hối hận.

Từ khi nàng đi du học từ nước ngoài về, anh họ liền tiến chuyển đầu tư “ Thái Quý danh môn ”. Thời gian rảnh rỗi sau đó nàng liền bị anh họ cùng nhóm bằng hữu ngày đêm ân cần dạy bảo.

Vị nam nhân bị đám người anh họ gọi là “ hoạn quan ” kia họ Ôn tên Hoán Quang, là đối thủ một mất một còn duy nhất của bọn họ thời trung học.

Nghe nói người này từ nhỏ đã âm hiểm, giả dối, phi thường thích dùng thủ đoạn tâm cơ lừa giỡn.

Mà vị này ngay cả đến chó cũng ngại, hoạn quan tiên sinh lớn lên cũng vì quá thủ đoạn, quá tâm cơ nên mới làm luật sư, Chuyên môn thay những phần tử xã hội biến chất lên tòa án.

Trước sau buôn bán những lời tuyệt bút cùng tâm cơ đen tối kiếm được không ít, hoạn quan tiên sinh nhờ một quả phụ giàu có, phẩm chất cao thượng mua lầu dưới của Thái Quý.

Anh ta sở dĩ phải kín đáo nhờ người khác mua hộ, hoàn toàn là vì hiểu được rõ ràng ác danh của bản thân. Sợ một khi tiết lộ danh tính, người ta sẽ không chịu bán.

Mới đầu, mỗi ngày Lộ Hà Dạ đều nghe anh họ cùng Vệ đại ca nói xấu anh ta, trong lòng còn thấy có điểm thái quá, thậm chí nàng còn hoài nghi, bọn họ là xuất phát là từ thói đồ kị của đàn ông mà ra.

Hơn nữa khi nghe chuyện xưa của hoạn quan tiên sinh nàng càng khó liên liên tưởng anh ta bộ dáng như thế nào. Một chân đạp lên mười tám chiếc thuyền, một thời từng chà đạp lên tâm tư của biết bao thiếu nữ. Lại so với anh họ mình, thân là phó tổng giám đốc, gần ba mươi năm vẫn chưa có quen được với một cô bạn gái. Thực khó tưởng tượng nha.

Bất quá hiện tại cô cũng biết, anh họ cô nói đúng.

Ôn Hoán Quang thật là một tên hỗn đản !!!

“Đúng vậy ! Đúng vậy ! Em có thể hiểu được nỗi khổ của anh là được rồi. ” Rót cuộc cô em họ cũng đã nhận thức được, Dịch Trí Bôn cảm động muốn rót nước mát.

“ Vệ đại ca ! ”

Nếu muốn sám hối thì nên mua một tặng một đi. Lộ Hà Dạ vừa quay đầu, đôi mắt đen sáng lạn nhìn chăm chăm vào kiểm sát trưởng của viện kiểm sát Vệ Phùng Bình.

“ Em cũng không nói anh ở tòa án ăn thượng hán một mới chán ghét hắn. ”

“ Anh tình nguyện, em không cần nhìn anh rưng rưng như thế. ” Cảm nhận được ánh nhìn bi thương, Vệ Phùng Bình thập phần nhanh chóng xoay người cầm lấy cái điều khiển từ xa, bắt đầu giả chết nằm xem tivi.

“ Nhưng là người này đáng giận như vậy, hai người các anh như thế nào lại không đấu lại với anh ta ? Còn chịu yên lặng được ? ” Sấm hồi xong Lộ Hà Dạ lại bắt đầu kích động người bị hại. “ Anh ta là hạng tiểu nhân bỉ ổi hàng thật giá thật, âm hiểm như vậy, rõ ràng là cố tình tạo ra lời đồn, các anh như thế nào lại không đi dạy dỗ anh ta một trận ? ”

Cô đến đây ở mới được có hai tháng liền nghe được năm bảy lời đồn kì quái.

Tỷ như Vệ đại ca có một đứa con gái riêng, anh họ nàng yêu nam nhân vậy nên mới không kiếm bạn gái, Vệ đại ca cùng anh họ là một đôi,...

Tuy rằng cô cũng có lần hoài nghi như vậy nhưng bây giờ mấy thứ đó không phải là quan trọng nhất.

Tóm lại, những tin đồn đó đều là những tin đồn thất thiệt, không có một chút nào chứng cứ xác thực.

Nếu lời đồn này chỉ là truyền tai một số người thì không nói, chính là Thái quý là một tập đoàn chân chính, lại có chút danh tiếng, cái coi trọng nhất chính là truyền thông. Mà anh họ nàng cùng Vệ đại ca lại rất đẹp trai, thành công trong sự nghiệp, khiến họ trở thành đối tượng bị truy đuổi của giới truyền thông. Bởi vậy mà khi tin đồn này bị phát tán ra, tránh không được bị tạp chí lá cải vô lấy, nhiệt tình mà phóng bút vẽ mắt thêm chân.

Cho dù anh họ nàng bị đồn đãi, nhưng dấu sao anh cũng là nam tử, hơn nữa vốn là không quen được bạn gái. Cho dù bị đồn thổi thế nào cũng không có gì gọi là quá đặc biệt, nhưng là... nhưng lần này tự nhiên là... Thật sự rất quá đáng nha !

“ Các anh chẳng lẽ không tức giận sao? ” Lộ Hà Dạ vừa nghĩ đi nghĩ lại vừa kích động đứng lên.

“ Có một chút. ” Dịch Trí Bôn xem xong bài báo, nghĩ ngợi sâu xa một lúc rồi gật đầu, bỗng nhiên thốt ra một câu chẳng liên quan gì đến vấn đề được nói “ Anh trong ảnh chụp này trông rất đẹp trai. ”

Anh họ vô dụng ! Cô tức điên trừng mắt nhìn người anh họ ngốc nghếch của mình, không còn cách nào khác hướng ánh nhìn về phía người trời sinh để theo đuổi công lí, chính nghĩa, kiểm sát trưởng Vệ Phùng Bình, tìm kiếm một ánh mắt đồng tình.

“ Aiz, chỉ là tạp chí bát quái thôi, xem qua cho vui thôi, ai biết thật giả thế nào. ” Vệ Phùng Bình nhún nhún vai, anh mỗi ngày đều coi qua người xấu phải chết, cũng không có hứng thú với cái loại trò chơi ngây thơ này. “ Huống hồ, tức giận thì có tác dụng gì ? Anh họ em cũng sẽ không vì vậy mà làm quen được với bạn gái. ”

Vô dụng ! Vô dụng ! Đều là lũ đàn ông vô dụng ! Cho dù có là thật cũng vô dụng !

Đàn ông mà ngay cả việc tức giận cũng không làm được, thì có thể làm được việc gì !

Lộ Hà Dạ nhìn tờ tạp chí lá cải mới ra còn nóng hổi, khuôn mặt đáng yêu bỗng chốc vì tức giận mà đỏ ửng hết lên. Nàng không giống với hai người kia, chỉ biết ở trong nhà to mồm mắng trộm, nàng quyết định xuống lầu gặp mặt đối phương để giải thích rõ ràng mọi chuyện.

...

Ôn Hoán Quang gần đây tâm tình rất kém.

Từ lúc tiếp nhận mấy vụ án chán ghét, tâm trạng anh gần như liên tục ở trong tình trạng khó chịu. Một chút việc nhỏ cũng có thể khiến anh âm trầm thật lâu, tỷ như hiện tại.

“ Judge ! ” Vừa bước ra khỏi phòng tắm, anh suýt chút nữa đã dẫm phải quả bóng, lại nhìn sang bên cạnh, con chó Husky đang ve vẩy đuôi đứng chồm hồm bên cạnh cửa, sắc mặt anh liền trở nên khó coi : “Đi chỗ khác chơi, không được làm phiền ta !!! ”

Đại cầu có đôi mắt to, tròn, màu lam, thoạt nhìn thì rất giống sói, không hề biết tâm tình của chủ nhân nó hiện giờ khó chịu thế nào, vẫn ngậm quả bóng lon ton chạy theo đuôi anh. Nó muốn chơi bóng !!!

“ Judge ! ” anh mất hứng dừng lại, cúi xuống nhìn con chó và ra lệnh: “ Stay ! ”

Nghe được câu lệnh, nó đứng im hai giây, rồi lại tiếp tục lon ton theo sau chủ nhân đang đến quầy bar lấy rượu, rồi lại theo chân chủ nhân ra ngoài phòng khách.

Ngồi trên sofa, sắc mặt Ôn Hoán Quang càng thêm trầm xuống, đặt ly rượu lên mặt bàn, bắt đầu công cuộc trừng mắt với con vật cưng của mình.

Đại cầu cũng đem bản mặt trời sinh hung dữ ngửa đầu lên nhìn lại. Dem quả bóng ngậm trong miệng nhả ra, vươn mũi chân đẩy đẩy quả bóng lên phía trước mặt của chủ nhân, đồng thời ve vẩy cái đuôi nịnh nọt.

“ Ta còn có việc, không thể chơi với mi được ! ”

Loại sự tình này, anh tại sao lại phải giải thích với cầu chứ ?

Đại cầu cúi đầu, tiếp tục nghịch nghịch tiểu cầu của nó.

Hảo! Hoàn toàn nghe không hiểu, giải thích cũng vô dụng !

Nó hoàn toàn không thể hiểu được rằng tại sao hiện tại anh lại không có ý định chơi cùng nó. Ôn Hoán Quang nghiêm mặt nhìn nó một lúc lâu, bắt đầu dĩ thử dài.

Đại cầu dùng cái mũi ẩm ướt của mình dụi dụi vào lòng bàn tay anh, anh mới không cam lòng đuổi tay vuốt ve nó.

Anh biết gần đây công việc bề bộn, tâm tình cũng vì vậy mà trở nên chán nản, nên mới không rảnh mà chơi với nó. Cũng đã liên tục hai tuần nay chưa đưa nó ra ngoài đi dạo, cho nên nó mới làm ra vẻ rầu rĩ không vui thế kia.

Nhưng mà thật sự không còn cách nào khác, gần đây tên Quan Bản Luật kia lại bắt đầu đẩy cho anh một đồng phiền toái. Bọn họ hai cái ủy viên Đảng lại một lần nữa bị người khác vu khống, phỉ báng, mà tên Quan Bản Luật kia lại không nói hai lời đem 2 đồng rác rưởi kia ném lại cho anh, mặc kệ trên tay anh còn một đồng vụ án chưa xử lí.

Giao hữu vô ý !!!

Mà ngẫm lại, cũng thấy mình thật xui xẻo, anh cũng chỉ là ra mặt biện hộ ột vài vị bằng hữu, chứ có phải anh thích cả ngày dính líu đến mấy người trong giới chính trị, vì nhận bào chữa cho họ mà suốt ngày phải cãi nhau ầm ĩ trên toà đầu. Mà cái chính là, ngay cả quốc ngữ bọn họ nói cũng không tốt, luôn gọi anh là “ hoạn quan ” phó tổng giám đốc.

Càng tệ hơn là những người này đều tự ỉnh là “ bằng hữu thân thiết ”, thay anh tìm việc để làm, còn cố ý giới thiệu cho anh toàn bọn chính khách, gian thương.

Không phải là người hay hút thuốc, nhưng giờ phút này tâm trạng của Ôn Hoán Quang thật sự rất kém, từ trong ngăn tủ lấy ra một bao thuốc mà lần trước “ bạn tốt ” mới cho anh. Hiện tại anh cần phải hút một điếu để ổn định tâm trạng đồng thời tổng khứ sự chán nản đang xâm chiếm tâm trí anh đi chỗ khác. Nhấp một chút rượu rồi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu chó cưng, anh thầm tính toán trong đầu xem vụ án kia ngày mai phải xử lý như thế nào.

Vừa bắt đầu nghĩ được một lúc, chuông cửa đột nhiên reo lên Judge nghiêng nghiêng đầu, đôi tai dựng hẳn lên nghe ngóng.

Anh nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ đầu, trấn an nó, đồng thời trong đầu cũng hiện lên vô số câu hỏi. Anh nhớ rõ hôm nay bản thân không có hẹn với ai, vậy không biết ai lại vô duyên vô cớ tìm đến trước cửa nhà anh ?

Lúc đầu anh định mặc kệ, không quan tâm, nhưng đối phương lại rất kiên nhẫn hết lần này đến lần khác bấm chuông cửa.

Mẹ kiếp, đến tột cùng là tên điên nào vậy ?

Anh cố gắng bình tĩnh đứng dậy, thuận tay đem quả bóng tung đi, Judge ngay lập tức vội vàng lao theo trái bóng. Chậm rãi đi đến bên cạnh cửa, không quên nhìn lên màn hình theo dõi gắn trên tường.

Là một cô gái trẻ lạ hoắc ... Ôn Hoán Quang hơi nhú nhú mi mắt, cố gắng lục lọi trí nhớ về cô gái xa lạ kia. Rất nhanh anh đã biết cô là ai, cũng không tính là hoàn toàn xa lạ. Thật sự là khách quý !

Ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, bấm chuông mãi cũng chẳng thấy ai ra mở cửa, nàng sắp không kiên nhẫn nổi nữa rồi. Đang định bỏ về thì cửa bỗng bật mở, đôi mắt xinh đẹp của nàng khẽ mở to, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“ Anh ... ”

Cửa vừa mở, hương thơm của xà phòng tắm cùng hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái đầy nam tính cũng theo đó mà bay ra, vẩn vít trong không gian. Làm cho Lộ Hà Dạ nguyên bản đang nổi giận đùng đùng, chợt hơi cứng người lại. Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt nàng là một nam nhân cao lớn, tuấn mỹ cùng ưu nhã đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Thân hình thon dài, cao ráo, mái tóc đen mượt vì vừa tắm xong vẫn còn vương vài giọt nước, đôi mày kiếm lặng yên thản nhiên nhướn lên, đôi môi khêu gợi đang ngậm hờ điều thuốc. Chuyển tầm mắt xuống thấp hơn, lần này đập vào mắt nàng là bộ ngực màu đồng rắn chắc, cùng một khối thân thể tinh tráng, cường kiện như ẩn như hiện dưới vạt áo đang bài khai trước mắt. Phảng phất trong không khí, nàng dường như còn cảm nhận được một cỗ nhiệt khí ấm áp tỏa ra từ thân thể người đó.

Anh ta ! Anh ta trông rất gợi tình nha !

Ngại ngừng cùng xấu hổ mất mấy giây, thoáng nhìn thấy nét trào phúng trong đáy mắt đối phương, nàng liền cố gắng ổn định lại tinh thần, đối anh hỏi:

“ Xin hỏi, anh là Ôn Hoán Quang tiên sinh ? ”

“ Đúng vậy ! ”

Ôn Hoán Quang tựa người vào cạnh cửa, ngón tay thon dài để hờ bên miệng, lưỡi biếng trả lời. Đôi mắt đen, lợi hại đảo khắp một vòng trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của cô gái.

“ Được lắm, quả nhiên anh chính là tên hoạn quan đáng ghét kia !!! ”

Xác nhận xong thân phận đối phương, lại thấy dáng vẻ lưu manh của anh, Lộ Hà Dạ nhin không được một cổ lửa giận, muốn hướng anh thốt ra những lời lẽ đầy bất mãn những cuối cùng vẫn khách khí hỏi :

“ Anh biết tôi là ai không? ”

Giọng nói của nàng trời sinh mềm mại, dễ nghe, giờ có cố gắng tỏ ra bất mãn thế nào cũng khó có thể hiệu quả lộ ra sự tức giận trong giọng nói.

Anh nhướn nhướn đôi hàng mi, đôi mắt đen, tinh nhuệ cố ý thông thả đánh giá nàng từ đầu đến chân. Sau một hồi lâu, mới định thần nhân nhã trả lời : “ Không biết. ”

Anh nói dối ! Tuy rằng bộ dáng anh rất khôi ngô, tuấn tú nhưng là anh hiện đang nói dối ! Lộ Hà Dạ đời này ghét nhất là bị người ta lừa gạt, nàng trừng mắt nhìn cái con người đang thông dong nhân nhã kia, quyết định không thêm khách khí gì với anh nữa.

“ Anh không cần giả ngu ! Tôi là Lộ Hà Dạ. ”

Nàng vẫn dùng thanh âm mềm mại để biện hộ.

Thực đáng yêu.

“ Lộ Hà Dạ ? ”

Thấy nàng tức giận đến đỏ bừng cả mặt, Ôn Hoán Quang cảm thấy rất thú vị. Trong tâm tưởng hiện lên một loại ý niệm kỳ lạ, anh thực muốn khi dễ nàng. Tùy ý mở miệng trả lời, sau còn phả ra một hơi khói thuốc.

“ Tên không sai chứ ? Người nào là Hà Dạ ? Bánh bao hấp lá sen sao ? ”

“ Anh ... anh ... ” Lộ Hà Dạ tức đến mức không nói lên lời, đem quyển tạp chí chìa ra phía anh rồi nói : “ Đây, anh tự xem đi ... ”

Nàng lật giở từng trang tạp chí, thật nhanh đã giở đến trang cần tìm.

Bên trên là hình chụp hai nam nhân cùng một nữ nhân; chính là hình nàng, anh họ cùng Vệ đại ca. Trong ảnh dáng vẻ cả ba vô cùng thân thiết, đang cùng nhau đi vào Thái Quý danh môn, trên đầu bài báo là cái tit to dùng : “ Mỗi tình tay ba ? Tân hoan, vợ cũ, ba người ở chung ? ”

“ Nga ! Lộ Hà Dạ ! ” Cùng ở chung a ! Là ở sổ lai bảo a ? [Câu này cả Lam và Py đều chịu thua, không hiểu nghĩa, bạn nào biết, thỉnh chỉ giáo a] Ôn Hoán Quang còn giả bộ nhìn đi nhìn lại vài lần, rồi tránh sang một bên nhường lối cho nàng và nói : “ Vào trong rồi nói ! ”

“ Sao phải vào trong ? ”

Nhìn anh quần áo không chỉnh tề, lại còn một bộ dáng lưu manh, phóng đảng, quan trọng hơn anh họ từng nói anh ta phong lưu thành tính, đã lừa gạt không biết bao nhiêu phụ nữ nên nàng cũng thực cảnh giác nhìn anh.

“ Không thể nói chuyện ở đây sao ? ”

“ Người yêu cầu nói chuyện là cô, không phải tôi. Tôi cũng không muốn đứng ngoài này để bị trúng gió. ” Anh nhẹ nhàng mà băng quơ nhắc nhở nàng, ánh mắt lóe lên tia gian manh, giảo hoạt như con thú đi săn vừa phát hiện ra con mồi. Chậm rãi nghiêng mình, anh lười nhác đếm: “ Ba ... hai ... ”

Không được ! Hôm nay nàng nhất định phải cùng anh ta nói chuyện cho rõ ràng. Vừa đếm đến hai, Lộ Hà Dạ liền hạ quyết tâm, cắn răng vội vội vàng vàng bước vào. Nàng cảm thấy nên giúp đối phương đóng cửa.

Thật nghe lời a ! Khỏe miệng Ôn Hoán Quang hiện lên một chút ý cười, xoay người đi thẳng vào trong nhà.

“ Mau đóng cửa rồi theo tôi. ”

Tặc nhân ! Nàng oán hận trừng mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn kia đang khuất dần ở trong phòng, mắt hững hờ đóng sầm cửa lại.

Khó trách anh họ lại ghét anh ta như vậy ! Nàng tin tưởng rằng mọi người trên toàn thế giới đều chán ghét anh ta nha.

Nàng đi theo anh vào phòng khách, lúc đang chuẩn bị ngồi xuống ghế sofa, bỗng nàng chú ý đến một cái đầu đầy lông xù đột nhiên hiện ra từ phía sau ghế sofa.

Kìa, trên đầu là hai cái tai ngắn ngủn, dựng đứng trong không trung, miệng thì đang cắn cắn cái gì đó, chiếc răng nanh bén nhọn dưới ánh đèn chột lóe lên một tia bóng loáng. Cùng với đó là một đôi mắt màu lam, ánh mắt hung dữ và lạnh lẽo như băng, đang nhìn nàng chằm chằm.

Hảo sợ hãi a !

Lộ Hà Dạ bị dọa đến co rụt cả người lại, áp sát vào thành ghế sofa, tay chân cứng ngắc, cả người không rét mà run, không dám nhúc nhích dù chỉ là một chút, sợ hãi nhìn cự thú trước mắt.

“ Có ... có sói ... ” Đối mặt với đôi mắt màu lam đang chăm chăm nhìn vào mình, nàng run rẩy phát ra tiếng kêu.

“ Sói mà lớn như vậy sao ? ”

Ôn Hoán Quang ở một chỗ khác trên ghế sofa nhẹ nhàng ngồi xuống, tao nhã cầm lấy ly rượu, nhấp một ngụm, thưởng thức vẻ kinh hoàng, sợ hãi của nàng.

“ Không, không lớn như vậy ! ” Nàng lắp bắp trả lời anh, trong đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ kinh hoàng, vẫn không ngừng cùng sinh vật hung ác kia nhìn chằm chằm nhau.

Ôn Hoán Quang đặt ly rượu xuống, gõ gõ ngón tay, để cho Judge trả lời vấn đề ngốc nghếch của nàng.

Chỉ thấy Judge ngoan ngoãn đem quả bóng trong miệng nhả xuống bên cạnh sofa, sủa lên hai tiếng: “ Gâu gâu ! ”

“ A ... Chó ! Là chó a ! ”

Nghe thấy âm thanh đáng sợ nhất đời mình, Lộ Hà Dạ không nói hai lời trực tiếp nhảy ngay lên sofa, tình trạng kinh hoàng, sợ hãi này lại tăng thêm trăm lần so với lúc nghĩ rằng con vật này là sói. Nếu không phải lo lắng trọng tâm của sofa không vững, hẳn nàng đã nhảy lên lưng ghế đệm.

“ Cô quả sợ chó y như trong lời đồn ...” Ôn Hoán Quang cầm lấy hồ sơ, không chút để ý đến tình trạng của nàng, lên tiếng cảnh cáo : “ Khuyên cô không nên đứng ở chỗ đó nữa. ”

“ Cái gì ... ? ” Nhất thời chưa nhận thức được lời anh nói thì nàng bỗng cảm thấy cái đệm ghế sofa mình ngồi bị lún xuống. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con quái vật mới rồi còn ở bên kia sofa, giờ lại đang tiến gần về phía nàng. Đại cẩu hếch hếch mũi, ngửi ngửi cái gì đó trong chốc lát rồi mới dường như hài lòng lắm mà nằm úp xuống, bắt đầu nghịch ngợm món đồ chơi của nó.

Trời ạ ... Nó ... Nó đến đây !

Lộ Hà dạ cảm thấy tim mình dường như ngừng đập, đại cẩu thân hình to lớn, cơ hồ chiếm toàn bộ diện tích sofa, nàng không dám có bất cứ hành động gì nhiều nhằm thu hút sự chú ý của nó, chỉ dám nhẹ nhàng lui qua một bên, tránh con chó càng xa càng tốt.

Tuy rằng rất sợ hãi đại cẩu trước mắt, song “ chó cùng dứt giậu ”, câu nói này thật đúng với hoàn cảnh của nàng hiện nay. Nàng thực không có cốt khí mở miệng nói với người đàn ông ăn mặc phiến tình đang nhàn nhã uống rượu hút thuốc, ‘ chăm chú ’ xem ti vi kia, nhờ giúp đỡ.

“ Nó, nó có cắn người không vậy ? ”

Kỳ thật, chỉ cần anh nói một chữ ‘ không ’ thì sợ hãi của nàng cũng sẽ theo đó mà vơi bớt đi phần nào. Nhưng là đối phương lại hiển nhiên không thèm để ý đến nàng, huống chi lại có một chút ý tứ muốn giúp đỡ.

“ Tôi cũng không biết. ” Anh a ~, rốt cuộc lại cho cô một đáp án ba phải.

Không biết ? Vậy hẳn là có rồi đi ?

“ Vậy, có thể phiền anh, kêu nó tránh ra chỗ khác được chứ ? ” Lộ Hà Dạ không có chút nghĩa khí, dùng lời lẽ nhẹ nhàng, khách sáo nói chuyện với anh.

“ Rốt cuộc, cô tìm tôi là có chuyện gì ? ” Ôn Hoán Quang không hề khách khí, đi thẳng vào chuyện chính, tuy nhiên trong lòng lại có điểm đồng tình với nàng, làm sao lại có thể sợ chó đến như vậy ?

“ Rốt cuộc cái gì chứ ? Anh mau kêu nó tránh ra đi đã ...” Lần này trong giọng nói mềm yếu còn kèm theo cả tiếng nức nở. Không khách khí hướng anh nài nỉ.

“ Đó là vị trí của nó. ” Anh bắt đầu nghiêng đầu nhìn xuống tập hồ sơ trên tay.

“ Thế tôi phải làm sao bây giờ ? ” Nhìn bộ dáng thảnh thơi của anh ta, nàng thực tức giận, chỉ muốn nhào lên bóp chết anh.

“ Nói chuyện xong, tôi sẽ tiễn cô ra tận cửa. ” Đôi mắt đen thâm thúy thản nhiên nhìn về phía cô, băng quơ nói : “ Chờ tôi đứng lên, Judge sẽ theo tôi mà nhảy xuống khỏi sofa. Cho nên cô có chuyện gì muốn nói thì ngồi đó nói cho hết đi. ”

“ Tôi ... ” Đáng giận ! Đàn ông là một lũ đáng giận ! Nhất định nàng phải báo thù !!!!

Chính là ... nhìn con chó to đến dọa người kia đang dùng răng nhanh sắc nhọn cắn cắn vào quả bóng, ý đồ muốn xé tan quả bóng ra làm nhiều mảnh, chân nàng lại mềm nhũn, mắt chỉ muốn nhắm chặt lại, trong lòng tâm tâm niệm niệm câu danh ngôn bất hủ “ Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn ”.

Được lắm ! Anh thật là xảo trá quá đi ! Lộ Hà Dạ quyết định tạm thời nên cố gắng nhẫn nhịn để cho sóng yên biển lặng , ngắc đầu nghiêm khắc nhìn anh, cố gắng áp chế sự run rẩy trong giọng nói, đi thẳng vào trọng điểm.

“ Anh vì sao lại bịa đặt chuyện tôi cùng đàn ông ở chung ? Anh và tạp chí lá cải kia tại sao lại dựng chuyện nói bậy về anh họ tôi ? Nói anh ấy đồng tính luyến ái, còn cùng Vệ đại ca là tình nhân ? ”

Nàng liên tiếp đưa ra những vấn đề bức xúc mà bản thân, anh họ cùng Vệ đại ca đang phải chịu, còn Ôn Hoán Quang anh lại nhàn nhã cầm ly rượu lên nhẹ nhàng lắc lắc, trong lòng thầm cảm thấy nàng rất thú vị, đôi mi dài và cong khê nhướn lên, hỏi : “ Chuyện này sao cô có thể dám chắc là tôi làm, có chứng cứ gì không ? ”

“ Ngoài anh ra thì còn có thể là ai ? ” Còn muốn chống chế ! Nàng phần nộ lên án hành vi giả bộ ngây thơ vô tội của anh ta, bởi lẽ lý do là chính tai nàng nghe được.

“ Lần trước chính tên quản lý đã nói với tôi, chính anh là người đã bịa chuyện tôi cùng hai người đàn ông ở chung. ”

“ Không đúng sao ? ”

Anh không nhớ mình đã nói chuyện này bao giờ, bắt quả anh không muốn giải thích. Dù sao trong suy nghĩ của nàng, anh cũng không phải là người tốt.

“ Tôi không có ! ” Thái độ của anh ta như thể chuyện đó là chuyện đương nhiên vậy, càng nhìn Lộ Hà Dạ càng nhìn không được, vì sự trong sạch của bản thân, hỗn hển giải thích : “ Một trong hai người đàn ông mà anh nhắc tới là anh họ tôi. Mặc dù trông chúng tôi không có giống nhau, nhưng chúng tôi thực sự là anh em họ. Mà người còn lại là Vệ đại ca, bằng hữu của anh họ tôi, với tôi, anh ấy cũng giống như anh họ vậy. Tôi sao có thể có gì gì đó với họ được. ”

“ Nga ! Nhưng là, không phải ba người hiện đang ở chung một chỗ hay sao ? Theo loại sự tình này, nếu không nói là cô cùng hai người đàn ông ở chung thì chỉ có một nguyên nhân... ” Anh lí trí phân tích rồi đưa ra một kết luận cụt lủn : “ Trừ phi hai người họ không phải là đàn ông ! ”

“ Không phải ! Cũng không phải ! Anh, anh ... ” Anh anh cả nửa ngày trời. nàng cũng không nghĩ được ra lời gì để mắng. Giận đến không thốt lên được câu nào, bèn ‘ trộm ’ ngay câu danh ngôn mà anh họ cô thường dùng : “ Anh nói lung tung ! Anh nói bậy bạ ! Ngậm máu phun người ! ”

Nàng vừa nói xong, Ôn Hoán Quang nhìn cái tíit lớn trên mặt báo, không giấu được ý cười nơi ánh mắt, bộ dáng thập phần gian manh. Cắn cắn điều thuốc trong miệng, hai tay rút túi quần, lười biếng nhìn nàng đang giận dữ mà vung tay vung chân, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì thế đỏ ửng lên, ý cười sâu càng thêm sâu.

“ Anh họ cô đó, đã hơn chục năm rồi mà suy nghĩ cùng lời nói vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn là cô về sau có học theo cũng sử dụng không xong. ”

“ Anh ... anh ... ” Nhìn khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ý cười kia, nàng không khỏi giận mình, ở trước mặt anh chưa bao giờ chiếm được thế thượng phong, càng nghĩ càng thêm giận, liền mắng : “ Anh họ ta nói không sai mà, người đúng là một kẻ ti bỉ, âm hiểm, hạ lưu, vô sỉ,... [đã lược hết hơn ngàn từ ở phía sau] chỉ biết bịa chuyện vu oan cho người khác, ý mạnh hiếp yếu ! ”

Vừa dứt lời, nàng nhanh chóng nhảy từ trên sofa xuống, lại dường như sợ đại ca lao đến cản xé, vội vàng tông cửa xông ra, bất chấp hình tượng thực nữ mà chạy trời chết.

Chạy thẳng một đường rời khỏi căn hộ của Ôn Hoán Quang, nàng một chút cũng không dám quay đầu lại nhìn. Vậy nên hoàn toàn không phát hiện, đại ca to lớn làm nàng sợ hãi, từ đầu đến cuối chỉ là ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ chạy trời chết của nàng, rồi lại hoang mang nhìn sang chủ nhân của nó đang cười đến đau cả bụng, một chút cũng không ngừng ôm bụng cười, sau đó không quan tâm, cúi đầu tiếp tục công cuộc cắn xé món đồ chơi của nó.

...

Tại tòa soạn, một đám nữ nhân thừa dịp thời gian rảnh rỗi buổi trưa mà kéo nhau tụm năm tụm bảy, thảo luận sôi nổi về nội dung tuần san bất quá hôm qua mới ra lò.

“ Hà Dạ này, cô mua đôi giày này ở đâu vậy ? Mang vào trông rất đẹp nha. ”

Lộ Hà Dạ cả người vô lực, mặc ọi người vừa xem tạp chí vừa phát biểu ý kiến. Lúc này nàng chỉ muốn tìm một kẻ hổ để chen vào oán giận mà chỉnh sửa lại câu chuyện, nhưng thủy chung lại không có đường mà chen vào.

“ Tôi thì lại thấy cô mặc cái váy này rất hợp đó, đôi chân thoát nhìn rất thẳng, rất thon thả. ”

Hiển nhiên tiêu điểm chú ý của mọi người có vẻ đều đã đặt sai chỗ.

“A ! Hà Dạ, anh họ cô như thế nào đã mặc tây trang rồi còn đi dép lê, hai cái này đi với nhau thật là ... rất đẹp trai nga !!!! ”

Cho dù anh họ nhìn tuần tú thật, nhưng cũng không cần phải khen anh ý theo cái kiểu này chứ !!! Nàng shock đến mức hai mắt mở to.

“ Tình nhân của anh họ cô, bộ dáng xem ra cũng thực tuần tú nha ! ”

Đồng sự Giáp đưa ngón tay lại gần, chỉ thẳng vào Vệ Phùng Bình trong ảnh.

Tuần san bát quái# này quả nhiên đã tạo ra những tin đồn chết người mà, hiển nhiên là tương lai của anh họ đang trong tình cảnh thập phần éo le nha, cứ với tình hình này, có ai mà còn chịu làm bạn gái anh họ nàng đây !!! Lộ Hà Dạ trong lòng có chút thương cảm trước tình cảnh của anh họ, nhưng cũng không muốn tốn công giải thích làm gì.

Từ hai tháng trước, sau khi từ nước ngoài trở về, nàng vào học ở một trường báo chí, sau lại được phân về một phòng ban trực thuộc tòa soạn, nàng liền cùng đồng nghiệp ở đây làm việc rất hòa hợp.

Ở phòng ban bên này, đồng nghiệp phần lớn đều là nữ, tuổi cũng xấp xỉ nàng. Mọi người đều đối xử rất thân thiện với nhau, nên đều biết nàng cùng tập đoàn Đạt Phi của Dịch gia có chút quan hệ, trừ bỏ bình luận về tấm ảnh chụp nàng trên tạp chí thì thái độ của mọi người với nàng cũng không có gì thay đổi lắm.

“ Di ! Chiều cao của anh họ cô cùng Vệ tiên sinh cũng không sai biệt lắm nha. ”

Đồng sự Ất nhìn chằm chằm vào trang tạp chí bát quái, cẩn thận đem xuất thân, bằng cấp hai người ra đối chiếu, rồi đưa ra nghi vấn : “ Thời điểm hai người bọn họ ôm nhau kia, hình như dáng vẻ có chút thẹn thùng ... ”

Thẹn thùng ? Lộ Hà Dạ không thể tin vào tai mình, hai từ này mà cũng có thể dùng cho hai người đàn ông, ngạc nhiên đến suýt chút nữa đem ngụm trà đang uống dở phun hết ra. Nàng lập tức điều chỉnh lại câu chuyện đã quá biến thái này.

“ Stop !!! ” Nàng rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để lên tiếng : “ Các cô càng nói càng xa trọng điểm rồi, tôi đưa tạp chí cho các cô xem không phải vì vấn đề này. ”

“ Là sao ? ” Các đồng sự đều nhìn nàng với ánh mắt hoang mang cùng khó hiểu.

“ Là việc họ đem chuyện tôi cùng anh họ ở chung một chỗ đổi thành hai chúng ta là một cặp tình nhân !! ”

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó đem toàn bộ sự tình tối hôm qua nàng đi tìm Ôn Hoán Quang đòi công bằng với mọi người.

Năm phút sau, Lộ Hà Dạ sau một hồi tiếp nhận tất cả ý tốt của các đồng nghiệp, cầm lấy chén trà nóng, nhấp một ngụm, rồi tổng kết.

“ Cho nên nói, Ôn Hoán Quang là tên tiểu nhân nhiều chuyện. Chẳng những tung tin đồn thất thiệt về tôi cùng anh họ, lại còn thả chó ra dọa người nữa ! Cả người hư hỏng đạt đến cảnh giới không lời nào tả được rồi !!! ”

Kết luận vừa được đưa ra, chẳng những chẳng có thanh âm phụ họa nào vang lên, ngược lại, cả phòng lại rơi vào một trận trầm tư. Nửa tiếng sau mới có người lên tiếng :

“ Hà Dạ, cô có phải đang hiểu lầm gì không ? ”

Đồng nghiệp thứ nhất cẩn thận mở miệng, lập tức được mọi người nhiệt liệt hưởng ứng.

“ Đúng vậy, Ôn luật sư không phải loại người như vậy đâu ! ”

“ Đúng thế ! Tôi nhớ rõ lần trước anh ta trả lời phỏng vấn trên tivi, bộ dáng thực lịch sự, tao nhã ! Có thể cô hiểu lầm anh ta rồi ! ”

“ Làm gì có chuyện hiểu lầm ! Anh ta là cái tên hỗn đản ! Cái gì mà tao nhả với nho nhả ? Anh ta căn bản, căn bản chính là ...” Mắt thấy tình thế nghiêng hẳn về một bên, Lộ Hà Dạ vội vàng kháng nghị. Đáng tiếc bình thường nàng chẳng hay mắng chửi người khác nên giờ dù có tức cũng không biết phải mắng chửi người ta như thế nào, đến cuối cùng cũng chỉ có thể thốt ra được mấy từ. “ Anh ta rõ ràng là tên ngu ngốc không có lễ phép. ”

“ Ai nha ! Hà Dạ, cô quá cực đoan rồi. Không chừng là có hiểu nhầm gì đó trong chuyện này. ” Đồng sự Giáp bắt đầu nêu ví dụ : “ Tôi nhớ rõ trước đây không lâu Tiểu Mĩ đã từng phỏng vấn Ôn luật sư, cô ấy khi trở về liền không tiếc lời khen ngợi Ôn Luật sư ! Nói anh ta bộ dáng tuấn tú, đối với người khác đều rất ôn hòa !, đúng mực. ”

“ Đúng vậy ! Rất nhiều phóng viên của tòa soạn ta đã từng phỏng vấn Ôn Luật sư, những người đó đều có ấn tượng lắm ! ” Đồng sự Ất cũng theo đó mà tỏ thái độ, một mặt bổ sung : “ Ngay cả tổng biên cũng cho rằng như vậy đấy ! ”

“ Tổng biên ? ” Nguyên bản người đang định lên tiếng phản bác bị hai chữ này thanh âm đột nhiên nhỏ hơn rất nhiều, khuôn mặt thậm chí còn hiện lên một mặt đỏ ửng. “ Cô nói Điền tổng biên của chúng ta sao ? ”

“ Đương nhiên rồi ! Bằng không thì còn có tổng biên nào nữa chứ ? ”

Mọi người đều biết, từ lúc Lộ Hà Dạ vào làm ở tòa soạn đã có chút nhiệt tình ái mộ không bình thường, giờ phút này vì bảo vệ cho hình tượng người đàn ông hoàn mỹ trong mộng, các nàng không tiếc lời ra chiêu bài này.

“ Tổng biên của chúng ta rất nghiêm khắc, ít khi khen ngợi người khác lấy một câu, từ đó có thể thấy Ôn luật sư thật sự là rất tốt. ”

Lời này vừa thốt ra, mọi người cùng nín thở chờ đợi Lộ Hà Dạ thay đổi cách nhìn cùng suy nghĩ về Ôn Hoán Quang.

Chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp chợt lóe lên một nhiệt tình nóng bỏng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười có chút si ngốc, tiếp đó là một câu nói hàm chứa đầy sự sùng bái, ngưỡng mộ của Lộ Hà Dạ :“ Điền tổng biên là người tốt nha ! ”

“ Nói gì vậy chứ ? ” Mọi người đều há hốc mồm vì kinh ngạc, trong lòng thì đều tự hỏi không biết đã nói câu gì để cô đưa ra một câu kết luận như thế.

Đang lúc mọi người nhủ mảy suy nghĩ sự liên quan giữa câu kết luận của Lộ Hà Dạ với vấn đề đang nói, thì có một thanh âm nam tử ôn nhu, trong trẻo từ ngoài cửa truyền đến.

“ Hà Dạ, nguyên lai là em ở trong này ! ”

Người mới đến diện mạo cực kì tuấn tú, nhã nhặn. Điền Mộc Hoa khoác trên người một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, trên người phảng phất tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng của nước hoa, phong tình vạn chủng đứng ở cửa phòng nghỉ, khóe mắt như đang cười nhìn nàng. Hai mắt Lộ Hà Dạ bỗng nhiên lóe sáng.

“ Học trưởng ... ” Nhìn thấy người trong lòng đột nhiên xuất hiện, mặt nàng thoát cái ửng ửng đỏ, e lệ cúi đầu nói.

“ Anh đúng lúc đang có việc muốn tìm em, vào phòng anh một chút được không ?”

“ Nha, được ạ ... ” Giọng nói tổng biên thực dễ nghe ...

Nàng hơi giật mình trả lời, như trúng tà một đường theo sau người trong lòng rồi đi để lại những vẻ mặt hoang mang của nhóm đồng nghiệp.

“ Chẳng lẽ cô ấy không nhìn ra tổng biên của chúng ta ... là gay sao ? ”

2. Chương 2

Mỗi cô gái trong thời điểm thanh xuân đều đã từng một lần gặp được một đối tượng khiến bản thân mặt đỏ, tim đập. Mỗi ngày đều vụng trộm ngắm nhìn người đó, vụng trộm vì anh ta mà làm những chuyện ngốc nghếch, vụng trộm chụp ảnh anh ta rồi giấu ngơ ngẩn nhìn. Vì anh ta mà khóc, cũng lại vì anh ta mà nhọc công suy tính, nhưng đối phương lại tuyệt nhiên không hề hay biết. Đó chính là yêu thầm.

Mà có thể đó chưa phải là tình yêu, nhiều năm sau nhớ lại, mọi chuyện đều chậm chậm trở thành những đoạn hồi ức đẹp mà bí mật của mỗi người.

Đoạn tình cảm ngọt ngào, lãng mạn này, các cô gái đều vĩnh viễn lưu luyến gìn giữ trong lòng. Thẳng đến một ngày, khi đã trưởng thành, trên đường ngẫu nhiên hội ngộ nam sinh thầm mến lúc trước, lại phát hiện đối phương giờ đầu đã hói, bụng cũng lớn như cái thùng phuy, này đoạn tình cảm say đắm lúc trước mới có thể hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng đối với Lộ Hà Dạ mà nói, ông trời thực vô cùng ưu ái nàng, làm cho nàng nhiều năm sau vẫn có thể hội ngộ với đối tượng thầm mến nhiều năm, hơn nữa học trưởng còn vẫn giống như trong kí ức ngày xưa của nàng, một bộ dáng ôn nhu, tuấn mĩ, ngọc thụ lâm phong.

Lộ Hà Dạ ngồi ở trên ghế sofa trong phòng tổng biên mà tim đập thình thịch, hai má phỉm hồng, sóng mắt lưu chuyển, thi thoảng trộm dò xét người đang ngồi trước mắt Điền Mộc Hoa.

Đôi môi đỏ đỏ cùng cánh hoa đồng dạng mê người, đôi mắt đen, sâu thẳm như mặt nước hồ thu, thanh âm nam tính nhưng cũng ẩn chứa biết bao nhu tình.

“ Hà Dạ, tuy em mới vào tòa soạn chưa lâu, nhưng biểu hiện rất khá, bản thảo em hỗ trợ Thượng Nhất Kỳ soạn ra cũng được rất nhiều độc giả tiếp nhận cùng khen ngợi. Dù là cách hành văn hay văn phong đều phi thường độc đáo, rất có phong cách cá nhân. ”

“ Cảm ơn học trưởng. ” Bị Điền Mộc Hoa đột nhiên khen ngợi, trong lòng nhất thời loạn như tơ vò, tim đập thình thịch như chú nai nhỏ chạy loạn.

“ Cho nên anh hy vọng lần này có thể chuyên mục chuyên viết về nhân vật rất nổi tiếng cho em phụ trách. ” Anh sao lại không biết tiểu học muội này đối mình thầm mến, nhưng là chính vì biết nên mới càng muốn lợi dụng. “ Em thấy sao ? Có thể đảm nhận chuyên mục này chứ ? ”

Phỏng vấn người nổi tiếng nha !

Chuyên mục về người nổi tiếng này có thể coi là con át chủ bài của tòa soạn nhằm tăng lượng độc giả. Trong nhóm đồng sự có bao nhiêu người tối thiết tha, mơ ước có thể được độc quyền làm chuyên mục này. Chỉ mới làm việc trong một thời gian ngắn mà đã được đảm nhận chuyên mục này, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa sợ.

“ Em đương nhiên nguyện ý, học trưởng. ” Lộ Hà Dạ hoàn toàn đồng ý tiếp nhận công việc, không để ý đến sự tính kế trong đôi mắt anh.

“ Em có thể đáp ứng khiến anh thật cao hứng, bất quá Hà Dạ, anh có điều muốn nói trước với em. ” Nhận được sự đồng ý của nàng, sắc mặt Điền Mộc Hoa trở nên nghiêm túc hơn.

“ Chuyên mục này nguyên bản cũng không dễ dàng như em tưởng tượng, bên được phỏng vấn có thể là một người rất thoải mái, dễ chịu, nhưng có đôi khi cũng có một số vị khó tính, không muốn phối hợp, cho nên để làm tốt được chuyên mục này đòi hỏi người phỏng vấn phải có một nghị lực rất lớn. Em có tự tin mình sẽ làm tốt ? ”

“ Ân, học trưởng, em sẽ cố gắng hết sức để chuyên mục thành công rực rỡ. ” Nhìn học trưởng đang nhìn mình bằng một đôi mắt ngập tràn tin tưởng cùng mong đợi, nàng làm sao có thể nói lời cự tuyệt. Huống chi đây cũng là điều mà nàng tha thiết ước mơ bấy lâu nay.

“ Thật tốt quá. ” Xác nhận nàng không đổi ý, anh lại lộ ra một bộ dáng tươi cười nói: “ Anh gần đây cũng muốn nhận ít mấy vụ phỏng vấn, nhưng nghĩ en là người có năng lực, nhất định sẽ làm được, cho nên tất cả đều giao cho em phụ trách. ”

“ Hảo. ” Nàng rốt cục cũng chẳng biết có điểm gì hảo, bất quá hiện tại tâm tình đang phơi phơi như nụ hoa mới nở rộ, chỉ ngây ngô nhìn Điền Mộc Hoa cười, gật đầu.

“ Đây tất cả đều dựa vào em. ” Vừa nói anh vừa đem hết giấy tư liệu trên bàn bàn giao cho nàng.

Lộ Hà Dạ lúc này còn chưa cảm nhận được đại họa đang kéo đến, đối với sự giao phó của người trong lòng, vẫn là vui vẻ tiếp nhận không chút do dự.

Thẳng đến lúc sau, khi đã yên vị ở bàn làm việc của mình, lật giở đồng tư liệu mà anh đưa cho. Nụ cười ngây ngô bỗng vụt tắt trên môi, chỉ hận một điều không thể trực tiếp hét lên một tiếng thảm thiết –

“ A ~ Ta không muốn phỏng vấn cái tên tiểu nhân Ôn Hoán Quang kia !!!!! ”

...

Văn phòng luật sư Ôn Hoán Quang.

Bây giờ cũng đã tối muộn, tiễn bước vị Lý ủy viên khó chơi đi, nhẩn nại của cả một ngày cuối cùng cũng hao mòn hết.

Anh đôi khi cũng chẳng rõ vì sao bản thân lại hao tâm tổn sức vào những vụ kiện nhàm chán, không có tính khiêu khích như vậy.

Anh mệt mỏi nới lỏng caravat, một bên nghe một cú điện thoại mà Lâm trợ lý mới nói máy vào.

“ Quan Bản Luật, người khiến ta càng ngày càng cảm thấy chán đấy ! ” Anh tiếp nhận điện thoại, chậm rãi mở miệng, tiếng nói ôn nhu ẩn hàm một chút bất mãn. “ mấy cái vụ án rác rưởi vậy cũng ném cho ta, vậy mấy tay luật sư của các người đâu ? Bộ chỗ người không có người nào khác sao ? ”

“Đúng vậy, nhân tài thì cũng chỉ có vài người, thỉnh người gia nhập thì người không chịu đành phải bảo mấy người đó qua làm phiên ngoại. ” Bên điện thoại truyền đến là người bạn tốt hay thích nói giỡn của anh, trong giọng điệu lúc này hàm chứa một sự trêu chọc : “ Thế nào ? Tình huống trên liệu có giải quyết được không ? ”

“ Xem tình huống trước mắt, xem ra anh sẽ bị vướng phải tội danh vu khống, phỉ báng, các người nên có sự chuẩn bị tâm lý trước đi. ” Ôn Hoán Quang không muốn lãng phí thời giờ nói chuyện phiếm, liền lập tức nói thẳng vào vấn đề : “ Người gọi điện tới chắc không phải chỉ để hỏi chuyện của Lý ủy viên chứ ? ”

“Đương nhiên là không phải. ” Quan Bản Luật khinh xuy một tiếng, lập tức đi vào chuyện chính. “ Ta hôm qua nhìn thấy tập san đảng chuyện của bọn Dịch Trí Bôn, chuyện là thế nào ? Gần đây đám người kia có động tĩnh gì không ? ”

Ôn Hoán Quang trước vì đánh golf thua tên kia, đành phải chấp nhận chuyển đến Thái Quý danh môn làm gián điệp, thay Quan Bản Luật thăm dò động tĩnh bốn tên đối thủ một mất một còn từ thời trung học.

“ Hoàn toàn không có, trừ bỏ 2 tên gốc ở lầu tám mới dính scandal trên tạp trí bát quái ra, bọn họ cũng không có động tĩnh gì đặc biệt. Còn cái tên Chu Thận Lăng ở lầu 9 thì đang ở nước ngoài khảo sát, chưa về. ”

Bạn tốt của anh là phụ tá ột chính đảng lớn, chú ý nhất chính là động tĩnh của Đảng đối địch của Chu Thận Lăng. Miệng thì báo cáo sơ lược cho đối phương, cũng không hiểu sao vì sao trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, phần nọ của người nọ.

Cô em họ của Dịch Trí Bôn, Lộ Hà Dạ ...

Anh lười biếng đặt bút viết xuống.

Từ ngày bị Judge dọa chạy mất, cũng không thấy nàng tái xuất hiện qua, ngẫm lại thật có điểm đáng tiếc, anh còn muốn hảo hảo trêu đùa tiểu nữ nhân kia.

“ Khảo sát a ? ” Nghe tin địch thủ không ở trong nước, thanh âm Quan Bản Luật có điểm cô đơn. “Đúng rồi, người thám thính chuyện của bọn họ thì cũng phải cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện, dù sao bọn họ biểu hiện bên ngoài có chút ngu ngốc, nhưng đều rất có tài. ”

“Ân. ” Ôn Hoán Quang lơ đãng trả lời, lại cùng bằng hữu nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp máy.

Từ khi còn học trung học thuộc diện “ những đứa trẻ được nuôi dưỡng tốt ” còn bọn Địch Trí Bôn lại thuộc đám “ những đứa trẻ thuộc diện đuổi học ”, hai bên cùng nhau đối lập gay gắt.

Cùng nhau phân chia cao thấp đã nhiều năm, cư nhiên giữa họ cũng dần phát triển một loại tình cảm đặc biệt, cũng không hẳn là tình bằng hữu, nhưng cũng không phải hoàn toàn là địch nhân, chỉ là ngẫu nhiên nhin không được muốn khi dễ và chinh đối phương một chút mà thôi.

Nhớ tới đêm đó chính mình ác liệt khi dễ tiểu nữ nhân sợ chó muốn chết kia, trên mặt anh không giấu được ý cười, hiển nhiên rằng trong tiềm thức anh đã nghiễm nhiên đem nàng gộp vào danh sách nhóm địch nhân kia.

Hơn nữa, thật sâu trong lòng anh cảm thấy khi dễ nàng so với anh họ ngốc nghếch của nàng có điểm thú vị hơn.

Lúc này điện thoại bàn lại vang lên, anh thuận tay ấn nút trò chuyện, Trợ lí pháp vụ Tiểu Hải thanh âm mang theo một tia bất đắc dĩ truyền đến.

“ Lão bản, ngài sắp tan tầm sao ? ”

“ Không sai biệt lắm. ” Anh nhìn đồng hồ, “ Người không phải đã về rồi sao ? ”

“ Tôi về rồi, nhưng là có một chuyện quên mất lúc nãy không thông báo với ngài. Buổi chiều có một vị tiểu thư bên phía một tạp chí nói muốn gặp ngài. Tôi khi đó có việc, liền mời cô ấy đến phòng khách chờ, kết quả cô ấy ... cô ấy ... ” Tiểu Hải thanh âm ấp a ấp úng, nói không thành câu.

“ Không phải ta đã dặn trước là dịp gần đây không tiếp nhận phỏng vấn hay sao ? ”

Ôn Hoán Quang đánh gãy sự chần chờ của trợ lí, nhúu khởi hàng mi dài, tuy rằng ngữ điệu không lớn, cũng không có gay gắt, nhưng là thanh âm không hề không giận đó lại khiến người ta nhin không được mà khấn trương.

“ Tôi, tôi nhất thời quên mất, bởi vì cô gái đó nói có quen biết ngài cho nên tôi mới nói cô ấy đến phòng khách chờ. ”

“ Vậy vị kia hiện giờ đang ở đâu ? ” Anh xoa xoa mi tâm, không vui hỏi.

“ Dạ, vị tiểu thư kia hiện tại vẫn đứng trước cửa văn phòng ngài đi tới đi lui nãy giờ. ” Tiểu Hải chân thực miêu tả lại.

“ Cái gì mà đi tới đi lui ? ” Ôn Hoán Quang tức giận treo luôn điện thoại, đứng dậy cầm áo khoác bước nhanh ra phía cửa. Cửa hé mở lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, ngọt ngào đang hé ra những nét kinh hoàng hướng anh nhìn tới.

Là nàng.

Đôi mắt đen sâu thăm bình tĩnh dừng trên khuôn mặt kinh hoàng, thất thổ của nàng. Một loại sung sướng khôn kể xiết lan tràn trong lòng anh, sừng ác ma cũng vô thanh vô tức mà mọc ra.

Này không phải là tiểu nữ nhân mà anh vừa mới tưởng niệm đó sao, anh trong lòng tự động đen nàng coi như một món đồ chơi mới - Lộ Hà Dạ.

Một chút ác ý ở bên phiến môi đang khê nhếch khởi.

Bị sự nhàm chán làm lãng phí cả một ngày, hiện tại rốt cục lạc thú lại tự dưng chạy tới tận miệng.

Quái ! Rốt cuộc anh ta đang cười cái gì ? Lộ Hà Dạ theo chút ngạc nhiên ban đầu hoàn hồn lại, đối với nụ cười cổ quái của tên hôn đản trước mắt, da đầu không khỏi run lên một trận.

“ Có việc gì tìm tôi sao ? ” Tiếng nói trầm thấp mang theo chút từ tính cắt ngang bầu không khí trầm mặc giữa hai người. Ôn Hoán Quang hai tay khoanh lại trước ngực, dựa nhẹ vào cạnh cửa nhìn xuống nàng.

“ Tôi ... ” Một chữ xuất ra, những từ còn lại tự dưng nghẹn lại nơi cổ họng.

Làm thế nào bây giờ ? Mình phải mở miệng sao đây ?

Ngày đó một miệng mắng người ta là kẻ hạ lưu vô sỉ, bất quá hiện tại lại muốn nàng nói năng khép nép để nghị anh ta đồng ý để nàng phỏng vấn, nàng phải làm sao mới tốt đây ?

Nàng còn chưa tìm được từ ngữ thỏa đáng để mở miệng thì anh đã hết kiên nhẫn, mắt nhìn ra cửa sổ, hướng ban công nói, hiện giờ đã đến giờ tan tầm.

“ Tôi đói bụng rồi, muốn đi ăn cơm. ”

Hả ? Ăn cơm ? Nhưng là nàng vẫn chưa nói gì cả nha ! Nàng há hốc mồm nhìn theo người đang hướng cầu thang máy đi đến, trong lòng thầm nghĩ không ổn, rồi cũng vội vã bước theo.

Ôn Hoán Quang bước chân vẫn đều đặn bước đi, không chút dừng lại nhưng cũng biết nàng đã đi theo, khoe miệng lại nhếch lên tạo một nụ cười hài lòng.

Có thể làm ột tiểu thư nóng tính như nàng chờ cả một buổi chiều, hẳn là có chuyện muốn cầu anh đi ? Nếu tình huống có thể trở nên tốt như vậy, anh há có thể buông tha cho nàng ?

Nàng chính là món đồ chơi mới của anh.

Thản nhiên quét mắt nhìn qua lớp kính mờ trong thang máy nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nộn kia anh càng nhìn lại càng vừa lòng. Nàng càng buồn rầu bao nhiêu thì lạc thú trong lòng anh lại càng nhiều lên bấy nhiêu.

Lộ Hà Dạ một chút cũng không nhận thức được bản thân đang bị nam nhân trước mặt hảo hảo một phen trên dưới đánh giá. Ra khỏi thang máy, một đường chạy theo sau anh vào bãi đỗ xe. Càng chạy càng uể oải, cước bộ cũng vì vậy mà chậm đi đáng kể, trong lòng tràn ngập ý định buông tay, nhưng là nhớ đến nét mặt đầy kì vọng của Điền Mộc Hoa nàng lại cắn răng cố gắng chạy theo. Nàng đâu thể nào phụ lòng mong mỏi của học trưởng được.

Sầm ! Tiếng đóng cửa đột nhiên phát ra kéo nàng khỏi dòng suy tưởng.

Ngẩng đầu nhìn lên đã thấy cái tên ác quỷ Ôn Hoán Quang kia ngồi lên xe từ lâu, màu vàng rực của ánh đèn pha chiếu thẳng vào mặt khiến nàng chói mắt.

Ngồi trên xe nhân nhả nhìn nàng, đầu ngón tay khẽ vặn chiếc chìa khóa, tiếng kim loại nho nhỏ va chạm vào nhau nghe rõ mồn một trong không gian yên tĩnh của bãi đậu xe.

“ Anh ... Anh ... Tôi... Tôi ... ”

Không xong rồi, anh phải đi a~ Nàng đột nhiên đứng lên, trừng mắt nhìn anh, adrenalin trong người đột ngột tăng mạnh, miêng lưỡi khô khốc, lại vẫn đồng dạng một câu cũng không nói được ra.

“Đừng lãng phí thời gian của tôi. ”

Lời nói nhẹ nhàng, thản nhiên của anh ta khiến nàng giận tới muốn vùng chân lên đạp đạp mấy phát lên khuôn mặt thản nhiên đến đáng ghét kia.

Anh liếc nàng một cái rồi tựa tiểu phi tiểu# thản nhiên nói: “ Lên xe. ”

Lúc định thần lại, bản thân đã ngồi chồm hổm trong một nhà hàng Nhật Bản. Lộ Hà Dạ lúc này cảm thấy cả người không tự nhiên đến cực điểm. Làm cho nàng một bộ dáng không tự nhiên thế này không ai khác là cái người ngồi đối diện với nàng đang nhân nhả uống rượu.

Trời ạ !!! Vì sao nàng lại ngoan ngoãn nghe lời anh tanhư vậy chứ !!! Kêu nàng lên xe, nàng liền lên; hỏi nàng có muốn ăn đồ ăn Nhật Bản không; nàng liền thuận miệng, đáp :“ Hảo ”, có lắm không vậy a !

Nếu anh là người tốt thì cũng chẳng có gì cần tính toán nữa hết, nhưng đó lại là Ôn Hoán Quang, kẻ mà theo như lời anh họ nói, một tên sát gái vô cùng tâm cơ.

Không được ! Nàng nhất định phải tỉnh táo, không thể để nam nhân kia dắt mũi như thế mãi được. Nàng quyết định giả chết, đem sự tỉnh táo hôm đó tựa hồ chưa từng phát sinh qua, trực tiếp bày ra một thái độ

ngghiêm túc cùng đối phương thảo luận chuyện phỏng vấn. Anh ta tuy rằng nhân phẩm rất kém nhưng là chắc cũng không đem ân oán cá nhân tính vào chuyện công đi a

~Lộ Hà Dạ sau một hồi đấu tranh tư tưởng gay gắt, liền thẳng lưng dậy, cẩn thận hít một hơi thật sâu, đem danh thiếp của mình đưa anh và nói :

“Ôn tiên sinh, ngài hảo. Tôi là phóng viên của tạp chí Xa Quang - Lộ Hà Dạ, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn. ”
Nàng tuy rằng đã cố gắng khắc chế cảm xúc, nhưng là lời vừa nói ra liền cảm thấy như là đang nghiêng răng nghiêng lợi, phảng phất như muốn đem đối phương ra bầm thây vạn đoạn.

Ôn Hoán Quang đối với hành động làm bộ xa lạ giới thiệu của nàng cũng không nói gì, chỉ nhướn hàng mi dài thuận tay tiếp nhận danh thiếp, tùy ý đặt ở trên bàn, cũng không xem gì nhiều chỉ thành thói uống rượu.

Đối với sự khinh miệt của anh, Lộ Hà Dạ không coi là đúng, lửa giận đầy mình phùng phùng muốn phát tiết ra.

Nhưng là phải nhịn ! Nhịn xuống ! Chuyện nhỏ không nhịn ắt hỏng chuyện lớn. Nàng tự đáy lòng nhai đi nhai lại câu danh ngôn này tựa như niệm kinh phật mà cố gắng áp chế lửa giận xuống, tránh nhất thời bức xúc đem cả chén trà trước mắt hất hết vào mặt anh.

Nhớ đến học trưởng, phải nhớ đến bộ dáng ôn nhu tươi cười của anh, nàng cố gắng bình ổn lại suy nghĩ trong đầu, cố gắng nở một nụ cười giả tạo hướng anh nói:

“ Xa Quang tạp chí của chúng tôi có một chuyên mục vô cùng nổi danh, đó là chuyên mục về người nổi tiếng, chuyên giới thiệu đến bạn đọc trong nước những người đàn ông độc thân tài giỏi, thành công trong sự nghiệp, lại có sức hút với nữ giới. Kì này của chuyên mục, tòa soạn của chúng tôi chính là muốn phỏng vấn Ôn luật sư đây. Mấy kì trước chuyên mục của chúng tôi có đăng một số bài viết về mấy vị danh nhân, tựa như Diêm Ngự Thừa tiên sinh, Chu Thận Lãng tiên sinh, ... Tất cả đều nhận được những phản hồi rất tốt từ phía độc giả. Hy vọng lần này Ôn Luật sư có thể nhận lời phỏng vấn. ”

Nói một tràng dài xong, nàng buộc mình phải nở một nụ cười thành khẩn thật tươi tỉnh, hướng anh ta chờ đợi một cái gật đầu.

Ôn Hoán Quang nghe xong, đôi mắt đen hiện lên một tia cảm xúc thần bí. nếu biện giải thành lời thì là : “ Ha ha ha, người xong đời rồi. ”

Anh ta ung dung thay nàng châm rượu, một mặt thản nhiên trả lời. “ Người ngày nay tiêu chuẩn thực kỳ quái. ”

Câu trả lời lạc đề của anh đã dễ dàng thuyết phục được nàng hoang mang vài giây.

Anh đối nàng, nhíu mi tiếp tục nói : “ Ngay cả cái loại tiểu hoạn quan âm hiểm, ti bỉ, chỉ biết đấu võ mồm lại được xem như một mẫu đàn ông hoàng kim, có mị lực thu hút sự chú ý của phái nữ. Những tiêu chuẩn này không phải rất kì cục sao ? ”

Nàng nghe vậy đầu tiên là choáng váng mắt vài giây, sau định thần lại mới thấy câu nói này thực quen tai. Hình như là ... đấy là những lời hôm đó nàng chế nhạo anh thì phải, nghĩ đến đây nàng liền lập tức cảm thấy tức giận.

“ Anh làm gì mà phải để ý ghê thế ? ” Lộ Hà Dạ trừng mắt nhìn anh. Một cho nàng cố gắng duy trì thái độ làm việc chuyên nghiệp như vậy, anh ta còn kiên quyết phá bẳng được.

“ Bởi vì tôi trừ bỏ là một nam nhân âm hiểm, ti bỉ, xảo quyết vô sỉ, còn là một người thù dai nữa. ” Ôn Hoán Quang không nhanh không chậm nâng ly rượu lên nhấp mấy ngụm.

“ Anh là cái loại lòng dạ hẹp hòi. ” Một lời nói ra, nàng liền biết chính mình xong đời rồi.

“ Tôi chính là người hẹp hòi. ” Anh ta cư nhiên tuyệt không để ý, còn gật đầu phụ họa nữa chứ.

“ Anh, quỷ hẹp hòi. ” Tuy rằng biết chính mình xong đời rồi, nhưng là nhìn anh một bộ dáng không liên quan đến mình như vậy, nàng nhịn không được mà tiếp tục mắng.

“ Đúng, tôi chính là quý hẹp hòi. ” Về mặt anh hưng phấn tựa hồ khen ngợi sự phát hiện mới của nàng.

“ Anh ... Anh ... ”

Bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ ửng lên, đôi mắt to tròn, đen láy cũng bởi vì tức giận mà long lanh hơn. Lộ Hà Dạ không biết là chính mình giờ phút này bộ dáng có bao nhiêu phần đáng yêu.

“ Không còn gì để nói hay sao mà cứ lấp bắp thế kia ? ” Ôn Hoán Quang thư thái ngắm nhìn khuôn mặt trắng mịn ửng hồng của nàng, bạc môi không giấu nổi niềm hưng phấn mà khẽ nhếch lên tạo một nụ cười khêu gợi, mỉa mai.

“ Anh ... Thực nhàm chán a~ ” Nàng tự thấy mình ngây thơ như một đứa trẻ mẫu giáo, mới bị anh ta khích có chút mà đã nhịn không nổi.

“ Hoàn hảo, tôi là một kẻ nhàm chán. ” Anh phi thường thành thật trả lời : “ Cô nói không có sai. ”

“ Anh ... Anh ... ” Tức giận không nói lên, nàng nghĩ chính mình chịu đựng đủ rồi, đột nhiên xoay người đứng dậy, nếu không rời đi, nàng nhất định sẽ giết cái tên nam nhân kia hoặc xuất huyết não mà chết mất.

“ Không phỏng vấn nữa sao ? ” Anh cũng không ngăn trở nàng rời đi, chỉ là thản nhiên nói một câu khiến người đang hầm hầm tức giận muốn bỏ về kia thân hình chợt dừng lại. “ Quả là một đại tiểu thư. ”

Trong giọng nói ý cười trào phúng đã quá rõ ràng, nàng tức giận quay đầu lại nhìn anh.

“ Anh nói vậy là có ý gì ? ”

“ Không còn cao hứng thì quay người bỏ đi, lưu lại cục diện rối rắm cho người khác thu dọn. Đây không phải là bản tính của một vị đại tiểu thư hay sao ? ” Anh thực hiểu tính cách của nàng, trò chơi này muốn kéo dài, biện pháp tốt nhất chính là kích tướng, anh chậm rãi mở miệng : “ Tôi thực đồng tình với cái vị phải thay cô thu dọn hiện trường. ”

Bị anh nói như vậy, khuôn mặt ôn nhu của học trưởng lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí Lộ Hà Dạ.

Chọc đến Ôn Hoán Quang thì nhất định học trưởng sẽ phải tới xin lỗi anh, nghĩ đến học trưởng phải vì mình mà cúi người xin lỗi, nàng rốt cuộc cũng mềm lòng.

Học trưởng ôn nhu là vậy, nhất định sẽ bị tên tiểu nhân âm hiểm, ti bỉ bày khi dễ. Nghĩ đến đây trong lòng lại dâng lên một trận khổ sở.

Không được ! Nàng không thể vì nóng giận nhất thời mà liên lụy đến học trưởng !

Nàng bắt buộc phải cúi đầu trước thế lực hắc ám, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc ảm đạm. Ủ rũ quay trở lại bàn ăn, chậm rãi ngồi xuống, rầu rĩ mở miệng hỏi “ Vậy rốt cuộc tôi phải làm thế nào anh mới chấp nhận phỏng vấn ? ”

Ôn Hoán Quang nhìn nàng bộ dáng uể oải, trong lòng không giấu được một tia tội ác mong manh nơi đáy mắt., rất nhanh tiểu thiên sứ Ôn Hoán Quang đã bị tiểu ác ma đá bay ra khỏi đầu.

“ Lễ phép điểm ! ”

“ Ôn tiên sinh. ” Trầm mặc một lúc lâu sau, Lộ Hà Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nhắc lại vấn đề lúc trước : “ Xin hỏi ngài, tôi phải làm thế nào thì ngài mới chấp nhận lời đề nghị phỏng vấn của toà soạn chúng tôi ? ”

“ Rất đơn giản. ” Anh vừa lòng gật đầu, rốt cuộc cũng mở miệng nói vào việc chính, “ Giúp tôi chiếu cố cầu trong một tháng. ”

3. Chương 3

Này mà đơn giản sao ? Anh ta rõ ràng là cố ý mà !

Mặc dù đã trở về nhà một lúc lâu nhưng lửa giận trong nàng vẫn chưa nguôi ngoai đi chút nào.

Ngày đó anh ta cũng đã chính mắt thấy nàng sợ hãi thế nào, vậy mà anh ta vẫn cố tình đưa ra cái điều kiện oái oăm ấy.

“ Anh ta quả thực là một kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, vô sỉ ! Còn muốn em phải đích thân đến nhà anh nữa, thật là không thể chấp nhận được. ”

Nàng ở trong phòng anh họ, mắng chửi không thôi, còn chiếm giường của người nào đó khiến anh ta đi đi lại lại trong phòng, trên mặt còn ghi rõ hai chữ “ bất mãn ”.

“ Tên đó rốt cuộc thần trí có bình thường không mà lại ra cái điều kiện dở hơi như vậy. Người bình thường đâu có ai ra điều kiện như anh ta đâu ! ”

“Đúng vậy, nam nhân bình thường nhất định sẽ ra điều kiện là phải làm bạn gái của anh ta trong 1 tháng mới đúng. ”

Không hổ là có một tay phụ trong mảng tiểu thuyết tình yêu, Phó tổng của chúng ta có phương thức suy nghĩ thực không giống người bình thường. Một mặt bình luận, mặt khác cũng tranh thủ công kích đối thủ.

“ Anh ta quả đúng với cái danh hiệu hoạn quan !!! ” [Tên anh ý là Hoán Quang đọc tựa tựa hoạn quan nên bị mấy anh chị này đem ra làm biệt hiệu.]

“ Anh ta nguyên bản là tên hạ lưu, vô sỉ ... Anh, anh đang làm gì vậy ? ” Lộ Hà Dạ buông bỏ cái gối ôm mới rồi còn cầm đế phụ họa, nhếch khởi mi, hướng ánh nhìn về phía người anh họ đang bận rộn đi đi lại lại trong phòng, chẳng biết là đang làm cái gì nữa.

Bất quá rất nhanh thôi, nàng liền ngộ ra nguyên nhân khiến anh bận rộn như vậy.

“ Anh ... không phải là đang đóng gói hành lí chứ ? ”

“Ừm, thị trường phía nam của công ty dạo này gặp chút vấn đề, cho nên anh định thu xếp đến đó xem xét tình hình. ” Dịch Trí Bôn trả lời như thể một lẽ dĩ nhiên, đáng tiếc không qua nổi đôi mắt tinh tường của cô em họ bên cạnh.

“ Bậy nào ! Từ bao giờ anh lại đột nhiên trở nên chăm chỉ như vậy ? ” Nàng cao giọng vạch trần lời nói dối ấy.

Anh họ nàng chính là thiên hạ đệ nhất lười. Mặc dù trên thương trường, biểu hiện của anh luôn thể hiện mình là một người lí trí cùng sáng suốt, nhưng là đối với sự vụ của công ty thì luôn phi thường không có hứng thú. Mặc kệ các bậc tiền bối đặt bao nhiêu kỳ vọng lên người, anh vẫn chỉ giữ một thái độ duy nhất : Chỉ chăm chăm làm cho xong, cho tốt công việc của mình, mọi chuyện khác đều mặc kệ. Loại chuyện như trên mà có xảy ra đi chẳng nữa, e rằng anh họ nàng sẽ nhất định phân công người khác đi thay, làm sao có thể đồng ý tiếp nhận.

“ Anh là một thanh niên trí thức, bình thường cũng đều rất chăm chỉ làm việc mà. ” Anh mặt không đổi sắc, tiếp tục trợn mắt nói dối.

“ Anh đừng có mà ở đây loạn giảng nữa đi. ” Loại đối thoại ngây thơ này thật là không tốt, nếu tiếp xúc nhiều hơn chỉ e tạo thành thói quen xấu trong tương lai. Nàng linh quang chợt lóe, tìm ra được điểm mấu chốt.

“ Em biết rồi ! Anh là nghe thấy em nói nhà tên Ôn hoạn quan kia có nuôi một cái đại cẩu nên mới sợ không dám tiếp tục ở nhà, phải không ? ”

Nếu nói nàng sợ chó thì anh họ nàng là siêu siêu siêu sợ chó. Nếu xác định con chó không cắn người thì nàng cũng sẽ bớt sợ hãi, nhưng anh họ nàng thì khác. Ngay cả đến một con cún nhỏ mới sinh cũng khiến anh ấy sợ đến khóc thét lên mà xách dép chạy mất dạng.

“ Dĩ nhiên là không phải. ” Nghe cô em họ nói vậy, Dịch Trí Bôn trong bụng liền chột dạ, sợ bí mật sẽ bị nói ra, thẹn quá hóa giận vội vàng lên tiếng chối bay chối biến.

“ Còn không phải sao ? Anh quả thực là người nhất gan mà. ” Lộ Hà Dạ lớn tiếng hướng người anh họ đang chuẩn bị chạy trốn kia trách cứ.

“ Em suy nghĩ thật ngây thơ, bây giờ dù em có tức giận hay không hài lòng cũng chẳng thể giúp được cho tình huống này. ” Dịch Trí Bôn bị nói đến không thể phản bác được lời nào liền nhắm vào chỗ yếu của nàng lúc này chuyển hướng câu chuyện.

Quả nhiên một lời vừa nói ra khiến nàng đột nhiên ủ rũ, buồn bực.

“ Tuy rằng từ đáy lòng, anh cũng đồng tình với suy nghĩ của em. Nhưng tên Ôn hoạn quan kia dù có biến thái cỡ nào nhưng đều sẽ nói được làm được. Nếu em chịu giúp hắn chăm sóc đại cầu kia, hắn cũng sẽ ngoan ngoãn cho em phỏng vấn thôi, đừng suy nghĩ lan man nữa. ”

“ Em đã thâm thối thế này mà anh còn có tâm trạng mà bỏ đá xuống giếng hay sao ? ” Nàng lại đem cái gối ôm đến trước mặt đắp đắp mấy cái cho đỡ mệt. Nhưng lần này đối tượng không phải Ôn luật sư của chúng ta mà chính là người anh họ thiếu nghĩa khí của nàng.

“ Anh cũng đâu có muốn đâu. ” Ai bảo trời sinh anh đã sợ cầu như vậy, còn có thể làm gì khác sao ? Anh là anh cự tuyệt hết bất cứ chuyện gì có dính líu tới cầu. Một tay giặt lại cái gối ôm, một tay kéo cô em họ xuống giường, không chút lưu tình đem nàng ném ra khỏi phòng. “ Cho nên em vẫn là nên tự lực cánh sinh đi. ”

“ Tự lực cánh sinh cái gì chứ ... ” Một đường bị ném ra ngoài, không kịp nói thêm gì thì cửa phòng đã đóng sập lại. Trước khi đóng cửa anh họ nàng còn khuyến mại thêm một câu :

“ Bảo trọng. ”

Ngơ ngác nhìn phòng anh họ một lúc, nàng thở dài, ai oán rời đi.

Quên đi, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách anh họ được, cứ chuyện gì liên quan đến cầu là anh ấy lại vô dụng như vậy thôi.

Nàng thở dài một đường trở về phòng suy nghĩ tiếp cách đối phó với cái tên Ôn Hoán Quang kia.

Bình sinh nàng rất sợ cầu, nhưng nếu ví vậy mà rút lui thôi hoạn quan kia sẽ cười nàng thối mũi mất ! Anh sẽ hội nghĩ mình là cái loại tiểu thư nhà giàu vô dụng, hơn nữa nếu không đáp ứng anh, chuyện nhất định sẽ liên lụy đến học trưởng.

Lại nhắc đến Đường Mộc Hoa, nàng như nhớ ra cái gì liền nhồm người dậy, vươn tay đến, lôi từ trong ngăn kéo ra một cái hộp nhỏ. Trong đó toàn là ảnh chụp Đường Mộc Hoa. Có tấm ảnh dường như được chụp từ rất lâu rồi, lại có những tấm được chụp mới gần đây. Nàng thầm mến anh từ hồi trung học, nhưng là không đủ dũng khí bày tỏ, vẫn là âm thầm thầm mến. Nhìn những tấm ảnh đó, trong lòng nàng lại hiện lên nét cười ôn nhu của học trưởng. Haiz ... tất cả đều là nàng quá say đắm mà thôi.

Nàng còn nhớ rõ, năm thứ 2 của trung học, cha mẹ nàng đột ngột qua đời., nàng được dưỡng mang về nuôi dưỡng. Sau phải chuyển đến ở và học ở một nơi mới. Ở cái địa phương xa lạ đó, nàng ngay cả một người bạn cũng không có, lúc nào cũng chỉ lẻ loi một mình.

Có một hôm, vào thời điểm nghỉ trưa, nàng trốn ở một góc thư viện âm thầm, vụng trộm khóc, vô tình bị học trưởng đang tìm tài liệu bắt gặp. Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ, ôn nhu lưu lại cho nàng một túi kẹo bảy màu nho nhỏ cùng một mẫu giấy gấp tư xinh xắn. Trong đó ghi : “ Ăn kẹo này rồi đừng khóc nữa. ”

Chỉ là một hành động cùng lời động viên nho nhỏ, đơn thuần như vậy nhưng lại khiến cho nàng thực cảm động. Hành động ấy luôn in đậm trong tâm trí Lộ Hà Dạ trong suốt những năm tháng về sau, những lúc gặp khó khăn buồn tủi trong cuộc sống, nàng lại âm thầm nhớ lại ngày hôm ấy, liền sau đó tâm trạng cũng trở lên tốt hơn.

Đối với hết thảy tình cảm của nàng, Đường học trưởng không hề hay biết, nhưng là trong lòng nàng lúc nào cũng tâm niệm niệm một suy nghĩ trong thời gian học tập ở nước ngoài : Vì học trưởng - người đã từng lơ đãng trao cho nàng một chút ôn nhu ấy mà quay trở về hồi báo.

Mà bây giờ, khi đã quay trở về, nàng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp bày tỏ với anh, nhưng ít ra nàng cũng chưa có làm điều gì để anh phải thất vọng.

Nhìn học trưởng tươi cười, ôn nhu trong ảnh Lộ Hà Dạ âm thầm thống khổ hạ quyết tâm.

Muốn nàng chiếu cố cầu thì chiếu cố cầu đi ! Dù sao cũng chỉ là chăm sóc nó ăn uống, đại tiểu tiện hay đi dạo. Còn nếu anh muốn tắm rửa cho nó ? OK thôi, nàng sẽ đem nó đến trung tâm chăm sóc thú cưng nhờ người ta làm hộ. Hắn là sẽ không quá khó khăn đi ?

Ngoài ra, nàng có thể nhân lúc anh vắng nhà, âm thầm điều tra về cuộc sông riêng tư, những điều mà anh không thể nói với ai ,... sau đó nàng sẽ nói ọi người biết. Hừ, để xem anh lúc đó thân bại danh liệt ra sao !!

Nghĩ đến đây nàng không nhịn được cười một tiếng dài đầy khoái trá =.=”

Nàng nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của cái tên tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ Ôn Hoán Quang !!!

...

Khó có được một ngày cuối tuần để có thể thỏa thuê ngủ nướng, bù đắp cho những ngày làm việc vất vả trong tuần, vậy nhưng sau quyết tâm ngày hôm qua, Lộ Hà Dạ quyết định trước khi đi ngủ đặt một cái báo thức, đem buổi sáng cuối tuần bị dựng dậy thật sớm.

Reng ... reng ...reng ...

“ Trời ạ ... ”

Miệng khê lâu bầu nàng vươn một tay ra khỏi chăn bông ấm áp tắt báo thức, lăn lộn trên giường một lúc rồi quyết định dù muốn hay không cũng phải rời giường. Trong lòng một trận thương tâm, vì sao có mỗi một ngày nghỉ cuối tuần nàng lại phải dậy sớm thế này !!! Hơn nữa hôm qua vì nghĩ cách đối phó với tên hoạn quan đáng ghét kia mà bản thân đến 2h sáng mới đi ngủ, sớm như vậy đã phải thức dậy, hảo gian nan a ~ Nếu không phải vì kế hoạch lớn trước mắt, muốn đem anh mới sáng sớm đã bị ằm ỹ bắt rời khỏi giường thì sao nàng lại làm khó dễ bản thân như thế này.

“ Tên hoạn quan đáng giận a ...Đều tại người mà bỗng cô nương không được ngủ thỏa thuê !!! ”

Mẳng xong nàng mắt nhắm mắt mở, nửa tỉnh nửa mê bước vào nhà tắm.

15 phút sau, sau khi đã đánh răng rửa mặt xong, nàng ăn mặc chỉnh chu, đầu tóc gọn gàng bước ra khỏi nhà tắm, bản thân cũng ít nhiều tỉnh táo.

Tóc buộc cao, đuôi ngựa, quần áo chỉnh tề, hoàn hảo nhìn lại mình một lượt trong gương nàng yên tâm bước ra khỏi nhà hướng thang máy đi đến.

Bây giờ là 6:18 a.m, Chủ Nhật. Chỉ cần là người đã đi làm thì ngày nghỉ cuối tuần là một dịp quý báu để nghỉ ngơi, vì vậy bây giờ phần lớn họ còn đang chìm trong giấc ngủ. Hẳn là tên Ôn Hoán Quang kia cũng nằm trong số đông kia đi, nếu giờ này mà đem anh gọi dậy, không biết phản ứng của anh sẽ ra sao ?

Đến tầng nhà anh ta, nàng hết sức khoái trá mà ấn hạ chuông cửa .

Rời giường đi! Tên tiểu nhân gốc gác thích khi dễ người khác !

Lại một hồi chuông cửa thanh thúy ngân nga vang lên khuấy đảo bầu không khí yên tĩnh của một buổi sớm. Nhưng là tầng này lại chỉ có mình nhà anh ta nên nàng cũng yên tâm là sẽ không ảnh hưởng gì đến người khác.

Lộ Hà Dạ trong đầu nhất mực tưởng tượng ra cảnh anh ta bị ằm ỹ mà thống khổ thức dậy, khó chịu rời giường, đột nhiên cảm thấy công sức dậy sớm của mình quả thật không uổng phí chút nào.

Đang định ấn hạ chuông cửa lần thứ ba thì cửa sắt đã ‘ xạch ’ một tiếng mở ra. Cái người mà theo tưởng tượng của nàng là đang rất khó chịu vì bị tạp âm quấy nhiễu không ngừng phải thức dậy sớm kia ấy thế nhưng lại đang nhàn nhã bước ra mở cửa với một vẻ mặt không lấy gì là bị phá giấc ngủ.

Nàng kinh ngạc đánh giá anh một lượt từ đầu đến chân, bộ dáng thập phần nhàn nhã, trên người còn thoang thoảng mùi thơm của xà phòng tắm, mái tóc ẩm ướt chỉ mới khô có một nửa cùng hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái. Khóe môi khiêu gợi khẽ nhếch lên một nụ cười khiêu khích quyến rũ, đôi mắt đen, sâu thẳm mà hữu thần, thanh khí sáng khoái. Hẳn là anh ta cũng đã thức dậy được một hồi lâu.

“ Mới sáng sớm mà cô đã có chuyện gì muốn gặp tôi vậy ? ”

Ôn Hoán Quang giọng điệu châm chọc, một lời đánh gãy dòng suy nghĩ của Lộ Hà Dạ. Nàng định mở miệng phản bác, nhưng là vì mất mặt quá, nhất thời không tìm được lời nào để nói.

Nhìn bộ dáng ngốc lảng lại có chút giật mình của nàng, đáy mắt anh thoảng lóe lên một ý cười.

“ Vào đi. ” Anh thản nhiên ra lệnh

Nàng vô lực chống đỡ đi theo anh vào phòng khách, ngồi xuống sofa, đôi mắt hoang mang, sáng ngời còn đang giăng co trên người anh.

“ Anh rốt cuộc dậy lúc mấy giờ vậy ? Còn có, anh cũng đâu có việc gì đâu mà sáng sớm như vậy đã rời giường ? ” Sau khi hoàn hồn lại, nàng bắt mắt hướng anh hỏi.

Anh ta dậy sớm như vậy, thế là mọi cố gắng của nàng giờ thành công cốc công cò rồi còn đâu.

“ Hơn 5h một chút. ”

Ôn Hoán Quang trả lời ngắn gọn một câu, khuôn mặt anh tuần lộc ra một nét cười gian tà. Ánh mắt đầu tiên là dừng lại trên người nàng, sau đó liền nhanh chóng chuyển sang vị trí nàng đang ngồi, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

“ Cô hẳn là đã chiến tanhg được nỗi sợ hãi nên mới có mặt ở đây lúc này ? Ta thật cao hứng nha !!! ”

“ Cái gì mà ... ”

Chưa nói dứt lời, một bóng dáng thật lớn với bộ lông dài mà dày, xù xù nhìn qua giống một con sói nhỏ từ phòng trong đi tới ... Không ... Là chạy tới mới đúng !!!

Trời ạ ! Nàng xong đời thật rồi ! Nàng nhất định sẽ bị nó cắn chết mất thôi !!!

Nàng sợ hãi, mặt tái nhợt không nói nên lời, mắt chăm chăm nhìn đại cẩu đang lao nhanh về phía nàng.

Nó xuất hiện rất đột ngột, hơn nữa tốc độ di chuyển lại quá nhanh, nàng căn bản là có muốn né cũng không được, chỉ đành bất lực nhìn theo bóng dáng con vật mà thôi.

Rốt cuộc mắt nhìn đại cẩu còn mấy bước nữa là lao vào mình, cắn mình thành mấy mảnh, nàng sợ hãi mà nhắm tịt mắt lại, cả người cứng đờ chờ đợi bị nó cắn xé.

Một giây ... Hai giây qua đi ...

Nàng một chút cũng không cảm thấy đau đớn gì, trái lại chỉ cảm thấy được đệm sofa bên cạnh mình bị lún xuống một chút. Tiếp theo có một thứ gì đó mềm mại cọ cọ vào bả vai nàng, sau đó một vật thể to lớn mà bông xù, ấm áp nặng nề hạ xuống đùi nàng.

Hiếu kì, chậm chậm mở mắt ra, đối diện với nàng là một đôi mắt to tròn có màu lam, lạnh như băng vậy. Nàng phát hiện cái con vật mới rồi còn một dáng điệu hung thần ác sát lao tới phía nàng ấy thế nhưng lại ngoan ngoãn nằm trên sofa, cái đầu to lớn xù xù lông còn đang gối lên một bên đùi nàng, không an phận mà cọ tới cọ lui.

Trời ạ ! Nó ... Nó đang há miệng thật lớn nha !!!! Nàng tổng cảm thấy tim đập thành thịch, từng dây thần kinh trong cơ thể căng cứng tựa dây đàn.

“ Hoạn quan ... À không, tôi nói ... Ôn tiên sinh ... ” Lộ Hà Dạ thanh âm run rẩy, khó khăn nuốt nước miếng hướng tới người ngồi đối diện nhỏ giọng cầu xin sự giúp đỡ. “ Ngài ... ngài có thể kêu nó tránh sang một bên được không ? ”

Ôn Hoán Quang bình tĩnh thưởng thức hình ảnh một người một cẩu ấm áp, hài hòa trước mắt, một lúc sau mới chậm rãi đáp lại Lộ Hà Dạ: “ Ta ra lệnh thì nó sẽ nằm im thôi, bất quá cô ngồi ở vị trí đó, nó liền nhận định là cô muốn cùng nó chơi đùa, giờ cô chỉ cần vuốt ve nó, nó cao hứng liền tự động tránh đi. ”

“ Vuốt ve nó a ~ ”

Phản ứng của nàng tựa hồ như lời anh nói chỉ như một lời đùa cợt mà thôi, nhưng là đại cẩu giường như hiểu ý chủ nhân nó, nhích nhích thân mình lại gần nàng dùng đỉnh mũi đen bóng ướm át hướng tới lòng bàn tay nàng.

Sờ ta ! Sờ ta ! Ánh mắt màu lam ánh lên như thể phát ra một lời thỉnh cầu.

Cứu ta ! Cứu ta ! Đôi mắt đen, to tròn long lanh ngấn nước, ẩn chứa một tia kinh hoàng.

“ Vuốt ve nó. ” Ôn Hoán Quang nhẹ giọng lặp lại.

“ Nhưng tôi ... ”

“ Vuốt ve nó, nó sẽ đi. ” Thanh âm trầm thấp, tựa như thôi miên hướng nàng chậm rãi nói tiếp. “ Nó sẽ không cắn cô. ”

Sẽ không sao ? Lộ Hà Dạ hoài nghi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ôn Hoán Quang – Cái kẻ đứng đầu trong hàng ngũ những nhân vật không bao giờ được tin vào kia. Lại cúi người nhìn cái khuyển Husky kia đang chuẩn bị thân mật mà liếm liếm bàn tay nàng.

“ Thật sự nó sẽ không cắn cô. ” Lời cam đoan kia vào tai nàng thì tựa như thanh âm ác ma, dụ dỗ nàng tiến nhập một cái cạm bẫy tinh vi mà anh ta đã bày ra sẵn đó.

“ Tôi cảnh cáo anh ... Không được phép gạt tôi. ” Nàng nhìn anh một lúc lâu, quyết định đau dài còn hơn đau ngắn, tạm thời tin anh ta vậy. Bất quá vẫn là nhịn không được liền dỏ tính trẻ con ra đe dọa. “ Nếu nó mà cắn tôi, vậy anh ... anh chết với tôi. ”

Đối với sự uy hiếp không một chút trọng lượng, đáng yêu của nàng, anh nhịn không được mà phì cười.

Lộ Hà Dạ hít một hơi thật sâu lấy dũng khí, duỗi lòng bàn tay ra, rất nhanh tại cái đầu xù bông ấm áp kia sờ sờ 2 cái.

“ Tốt lắm. ”

Nàng lùi lại phía sau, nhìn anh nói : “ Kêu nó tránh ra đi. ”

“ Sớm vậy mà đã đến tìm tôi, phải chăng là cô đã đồng ý với lời đề nghị kia ? ” Anh khả xem nhẹ lời nàng nói, lãng sang chuyện khác.

“ Tôi quyết định sẽ đáp ứng anh, còn bây giờ, hãy kêu nó tránh xa tôi ra. ” Mặc dù mới đó đã chạm qua nó, sự sợ hãi trong lòng cũng giảm đi ít nhiều, nhưng là một con khuyển lớn như vậy, lại hung thần ác sát thế kia, không ngừng ở bên chân nàng cọ tới cọ lui, nàng không thể nói rõ bản thân có bao nhiêu khoái trá.

“ Nếu cô đã quyết định như vậy, giờ hãy cùng Judge tranh thủ bồi dưỡng tình cảm đi, nhân tiện chờ tôi một chút. ” Ôn Hoán Quang nói xong lập tức đứng dậy đi vào nhà trong, không để cho nàng kịp có ý kiến.

“ Bồi dưỡng cảm tình ... ”

“ A~ Ôn Hoán Quang ! Anh đi đâu vậy ? ” Lộ Hà Dạ vừa nghe anh phải rời đi, một bụng hoảng hốt muốn bật dậy đuổi theo, nhưng là đại cẩu vẫn gối cái đầu to chình ình trên đùi nàng, nàng dù có muốn chạy cũng chẳng dám. Một bộ dáng kinh hoàng, thất thố ở phía sau anh kêu la thất thanh. “ Trở về đi ! Đừng có bỏ tôi lại một mình với nó. ”

...

Anh ... anh ...

Nàng thề ! Chờ đến lúc nàng có thể đứng dậy, nàng nhất định sẽ tìm anh báo thù !!!

...

Một lúc sau Ôn Hoán Quang từ trong phòng chậm chậm bước ra.

Người mới rồi con ồn ào, huyền não giờ đã tựa vào sofa an an ổn ổn ngủ. Judge lúc trước còn quẩn quýt bên nàng giờ cũng biết điều ngoan ngoãn giữ trật tự, ghé vào nằm cạnh bên. Thấy chủ nhân xuất hiện liền lập tức ngẩng đầu, ra sức quấy quấy đuôi, đáng bộ thập phần vui vẻ.

Anh vội đưa tay lên miệng làm dấu, ý bảo nó yên lặng, nằm nguyên tại chỗ.

Judge thấy anh làm dấu như vậy liền ngoan ngoãn nằm im.

Anh thật sự không phải người có lòng dạ sắt đá, cố ý cho Judge dọa nàng.

Muốn nàng chiều cổ Judge trừ bỏ chính mình gần đây bận rộn công tác, không thể hảo hảo chiều cổ nó được, quan trọng hơn, phản ứng của Judge với nàng cũng thực đặc biệt.

Ngay từ lần đầu gặp mặt, Judge liền phá lệ, không chút để ý cho nàng xâm nhập cái sofa mà nó chuyên gia chiếm cứ. Hôm nay thậm chí còn chủ động thân mật với nàng. Những hành vi này đối với Judge mà nói thì quả là đặc biệt. Bình thường nó không hề thích người lạ lại gần huống chi kêu nó thân mật với người ta.

Anh một bên âm thầm quan sát cũng thấy được phản ứng của nàng với Judge cũng không hẳn là chán ghét, chỉ là sự cảnh giác bình thường đối với những thứ mà bản thân chưa biết rõ. Sau khi xác thực Judge không cắn người, cơ thể cùng tinh thần nàng cũng thả lỏng không ít.

Anh đi đến bên người nàng, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đang say trong giấc ngủ, anh một chút cũng không phát hiện, trên khoé miệng từ lúc nào đã hiện lộ một mặt cười vô cùng ôn nhu.

Kì thực, nàng vô cùng đáng yêu.

Chậm rãi lướt mắt dọc theo khuôn mặt ngọt ngào, ngũ quan thanh tú, lúc này khi nói chuyện còn có điểm nhọt nhọt, lê oa như ẩn như hiện, liền cả thời điểm tức giận cũng mang theo một chút ngọt ngào, thanh thuần, đáng yêu. Tuy rằng tính tình có chút nóng nảy nhưng con người lại thản nhiên, đơn thuần, dễ gạt [=."], yêu ghét tùy thời đều viết rõ rành rành trên khuôn mặt khả ái. Tùy tiện động chạm chút xíu thôi là nàng liền có phản ứng, ngoạn nàng thì vui lắm.

Ôn Hoán Quang khắc chế cảm giác muốn đưa tay lên niết niết bầu má phẩn nộn, hồng hồng của nàng. Khẽ lay lay, đem nàng nhẹ nhàng gọi dậy.

Lộ Hà Dạ bị đột ngột đánh thức, trong đầu liền có điểm trống rỗng, đôi mắt ngái ngủ đượm một tầng sương mỏng, vô thần nhìn anh. Đến nửa ngày sau mới đột ngột tỉnh hẳn, giật mình phát hiện bản thân thể nhưng lại ở trên sofa nhà người khác lăn ra ngủ ngon lành. Hành động còn nhanh hơn cả ý thức, nàng vội vàng ngồi nhồm dậy, thẳng lưng, cúi đầu xấu hổ, hai má đỏ ửng như ráng chiều.

" Ngủ ngon chứ ? "

" Anh vừa đi đâu vậy ? " Giọng nói hàm chứa một chút châm chọc khiến nàng thẹn quá hoá giận, hung hăng hỏi. " Làm gì mà lại bỏ tôi một mình mà vào trong, nói gì thì nói tôi cũng là khách mà. "

Nói tới nói lui, giọng nàng càng nói càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng trách cứ bé xíu, vô lực sát thương.

Dù chủ nhà có rời đi thì người làm khách như nàng cũng không nên lăn ra ngủ như vậy. Thật là mất hết cả hình tượng >"

Nhưng hôm qua 2h sáng mới lên giường đi ngủ, sáng lại dậy sớm, không thể hoàn toàn trách nàng được.

" Xem ra cô ở cùng một chỗ với Judge cũng hoà thuận ghê ha, tình cảm cũng thập phần thân mật. " Ôn Hoán Quang hơi nhíu nhíu mi, ánh mắt khẽ quét qua bên người nàng.

Bị anh nói vậy Lộ Hà Dạ nhất thời dờ ra, ngây ngốc nhìn xuống bên cạnh mình, chỉ thấy bộ mặt dữ tợn của đại cầu vẫn còn ghé bên người nàng, đầu vẫn gối trên đùi nàng, bộ dáng thập phần ngoan ngoãn cùng yên tĩnh, mà tay nàng còn đang mặc kệ kì diệu vuốt ve sống lưng nó.

Vừa phát hiện điểm này, nàng như đĩa phải vôi vội thu tay lại, cả người nhanh chóng rơi vào trạng thái phòng thủ như trước.

Judge bởi vì hành động của nàng mà hoang mang ngẩng đầu lên. Lại thấy nó đột nhiên xoay người lại, nằm ngửa lộ ra cái bụng trắng muốt. Đáng vẻ như thể nghĩ nàng muốn vuốt ve nó vậy.

Nguyên bản Lộ Hà Dạ đang rất khẩn trương, nhưng lại nhìn đến cái bụng nó mà nhất thời kinh ngạc không nói được gì.

" Nó ... " Trên bụng Judge có một mảng da lớn, không hề có một lớp lông nào, da ở chỗ đó có chút vụn vặt, nhăn nheo, rõ ràng là dấu vết bị phỏng.

" Judge trước đây từng là cầu lưu lạc. " Ôn Hoán Quang chính là thản nhiên nói ra 1 câu, liền rõ ràng đem mọi chuyện nói ra hết thảy.

Nàng nghe vậy ánh mắt bất khả tư nghị chăm chú nhìn vào đôi mắt to tròn màu lam kia. Đại cẩu trước mặt nàng thần khí như thế, lại sạch sẽ, hoạt bát thế kia, có nghĩ thế nào cũng vô pháp đem nó liên tưởng với hình ảnh một chú chó bẩn thỉu, lưu lạc nơi đầu đường góc chợ lại một chỗ.

” Vết thương này là ... ”

” Không ai biết vết thương từ đâu mà đến, lúc trước khi ta mới đem nó về nuôi, trên người nó không chỉ có một vết thương này. ” Ôn Hoán Quang khó có thời điểm kiên nhẫn giải thích cho ai đó như ngày hôm nay.

Nhìn dấu vết vết thương cũ, đáng sợ kia, Lộ Hà Dạ nhẹ nhàng đem lòng bàn tay niếp thương làn da ấm áp của Judge, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cỗ thương cảm cùng đau đớn.

Vết thương này hẳn là rất đau đi ? Là ai lại nhân tâm đối xử với nó như vậy ? Vì sao chứ ?

Judge cảm nhận được thiện ý của nàng, đầu khẽ dụi dụi vào cánh tay nàng như lấy lòng, lại như muốn nàng vuốt ve nó nhiều hơn. Hành động tín nhiệm vô cùng thân thiết kia khiến cho sâu trong lòng nàng một phen chấn động.

Chịu quá nhiều thống khổ cùng ác ý như vậy, vì sao nó vẫn tín nhiệm và yêu quý con người như vậy ?

Nghe thấy nó rên ư ử tưởng chừng như hoải mái lắm, nàng rút cuộc cũng buông bỏ sự cảnh giác lúc trước, dịu dàng vuốt ve nó.

Nhìn biểu tình ôn nhu đó của nàng, Ôn Hoán Quang khoé miệng không tự giác dâng lên một ý cười. Bất quá anh cũng không quên nguyên nhân mình và nàng ngồi đây lúc này, liền nhân cơ hội nàng đang xúc động đưa văn kiện ra cho nàng.

” Nếu cô đã đáp ứng rồi, liền ký vào bản hiệp ước này. ”

” Cái gì vậy ? ” Nàng ngẩng đầu hồ nghi tiếp nhận tập văn kiện. Mới tùy tiện xem qua vài trang, liền tròn mắt hỏi : ” Hiệp ước ? Anh muốn tôi ký vào bản hiệp ước này ? Chuyện chiếu cố cẩu cùng phỏng vấn chỉ là những chuyện hết sức đơn giản, có cần phải như vậy không ? ”

” Tôi làm vậy chỉ để bảo đảm quyền lợi cho song phương. ” Ôn Hoán Quang nhìn tờ giấy như thể nó là lẽ đương nhiên. ” Cô cũng không hy vọng tôi đổi ý?”

” Thì đúng là vậy, nhưng là ... ” Có cần thiết phải làm như vậy không ? Vẫn là bệnh luật sư, tổng cảm thấy nếu không làm vậy người khác sẽ lừa anh ta không bằng.

Nhìn văn kiện giấy trắng mực đen trong tay anh, nàng đột nhiên thấy thương cảm với người này.

Nếu mọi chuyện đều phải kí giấy đảm bảo hay hiệp ước, cuộc sống sẽ thực nhàm chán đi ?

Nàng ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại nhìn vào bản hiệp ước. Cuối cùng hạ bút ký vào bản hiệp ước đó.

Sau đây là một số hình ảnh về giống chó Husky

images

4. Chương 4

Nàng vì sao lại kí vào bản hiệp ước đó ?

Câu hỏi này đã liên tục xuất hiện trong đầu nàng mấy ngày hôm nay, nhưng là dù cho nghĩ tới nghĩ lui nàng vẫn không thể tìm được một đáp án có thể thuyết phục được mình, chỉ có thể mỗi ngày từ 5h sáng đã thống khổ kêu to: ” Ta không muốn rời giường a ~ ”

Nhưng hết thảy cũng chẳng giúp được gì, chiếc điện thoại như cũ đứng giờ reo vang không ngừng. Nhắc điện thoại lên, nàng lồm cồm chui từ trong ổ chăn ấm áp ra, hai tay che mắt, ngái ngủ cầu xin: ” Không thể nghỉ được 1 buổi hay sao? ”

” Cô nói xem ? ” Thanh âm nam tính ôn thuần, trầm thấp thản nhiên hồi đáp lại một câu.

Con sâu ngủ Lộ Hà Dạ bị Ôn Hoán Quang dựng dậy mỗi sáng, biết mình ngày hôm nay cũng trốn không thoát, nhất thời tính khí trẻ con nổi lên: ” Chán ghét! Chán ghét! Tôi chán ghét anh! ”

Nàng nộ khí xung thiên, hét to vào điện thoại, vừa dứt lời liền hung hăng cúp máy.

Không đến 2s sau, điện thoại lại một lần nữa đổ chuông, thanh âm nam nhân lại một lần nữa truyền đến, chỉ khác, lần này trong giọng nói còn hàm chứa một cổ nồng đậm ý cười. ” 10 phút sau, tôi đợi cô ở trước cửa. ” Ôn Hoán Quang nói năng ngắn gọn mà súc tích, trước khi cúp máy không quên châm chọc cô một phen :” Cô nên có một chút tác phong của một nhà báo! ”

” Anh... tiểu nhân ... bỉ ổi ...! Anh ...!!! ” Còn chưa mắng hết lời, phía bên kia đã truyền lại những tiếng tút tút nhảm chán.

Đáng ghét ! Nàng sao lại xui xẻo gặp phải cái hạng người như Ôn Hoán Quang chứ !!!

Giận dữ ở trên giường lăn qua lăn lại, nàng cảm thấy hảo muốn khóc a~ Anh ta vì sao cứ thích ngược đãi nàng như vậy ? Nàng rốt cuộc đã làm sai chuyện gì cơ chứ ?

Rưng rưng nước mắt, ai oán rời giường. Nàng mặc nhanh một chiếc quần dài, khoác hờ lên người một cái áo khoác mỏng. Sau khi đánh răng rửa mặt xong quả nhiên ngoài cửa truyền đến một hồi chuông cửa.

Chậm chạp đi xuống mở cửa, nhìn ra, quả thật đúng là tên đáng ghét kia.

Trái với dáng vẻ chậm chạp, lờ đờ ngái ngủ của nàng, anh một thân quần áo thể thao tối màu trong rất khỏe mạnh và nam tính. Khuôn mặt tươi cười hướng nàng chào hỏi: ” Sớm an. ”

Đối với lời chào hỏi của anh, nàng làm lơ như không nghe thấy, đối không thèm nhìn mặt anh, chỉ ra sức dùng lực đoạt lấy sợi dây trong tay anh. Cúi người vỗ vỗ đầu Judge sau đó một mạch hướng cầu thang máy đi đến.

Nhìn bộ dáng nàng tức giận như vậy, anh chậm rãi theo sau khoe miệng thần nhiên cười. ” Mới sáng sớm mà ai đã chọc tức cô thế ? ” Anh ” vô ” số ” tội ” vạ hỏi.

” Tiểu nhân ! Biết rồi còn hỏi. ” Tuy là oán hận không ngớt nhưng là nàng vẫn tuân thủ theo những điều ở trong Hiệp ước.

Một tuần qua đi, nàng rốt cuộc hiểu được tại sao Ôn Hoán Quan kia lại nhất định phải tạo ra bản Hiệp ước đó. Đó là bởi vì nàng rất mau nản. Hôm nay mới là ngày thứ 5 thôi, mà nàng đã cảm thấy hết chịu đựng được.

Mỗi ngày, mới 5h30 Ôn Hoán Quang đã mang theo Judge đến trước nhà nàng, không chút lưu tình ấn hạ chuông cửa đến lúc nào nàng mở cửa thì thôi.

” Loại cẩu Husky này cần một lượng vận động rất lớn. ” Ôn Hoán Quang thần nhiên trả lời như một lẽ đương nhiên.

Nhưng là, 8h tối, vận động gì thì vận động, sao cứ nhất thiết phải là lúc 5h30 sáng !!! Rất nhiều lần lèo nhèo câu hỏi này bên tai anh, lần nào cũng chỉ nhận được một câu: ” Bởi vì trong hiệp ước đã ghi như vậy. ”

Sau đó Lộ Hà Dạ bắt đầu ảo não, tự trách mình lúc ấy vì sao không có hảo đọc kỹ hợp đồng để có thể sửa 5h30 sáng thành 5h30 chiều.

Nhưng sai thì cũng đã sai rồi, hiệp ước thì cũng đã ký rồi, không còn cách nào khác nàng đành phải mỗi ngày nửa mơ nửa tỉnh kéo Judge một đường dài tới công viên. Sau khi đến công viên, Ôn Hoán Quang sẽ chạy bộ còn nàng thì ở trên sân cỏ chơi ném đĩa hoặc tiểu cầu với Judge.

” Anh làm gì mà không dắt theo Judge trực tiếp chạy bộ cùng, mắc chi phải đánh thức tôi lúc sáng sớm như vậy ? ” Nàng chính là cái người yếu đuối không chịu được, nhịn không được thâm quay sang mắng chửi cái tên thần khí thanh sáng Ôn Hoán Quang kia.

Ôn Hoán Quang vẫn là mang theo một bộ mặt trào phúng đáng ghét, thần nhiên trả lời nàng. ” Bởi vì cô đã kí hện trong hiệp ước rồi chứ sao. ”

Nàng thề, từ vẻ mặt của anh ta nàng có thể nhận ra, mục đích của anh ta không phải là chiếu cố gì cả mà chính là nhân cơ hội nàng chiếu cố cầu hộ anh ta mà khi dễ nàng a

~

Hơn nữa trừ bỏ mỗi buổi sáng, anh ta cực kỳ tàn ác đem nàng dựng dậy dắt Judge đi vận động, đến chiều nàng còn phải đến nhà giúp anh ta uy Judge ăn cơm, rồi dắt nó đi tản bộ. Này hết thảy đối với một người chưa bao giờ phải quan tâm đến việc mưu cầu danh lợi như nàng mà nói, quả thực là rất khó để vượt qua nhà.

Lộ Hà Dạ giờ phút này mệt mỏi ghé vào nằm sụp trên bàn công tác, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi nằm nghỉ.

Gần nhất bởi vì đáp ứng học trưởng phỏng vấn thối hoạn quan đáng ghét nên học trưởng cũng đối nàng giảm rất nhiều lượng công việc, để cho nàng tập trung toàn lực hoàn thành tốt chuyên mục này.

Học trưởng anh minh của nàng quả thật liệu việc như thần, cư nhiên có thể đoán được phỏng vấn Ôn Hoán Quang phiên toái như vậy ... Chồng cảm ở trên bàn, nàng một thân vô lực âm thầm nghĩ ngợi.

“ Hà Dạ, phỏng vấn Ôn luật sư thế nào rồi ? ” Một nữ đồng nghiệp cùng gia nhập tòa soạn với nàng một thời điểm, ngồi cách vách nhàn hạ đang hưởng nàng vụng trộm đến bát quái.

“ Một chết đi được. ” Lộ Hà Dạ thở dài, ai oán.

“ Vì sao ? Chuyện phỏng vấn Ôn luật sư không được tốt sao ? ” Nàng kia khó hiểu hỏi.

“ Aiz. ” Tốt nhất là không nên kể chuyện giao dịch chiếu cố cầu ngu ngốc kia đi ? Lộ Hà Dạ ngăn không được liền thở dài một tiếng.

“ Tôi nói cô nghe nha. ” Nàng kia nhìn xung quanh xong mới thần bí hề hề, đề thấp tiếng nói xuống nói : “ Tôi là bởi thực lòng lo lắng cho cô nên mới nói cho cô biết chuyện này. ”

“ Chuyện gì vậy ? ” Nàng hoang mang hỏi.

“ Tôi nghe nói, biểu hiện của tổng biên với cô không mấy hài lòng, cô chính mình phải cẩn thận. ”

“ Hả ? ” Học trưởng không hài lòng với nàng ? Lộ Hà Dạ cảnh giác, đôi mắt mở to, đầy ngạc nhiên.

“ Kỳ thật lần này tổng biên đột ngột điều cô đi phỏng vấn Ôn luật sư là có nguyên nhân. ” Cô bạn kia tiếp tục nhỏ giọng nói : “ Nghe nói trước đây tổng biên vì chuyện phỏng vấn này có từng tiếp xúc qua vài lần với Ôn luật sư, nhưng là anh ấy không đồng ý cho phỏng vấn. Sau tổng biên biết cô cùng Ôn luật sư ở chung 1 tòa nhà, anh họ cô hình như cũng là chỗ quen biết với anh ấy cho nên mới phái cô đi phỏng vấn. ”

“ Không thể nào ? Tổng biên sẽ không phải như vậy đi ? ” Học trưởng rõ ràng là tán dương biểu hiện làm việc thường ngày của nàng mới giao cho nàng chuyên mục này. không phải sao ?

“ Ai ! Hà Dạ, cô đối với tổng biên là quá mù quáng rồi. Thực ra tổng biên của chúng ta là người có tâm cơ rất sâu. ”

Nhìn bằng hữu bị lão hồ ly kia lừa giỡn, lợi dụng, nàng kia cũng thấy bất bình thay cho nàng ta.

“ Tôi nghe mọi người nói, đến cuối cùng tổng biên muốn đích thân viết bài báo về Ôn luật sư, anh chính là lấy cô làm hòn đá kê chân, để cho cô trước làm cho Ôn luật sư đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, sau đó chờ thời điểm cô có biểu hiện có vấn đề liền lập tức thay thế cô. ”

“ Cô nghe ai nói vậy ? Học trưởng cũng không phải là người như thế đâu. ”

Học trưởng là một người rất ôn nhu, lại tốt bụng, Lộ Hà Dạ như thế nào cũng không nguyện ý tin tưởng những lời kia của bằng hữu. Thậm chí đối với những lời đó còn cảm thấy thực tức giận, nàng đang muốn thay học trưởng biện giải thì chợt có một đạo thanh âm ôn nhu vang lên phá vỡ cuộc nói chuyện giữa hai người.

“ Hà Dạ. ” Điền Mộc Hoa từ trong văn phòng lộ đầu ra, nở một nụ cười mỉa mai hướng Lộ Hà Dạ nói : “ Vào văn phòng gặp tôi có chút chuyện. ”

“ Hảo, học trưởng, em vào ngay đây. ”

Học trưởng lúc nào cũng ôn nhu như vậy, sao lại có thể là một người tâm cơ thâm trầm được cơ chứ ? Học trưởng đâu có giống cái tên hoạn quan kia ...

Nàng chậm rãi bước vào văn phòng. Điền Mộc Hoa ổn trọng ngồi trước bàn làm việc, biểu tình ôn nhu vừa rồi biến đâu mất, mi tâm tức khởi một bộ dáng thập phần nghiêm túc. Lúc này anh đang chăm chú xem một bài viết, nghe thấy tiếng nàng bước vào cửa, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài, ngẩng đầu lên.

“ Có chuyện gì vậy, học trưởng ? Em đã làm sai chuyện gì sao ? ” Từ khi bước chân vào tòa soạn tới nay chưa bao giờ nàng bắt gặp học trưởng có bộ dáng trầm trọng như vậy.

“ Nghe nói hôm qua em đã đem bản báo cáo đại cương cấp Ôn luật sư xem qua ? ”

“ Dạ, vâng ạ. ” Nàng nhìn sơ quá tập báo cáo trên bàn, gật gật đầu nói : “ Đây là những đặc điểm mà em ghi lại trước mắt làm sườn của bài viết. Nhưng là học trưởng, vì sao anh lại có bản báo cáo này ? ”

“ Bản đại cương này là ghi chép đúng theo sự thực sao ? ” Anh lẩn tránh câu hỏi kia của nàng, trực tiếp đi thẳng vào trọng điểm.

“ đương nhiên. ” Nàng gật đầu xác nhận. “ Đại cương này có vấn đề gì sao ? ”

Điền Mộc Hoa nhìn nàng thở dài một tiếng, biểu tình phi thường bất đắc dĩ.

“ Nếu không có người đem bản đại cương này cho anh xem, anh còn không biết em cư nhiên lại khoa trương đến như vậy. ”

“ Là ai ạ ? ” Lộ Hà Dạ hoang mang hỏi. Nàng nhớ rõ bản đại cương này là bản nàng mới sửa lại, chỉ email cấp cho Ôn Hoán Quang kia xem mà thôi ... trừ phi ... trừ phi đây là do thói hoạn quan kia cáo trạng.

“ Là ai không quan trọng ? Quan trọng là bài đại cương này có thể khiến Ôn Hoán Quang mất hứng. Anh đã điện tới xin lỗi anh ta rồi. ”

“ Học trưởng vì sao lại phải xin lỗi anh. ” Quả nhiên là anh cáo trạng ! Cái tên tiểu nhân ý ! Lộ Hà Dạ nhin xuống để không thốt ra những lời mắng chửi.

“ Em thật sự không biết sao ? ” Anh nhìn nàng sau đó một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng : “ Hà Dạ, chuyên mục này của tòa soạn chúng ta, giới thiệu về cái gì ? ”

“ Chính là những người đàn ông hoàng kim độc thân hoặc là những nam nhân đầy mị lực trong mắt đa số nữ nhân ạ. ” Nàng nhu thuận trả lời .

“ Tốt. Vậy để anh nói cho em biết em sai ở chỗ nào. ” Nhìn nàng một vẻ mặt đầy ai oán, anh sâu kín nói: “ Ôn Hoán Quang mặc dù đáng về xuất chúng, nhưng cá tính giáo hoạt âm hiểm, hằng năm vì chạy theo không ít những chính khách, phú thương mà nhận biện hộ cho họ trên tòa án, ... ”

Điền Mộc Hoa dừng lại một chút, nâng mắt lên ý đồ muốn nhìn ra một cổ biểu tình hối hận trên mặt nàng, đáng tiếc vẻ mặt nàng vẫn là một bộ dáng ngốc dạng, anh đành phải tiếp tục nói. “ Chòm sao bò cạp, giờ tay nhắc chân đều toát ra một cỗ cực đoan cùng tự kỷ; đa mưu túc trí, tính cách giả dối, ti bỉ, vô sỉ, thi thoảng còn thích sử dụng những ngôn từ chanh chua, ... Còn muốn anh nói tiếp sao ? ”

Nói đến đây mà nàng vẫn như trước, trong mắt không có một tia hối cải khiến anh thực sự thấy điên tiết.

“ Em rốt cuộc có biết mình đang viết cái gì không ? ”

“ Chính là Ôn luật sư tính cách rất đặc biệt a ! ” Nhìn học trưởng biểu tình ngày càng ngưng trọng, Lộ Hà Dạ không khỏi có chút quanh co nói.

“ Em ngẫm thử xem, chúng ta là muốn giới thiệu đến độc giả những người đàn ông hoàn mỹ, độc đáo lại đầy mị lực, vậy nhưng em lại viết Ôn luật sư thành cái dạng kia, liệu còn ai cảm thấy anh ta có mị lực độc đáo gì nữa ? ”

“ Em cũng không phải muốn bôi móc gì về khách mời phỏng vấn, nhưng là chúng ta không nên chỉ viết về một mặt của người đó. ” Nàng bắt đầu cảm thấy có điểm ủy khuất, thật sự bản báo cáo sơ bộ này nàng cũng không đem cảm xúc cá nhân áp đặt vào bài viết nha ! Nếu nàng viết ra sự thật về Ôn Hoán Quang, hội trưởng chắc hẳn sẽ học máu mà ngã xuống đất đi !

“ Anh không nói là em chỉ được viết một mặt, cũng không phải muốn nói là em viết bậy viết bạ về anh ta. Cái anh muốn chính là em đi sâu phân tích những chi tiết cuộc sống thường nhật của anh ta kia. làm cho hình ảnh của anh đến gần với công chúng. Sao em không viết về các vấn đề như sở thích của anh ta ? Hoặc không thì viết về những chuyện xung quanh cuộc sống của anh ta. ” Điền Mộc Hoa kiên nhẫn giải thích. “ Trong bài viết của em, em khai thác quá sâu vào khuyết điểm của anh ta, những nữ độc giả mà đọc được bài viết này thì họ còn dành tình cảm, mơ mộng đến anh ta nữa không ? Nói tóm lại, em cầm tập báo cáo này về, viết lại đi. ”

“ Dạ, vâng. ”

Lộ Hà Dạ ủ rũ tiếp nhận tập báo cáo, bởi vì bài báo cáo của mình khiến học trưởng thất vọng mà nàng đâm ra cũng thấy nản lòng. Nhưng đồng thời nàng cũng rất vui, học trưởng tuy là có không hài lòng với bài viết của nàng, nhưng cũng không phải là giống với những lời nữ đồng nghiệp kia nói, nghĩ muốn đổi người phụ trách chuyên mục này.

“ Tốt lắm. Thôi em trở về công tác đi. ”

“ Dạ, vâng. học trưởng. ”

Đối với sự ôn nhu cùng khoan dung của học trưởng, nàng cảm thấy rất cảm động, xoay người hướng cửa ra vào rời đi, trước đó đột nhiên học trưởng gọi nàng lại.

“ Hà Dạ ! ”

Nàng quay đầu thì thấy học trưởng có chút khó khăn mở miệng hỏi: “ Ôn Luật sư, anh ta ... Anh ta tính cách thực như những gì em thu thập được sao ? ”

“ Dạ ? ” Học trưởng tự nhiên lại hỏi cái vấn đề này, thực kỳ quái a !

Lộ Hà Dạ nhất thời bất ngờ không nói được lời nào.

“ Quên đi, quên đi. ” Điền Mộc Hoa thấy nàng lúng túng không biết nói gì cũng không hỏi thêm gì, chỉ đơn giản để nàng đi. “ Không có gì đâu, em trở về công tác đi ! Còn nữa, lần sau làm xong bài phỏng vấn thì đưa anh xem qua trước. ”

...

“ Vô sỉ ! ”

Lộ Hà Dạ sau khi tan tầm, đến nhà Ôn Hoán Quang mang Judge đi dạo về, mệt mỏi ngồi phịch ở trên sofa tức giận lắm.

Judge nằm bên chân nàng, lấy đầu dụi dụi vào chân nàng sau đó ngẩng đầu lên há miệng nhìn nàng.

“ Nhìn cái gì ? Ta đang tức giận. ” Không có ai để phát tiết nỗi bức tức trong người nàng liền hướng ánh mắt màu lam kia giận dữ mắng. “ Chủ nhân người tồi tệ tí ! Trên thế giới này anh ta chính là kẻ tồi tệ nhất ! Tí tệ đến thành bệnh, bác sĩ cũng không có cách nào chữa khỏi. ”

Nàng bắt đầu hướng nó nói hươu nói vượn, trong lòng một ngụm hờn dỗi không sao nuốt xuống được. Không nghĩ tới thói hoạn quan kia lại đối với bản báo cáo của nàng bất mãn như vậy, lại còn cứ nhiên chạy tới bắt lỗi học trưởng của nàng.

Ngây thơ ! Vô sỉ !

“ Làm chi mà vẫn nhìn ta, ta không phải cái đệm của mi, cái tên chủ nhân bỉ ổi, vô sỉ của mi mới là cái đệm mi cần. Không cần giống chủ nhân mi cái tính tình kia, khéo không kết giao được với bạn gái. ” Sofa này thật mềm mại a ! Nàng một mặt lâm bầm cùng Judge nói chuyện, một mặt khẽ xoay xoay người tìm tư thế thoải mái nhất hỏ hỏ dựa vào sofa, hôm nay nàng hạ quyết tâm phải chờ được cái tên thói hoạn quan kia về nói chuyện cho rõ ràng.

Nhìn lên đồng hồ, bây giờ cũng đã bảy giờ tối, anh hẳn là sắp về đi ?

Với tay lấy chiếc điều khiển, nàng quyết định vừa xem ti vi vừa đợi anh về.

Chờ anh ta về, chỉ cần chờ anh ta về, hết thấy mọi chuyện đều có thể được giải quyết ...

10h30 p.m, Ôn Hoán Quang mới trở về nhà, miệng còn bận đàm luận công việc với đồng sự qua di động, Judge ngoan ngoãn chạy đến nghênh đón.

“ ... Chuyện đó ta muốn trực tiếp gặp mặt ủy viên để đàm luận. ” Anh cúi đầu sờ sờ đầu nó, trên khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi, hướng phòng trong đi đến. “ Ta biết ủy viên nhà các người bận nhiều việc ... ”

Anh vì sao lại phải cùng người này lãng phí thời gian nhỉ ?

Ôn Hoán Quang mệt mỏi đi vào phòng khách, chợt nghe có tiếng ti vi truyền đến.

Ti vi thế nào mà lại mở ? Anh tùy tay đem tập tài liệu quảng trên bàn trà, cầm lấy điều khiển tắt ti vi, tay khẽ day day trán, đang muốn hướng sofa ngồi xuống chợt một bóng dáng mềm mại đang nằm trên sofa khiến anh phải chú ý.

Nàng như thế nào mà lại ở trong này ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ, hàng mi dài khẽ nhướn lên.

“ Tóm lại, nói với ủy viên nhà các người, nếu không thể phối hợp, thỉnh mời vị luật sư inh khác. ” Anh rút cuộc cũng kiên nhẫn đến cực điểm, cũng không chờ đối phương nói gì thêm liền cúp luôn.

Cùng anh lãng phí thời gian chi bằng cùng nàng lãng phí. Anh nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội kia của Lộ Hà Dạ, trong lòng mọi cảm giác mệt mỏi đều tan biến. Cảm giác như là đã thân quen từ rất lâu rồi.

Chính anh cũng mặc danh kì diệu với cái cảm giác ấy, bất quá bây giờ anh cũng chẳng đủ khí lực mà truy cứu, lười biếng ở trên trán nàng búng nhẹ 1 cái.

“ A ! ”

Lỗ Hà Dạ vì cái búng của anh mà trong mơ màng bừng tỉnh, ngồi bật dậy. Vừa ngẩng đầu thì đã bắt gặp cái nhìn từ trên cao xuống của kẻ thù, nhất thời cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan.

“ Hoạn quan. ”

Bị kêu như vậy, Ôn Hoán Quan đôi mắt đen lợi hại đảo quanh, Lộ Hà Dạ nhìn thấy ánh mắt anh liền biết mình lỡ lời.

“ A ! Không phải ! Tôi là nói Ôn luật sư ... ” Vừa sửa miệng xong, nàng lại nhớ tới mục đích mình còn ở đây lúc này, lập tức nổi giận đùng đùng sửa trở lại, nói : “ Không đúng ! Người chính là cái thói hoạn quan ! Người không hài lòng với bản phác thảo bài phỏng vấn của ta liền trực tiếp nói với ta được rồi, tại sao lại đi cáo trạng với học trưởng. ”

“ Cáo trạng ? ” Anh đầu tiên là khó hiểu, sau đó linh quang lưu chuyển liền đại khái đoán được là chuyện gì.

Mới sáng sớm đã nhận được điện thoại từ tổng biên của tòa soạn nàng, mới lúc đầu là một trận giải thích, anh nghe nửa ngày mới hiểu ý đối phương. Người kia nghĩ rằng trong bài viết phác thảo kia, Lộ Hà Dạ có sử dụng những ngôn từ mạo phạm tới anh, đối anh thấy có lỗi.

Anh cũng chỉ mới xem qua bản phác thảo kia, tuy là nội dung tốt đẹp, lời văn hay không nhiều lắm, bất quá cũng có thể coi là có tính chân thực cao. Dù sao lấy sự đối xử của anh với Lộ Hà Dạ mà nói, kết quả mà nàng quan sát được cũng không nằm ngoài suy nghĩ của anh.

Nhưng là nếu muốn nói anh “ cáo trạng ” thì thực không đúng. Anh đối với sự giải thích của Điền Mộc Hoa kia cũng chỉ nói “ Dù sao đây cũng chỉ là bản phác thảo, nội dung có thể chỉnh sửa được, không sao hết. ”

Bất quá nhìn nàng hiện tại tức giận như vậy, tin chắc nàng đang có điểm hiểu lầm. Bất quá mệt mỏi cả một ngày, anh không muốn đối với cái chuyện nho nhỏ vô vị này giải thích.

“ Anh không hài lòng vì sao không trực tiếp đi nói với tôi ? Rõ ràng là tôi đã mail một bài xác nhận nội dung phỏng vấn cho anh trước đó, anh sao còn hướng học trưởng oán giận ? Anh làm thế thật là quá ác !!! ” Nhìn anh một bộ dáng phớt lờ bất cần đời như kia, nàng đã tức nay càng thêm tức.

“ Nha. ”

Từ nhỏ đến lớn bị người ta hiểu lầm vô số lần, bây giờ chịu thêm một cái nữa, cũng có là gì ? Anh đã sớm luyện thành một thân kim cương bất hoại nhân [Ý anh ấy là người ta nói gì, hiểu lầm gì anh, anh cũng chẳng thêm quan tâm.] Anh không chút để ý đến những lời nhieếc móc của nàng, lười biếng ngồi xuống bên cạnh nàng, nói lỏng caravat.

Anh ngồi ngay cạnh, mùi nước hoa nam tính, nhẹ nhàng thoảng đến, nàng cả người kinh hách, lúng túng, không được tự nhiên, đối với sự tức giận vừa rồi cũng giảm đi không ít.

“ Anh nha một tiếng như thế là có ý gì ? ” Nàng cố gắng nhin xuống cổ tức giận trong lòng.

“ Thì chính là như vậy thôi, còn ý tứ nào đâu. ” Anh nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

“ Anh ... Anh ... Anh còn thản nhiên thừa nhận như vậy ?! Một chút ... Một chút ... ” Một chút cái gì a !!! Nàng mau mau bị cái tên cà lăm này mạt danh kì diệu làm uốn điên rồi.

Này đều do nàng từ bé đến lớn tu dưỡng đạo đức rất tốt, căn bản không bao giờ mắng người, hơn nữa từ trước tới nay bên cạnh nàng cũng chưa bao giờ xuất hiện cái loại người đáng giận như anh, làm cho nàng căn bản không có cơ hội luyện tập mắng chửi người. Vậy nên mặc dù hiện tại hận muốn một đao chém anh thành 2 nửa nhưng nàng nghĩ đến xuất huyết não cả nửa ngày cũng không ra một lời mắng chửi cho ra hồn.

Ôn Hoán Quang nhìn nàng một cách đầy hứng thú, tâm địa xấu xa nhắc nhở nàng : “ Tiện nhắc cô nhớ cho, không phải là một chút mà bây giờ đã 10h45 tối. ”

“ Anh ... ” Trời ạ ! Thế gian sao lại tồn tại một cái yêu nghiệt như thế này a !!! “ Anh ... nhân cách của anh cơ bản chính là ... Ngay cả ... Ngay cả Judge cũng còn tốt hơn anh gấp trăm lần. ”

Judge nghe thấy tên mình, lanh lợi chạy đến bên chân nàng, cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy, đáng bộ thập phần cao hứng.

Ông trời ơi !!! Nàng muốn chết đi cho xong ! Thật vất vả mới phản kháng lại anh, vậy mà lại chỉ nói được những lời kia. Lộ Hà Dạ tự nhiên chân có điểm nhuễn, thậm tự trách bản thân, sao lại có thể vô dụng đến như vậy.

Bài phỏng vấn đã viết không tốt, ngay đến cả mắng chửi người khác cũng thất linh bát lạc, thực đáng buồn. Chẳng trách được học trưởng lại mắng nàng ...

Nhớ tới chuyện hồi sáng, một cảm giác suy sụp đột nhiên ập đến, nàng cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, làm cho học trưởng thất vọng như vậy, còn hại anh ấy bị Ôn Hoán Quang mắng ...

Kỳ thật cũng không thể trách học trưởng tức giận như vậy, nhìn xem nàng hiện tại đang làm cái gì ? Cho dù chính mình không hoàn thành tốt công việc, bị cấp trên mắng có một chút, cư nhiên lại chạy đến đối người ta giận dữ.

Nàng rốt cuộc là bị làm sao a !!!

Mũi có điểm xót, hốc mắt bắt chợt đỏ lên, tất cả tức giận đều không thấy đâu, chỉ còn lại một sự uể oải cùng chán nản.

Không nghĩ sẽ ở trước mặt anh khóc, nàng đang định xoay người về nhà, đã bị một cánh tay hữu lực lôi kéo, ngã ngồi trở lại sofa.

“ Cô sao vậy ? ”

Nàng kiên quyết gỡ tay anh ra, nhưng là dù có làm thế nào cũng không thoát được, nước mắt đã muốn ở trong hốc mắt ngưng trào, nàng vội vàng xoay mặt sang phía khác.

“ Buông ! ”

Chờ cả nửa ngày Ôn Hoán Quang cũng không có buông nàng ra, cũng không mở miệng nói gì, nàng nhin không được quay đầu lại nhìn. Bất gặp đôi mắt đen huyền mà thâm thúy kia, tim nàng bắt giác loạn nhịp, cảm xúc kỳ quái mà xa lạ này khiến nàng cảm thấy bối rối.

“ Anh nhìn cái gì ! Nhìn tôi như vậy, hẳn là anh rất cao hứng đi ? ” Vì bị cái cảm xúc mãnh liệt xa lạ kia áp bức, nàng then quá đối anh tức giận. Nhưng là một lời vừa nói ra, nàng nhất thời cảm thấy thực ủy khuất, nước mắt ầm ầm bấy lâu bất giác nhịn không được mà trào ra. Nàng tưởng mình có thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, nhưng không nghĩ nước mắt càng lúc càng rơi nhiều hơn.

Ôn Hoán Quang nhìn nàng như vậy, mới buông tay nàng ra, đem hộp giấy trên bàn đưa cho nàng.

Nàng ngoan ngoãn nhận lấy, rút ra vài tờ sau đó đem toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi sâu vào đó.

Vì sao nàng lại có thể để cho anh nhìn thấy biểu hiện yếu đuối của bản thân lúc này ?

Nhìn nàng vùi mặt trong khăn giấy khóc nức nở, bỏ vai nhỏ khẽ run rẩy, Ôn Hoán Quang đột nhiên muốn hảo hảo an ủi nàng, thậm chí còn muốn giải thích rõ ràng nguyên do kia. Nhưng rồi anh cũng dè nén được suy nghĩ đó, nàng có biểu cảm như vậy cũng không phải vì hiểu lầm kia.

Vậy nguyên nhân khiến nàng khổ sở như vậy là ...

Anh tức khởi mi, thản nhiên hỏi : “ Cô sao thế ? ”

“ Anh vì sao lại muốn khi dễ tôi ? ” Khuôn mặt chôn sâu trong những tấm giấy, Lộ Hà Dạ đáng thương hề hề nức nở hỏi.

“ Chính là vì tôi khi dễ cô ? ” Ôn Hoán Quang như trước vẫn vân vân đạm phong thanh hỏi.

“Đúng. Chính là anh khi dễ tôi. ” Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ, đôi mắt trừng trừng kiên trì nhìn anh nói : “ Tôi biết anh nhất định sẽ nghĩ tôi là một cái thiên kim đại tiểu thư yếu đuối, vô dụng, mới gặp có chút chuyện đã khóc thành ra thế này. Nhưng tôi không phải như vậy ! Tôi đã cố gắng hết sức để làm thật tốt bài phỏng vấn đó, tôi ... tôi thậm chí ngày nào cũng dẫn Judge đi dạo ... ”

Anh không có nói câu gì, lặng yên để nàng phát tiết.

“ Kỳ thật cũng không phải là anh khi dễ tôi ... ” Một lúc lâu sau Lộ Hà Dạ mới nghẹn ngào thừa nhận. “ Tôi biết tôi vô dụng, ngay cả phỏng cũng làm không tốt, học trưởng mới có thể thất vọng như vậy. Kỳ thực chuyện anh có hay không trách cứ học trưởng cũng không phải lỗi ở anh, chỉ trách tôi vô dụng ... ”

“ Cô thích anh ta ? ”

Nguyên lai là như vậy sao ? Đây mới chính là nguyên nhân khiến nàng đêm nay không khống chế được cảm xúc của bản thân sao ? Ôn Hoán Quang nghe những lời nàng nói, cũng thập phần chắc chắn nàng đối với vị học trưởng kia thập phần để ý.

Khó trách nàng ngay từ đầu đã chán ghét anh như vậy, lại còn kiên trì ăn nói khép nép thỉnh anh nhận lời phỏng vấn, hết thấy đều là vì vị học trưởng mà nàng thâm mến kia ?

Nghĩ đến điểm này, trong lòng anh chợt xuất hiện một cái cảm giác ghen tị cùng hờn giận.

Ghen tị ? Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu đã khiến anh phải nhíu mày suy nghĩ.

“ Không được sao ? ” Bị người khác nhìn thấu tâm sự, Lộ Hà Dạ chật vật hỏi lại.

Anh không có trả lời. Không khí nhất thời đông lạnh lại, trong không gian còn sót lại tiếng khóc thút thít của nàng.

Lộ Hà Dạ ở trong không khí trầm mặc đó, trong lòng cảm thấy cứ nói nữa sẽ không thể khống chế được mình, hốt hoảng từ sofa đứng lên.

“ Quên đi, là tôi không nên đem những cảm xúc cá nhân đặt vào trong bài viết, là tôi không đúng. ” Nàng cố gắng bức mình phải bảo trì tốt một chút lễ tiết cuối cùng. “ Ôn luật sư, thật có lỗi, hôm nay tôi đã rất thất thố, tôi sẽ mau chóng làm một bài khác gửi cho ngài xem qua sau. Ngủ ngon. ”

Nói xong, nàng vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, cơ hồ là chạy trốn chết.

Ôn Hoán Quang chính là không có giữ nàng lại, chỉ đắm chiêu nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, thẳng đến khi có một bóng dáng quen thuộc xuất hiện mới lôi anh ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

“ Nếu ta nhìn không nhầm, người mới vừa đi ra ngoài là Dịch gia tiểu muội muội ? ” Nam nhân một thân thâm sắc tây trang, khí chất âm trầm, anh tuấn tiêu sái chậm rãi đi đến.

“ Nếu ta nhớ không nhầm, bên cạnh cửa nhà ta hẳn là có chuông cửa ? ” Ôn Hoán Quang nhìn rõ người mới tới, không chút khách khí nhướn mày hỏi.

“ Đều là bằng hữu, cần gì phải làm cái chuyện dư thừa như vậy ? Nếu là tiểu muội muội phải đi, ta lại vừa vặn đến, cũng không bấm chuông quấy rầy người. ” Quan Bản Luật cũng không khách khí mà buông tha anh. Thân mình cao ráo, thon thả tạo nhã ngồi xuống sofa, cả người tản mát ra một cỗ âm nhu khí phách, đáng vẻ thoải mái như nhà của mình.

“ Thế nào ? Người làm cái gì mà khiến tiểu muội nhà người ta khóc như vậy ? ”

“ Đại nhân người hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi mà ghé thăm tặc xá ? ” Ôn Hoán Quang không muốn nói nhiều đến chuyện mà ngay cả đến bản thân mình còn chưa rõ ràng, tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“ Lộ Hà Dạ thế nhưng chính là bảo bối của đám người kia, người mang người ta ra ngoạn, cũng không nên xuống tay quá nặng. ” Quan Bản Luật nói ngắn gọn, ý tứ mà hàm xúc.

“ Khó có được thấy người sợ a ~ ” Không quá ngạc nhiên, Ôn Hoán Quang lấy một chiếc ly, chậm rãi rót rượu, cũng không để ý mà đáp lại.

“ Sợ a ! Như thế nào lại không sợ. Người đem người ta ra ngoạn ngày một dùng sức, vạn nhất đến lúc người ngoạn đến cô ấy phải kêu đến Dịch Trí Bôn, cũng không phải là sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện thú vị đi ! ”

“ Tưởng chuyện gì. ” Anh khinh xuy một cái.

Quan Bản Luật tuyệt không cho rằng chuyện bản thân lo lắng là thừa, đối với vị bạn tốt nhiều năm này, anh tự tin có thể hiểu rõ cậu ta như chính bản thân mình vậy.

“ Ta thường nghĩ, hai người chúng ta một nhóm thực tự do, không giống nhóm người kia điên điên khùng khùng giống nhau. Tin rằng loại người như bọn anh thiên chân cũng là chính nghĩa, không giống chúng ta, nhóm người thuần túy chỉ thích trò chơi quyền lực. Duy nhất chỉ có người cho đến nay vẫn theo bọn ta, mặc dù là nguyên nhân gì, xác định chính là giao tình cùng nghị lực a ~ ”

“ Hôm nay đến đây là giúp ta làm chuyên gia phân tích sao ? ” Biết rõ bạn tốt là muốn tốt ỉnh, Ôn Hoán Quang vẫn la một chút cũng không để tâm, tiếp tục nhấp rượu.

“ Người chẳng mấy khi chủ động có hứng thú với cái gì, nhưng một khi đã có hứng thú, liền thật sự lúc sâu vào không rút ra được, hơn nữa ... ” Tiếp nhận ly rượu, Quan Bản Luật ý vị thâm trường nhìn anh một cái. “ Khuyết điểm lớn nhất của người chính là quá trọng tình cảm. ”

“ Ta trọng tình cảm ? ” Ôn Hoán Quang cười nhạt hỏi.

“ Nếu không nặng tình, như thế nào ngay cả ta ủy thác vụ Lí ủy viên, người đều nhận ? ” Quan Bản Luật nhắm nhấp rượu ngon, lười biếng đáp lại.

“ Rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm. ” Ôn Hoán Quang thực cảm thấy mệt thay cho anh.

“ Người tốt nhất là nên sửa lại cái tính thích vòng vo quanh co này đi. Đến là tới vì biện hộ cho Lí ủy viên thì nói thẳng, cần gì phải vòng vo tam quốc. ”

“ Nhân sinh đều thích làm mọi chuyện một cách trực tiếp, như vậy còn gì là thú vị a ~ ”

Anh nhún nhún vai, ngược lại trở về vấn đề chính. “ Ta mới rồi nhận được điện thoại của Lí ủy viên, hẳn theo ta oán giận nói, người muốn hẳn thỉnh cao nhân khác. ”

“ Tin tức cũng thật mau, người tới cũng thật mau, bắt quá chuyện chỉ là mới có hai mươi phút trước. ” Hiệu suất này quả thực là tốt không tránh khỏi. “ Mong vị Lí ủy viên kia quả thực rất tôn quý. Thỉnh hẳn đi giá tới gặp ta nói mấy câu lại sống chết không chịu, còn muốn ta giúp hẳn ở tòa ? ”

Cái loại ngôi sao sử dụng những trò thấp kém như tranh thủ các phương tiện truyền thông như báo chí, tivi, ... Con đường chính trị thường không dài. Lần này nháo ra nghiêm trọng như vậy, chính là làm cho hẳn

ngày càng mau chóng tiêu vong mà thôi. Quan Bản Luật vốn đã thấu triệt vấn đề này từ trước nên ở trước mặt bạn tốt, nói chuyện cũng không giấu đi bản tính âm trầm, băng lãnh cùng sâu sắc của bản thân.

“Coi như là giúp hẩn lần cuối cùng, qua vài ngày nữa trong nội bộ Đảng ta sẽ đối bên ngoài tuyên bố khai trừ hẩn, ủy thác người giúp hẩn đánh trận này trước quan tòa, xem như là thay mặt Đảng bộ ta hết lòng quan tâm giúp đỡ Đảng viên, thay hẩn chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.”

“Đảng của các người nhiều người sống không thọ lắm, cứ hai ba ngày lại muốn ta chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, khó trách được thanh danh ta ngày càng kém đi.” Ôn Hoán Quang tức giận ai oán, xem như là đã hết giận.

Quan Bản Luật cũng nghe ra anh chung quy sẽ hội phụ trách vụ này trong lời nói, liền nâng ly rượu lên, thăm hỏi đơn giản: “Đa tạ.”

“Không cần, nếu biết ơn ta thì cứ tính vào phí luật sư cho nó thực tế.” Ôn Hoán Quang cũng nâng ly hồi đáp.

Kỳ thật, Quan Bản Luật nói sai một việc.

Anh theo chân bọn họ đến nay, ngoài giao tình cùng nghị lực cho phép, còn do có sự tin tưởng. Quan Bản Luật cứ nói chính mình nhiệt tình với trò chơi quyền lực, nhưng anh biết ở trong Đảng phái anh ta cũng không hơn không kém cái cách lại tổ chức, hoạt động của chính Đảng. Đám bắt đồng quan điểm với họ, nhóm người Dịch Trí Bôn kia. Anh rất tin, không đến những chỗ đen tối, hắc ám, thì không thể thấy rõ những thủ đoạn dơ bẩn, tinh vi, xảo trá. Quan Bản Luật trên miệng thì tuyệt đối không bao giờ thừa nhận, nhưng là Ôn Hoán Quang xác thực biết, anh là vừa đi một bước để dọn “rác”

Chỉ cần kết quả luận là chuyện tốt, anh liền vui vẻ trợ giúp.

5. Chương 5

Hảo xấu hổ a ! Nếu có thể quên đi được sự tình ngày hôm qua thì quả thực tốt.

Bất quá thực đáng tiếc, cho dù nàng có quên được thì Ôn Hoán Quang cũng sẽ tuyệt đối không bao giờ quên.

Khó có được một hôm Ôn Hoán Quang không mới sáng sớm đã đến ấn hạ chuông cửa nhà nàng, buộc nàng phải dắt Judge đi dạo, sự việc thật là khác lạ.

Tuy rằng anh không có tới âm ỹ nàng, nhưng cơ thể nàng cứ như một cái máy móc, đúng năm giờ sáng liền tỉnh dậy, nằm ngáy ngốc cả nửa ngày trên giường cũng không biết bản thân nên làm gì mới tốt.

Nàng quả thực có chút hoài niệm cái không khí lạnh lạnh mà thanh tân, thoải mái, dễ chịu của một buổi sớm, cũng thực hoài niệm bộ dáng cao hứng, phần chân cùng bộ dáng nũng nịu của Judge mỗi sáng lúc nàng ra mở cửa.

Lăn lộn một lúc trên giường, nhắm chặt mắt lại muốn có thể ngủ thêm một chút, không nghĩ tới bản thân không thể nào ngủ lại được.

Đáng giận a ~ 5h sáng ngoài trừ ra ngoài công viên tập thể dục thì còn có thể làm gì a ?

Không bằng ... Nằm nghĩ kế hoạch tác chiến với cuộc phỏng vấn với Ôn Hoán Quang đi!

Tối hôm qua phát tiết hết ra khiến tâm tình nàng có tốt hơn chút ít, bất quá cũng phải kiểm điểm bản thân một chút, bởi chính mình trước mặt Ôn Hoán Quang biểu hiện không chuyên nghiệp chút nào.

Nàng hẩn là nên tin tưởng, tạo hoá thần kì lấy từ bi làm gốc, làm bất cứ cái gì cũng có nguyên do, cho dù là tạo ra một con vật đáng đánh như con chuột, hẩn là bản thân con chuột cũng có một ít ưu điểm khi tồn tại đi.

Huống chi nàng không thể làm cho học trưởng thất vọng cùng khó xử hơn nữa.

Cứ như vậy đi.

Nhớ tới học trưởng nàng như có thêm dũng khí tiếp tục phấn đấu.

Học trưởng đã muốn nàng viết về Ôn Hoán Quang như một nam nhân mà vạn người nhìn liền vạn người mê, nàng liền viết sao cho thực đúng ý học trưởng, biến anh ta trở thành người trong mộng của các cô gái.

Từ hôm nay trở đi, nàng muốn vứt bỏ hết thấy thành kiến trước giờ với Ôn Hoán Quang, nàng sẽ xuất hết toàn thành công lực để biến hết thấy những điểm không tốt kia của anh ta trở thành ưu điểm, tốt đẹp một cách độc nhất vô nhị.

Nàng tin, chỉ cần có lòng thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được.

Đối với sự chuyển biến của Lộ Hà Dạ, Ôn Hoán Quang lại tuyệt không cảm thấy cao hứng.

Sớm nay vì chuyện tới qua phát sinh mà anh đã cố ý không kêu nàng dắt Judge đi tản bộ. Nguyên bản là muốn nàng bình tĩnh lại một chút, không nghĩ không bao lâu liền nhận được điện thoại của nàng.

” Ôn luật sư, hôm qua tôi đã có những cử chỉ thất lễ nên hôm nay muốn mời ngày dùng bữa, coi như bồi tội. ”

Nàng mở miệng liền thấy thái độ khác thường, nhu thuận, mềm mại làm cho anh thực hoang mang.

Còn chưa kịp để anh đáp lời nàng đã tiếp tục nói: ” Tôi mới hỏi qua trợ lí của ngài, anh ta nói hôm nay Ôn luật sư cũng không có hẹn gì, cho nên tôi mới muốn mời ngài đến nhà hàng Tiểu Nguyệt ở phụ cận đây dùng bữa tối. Rất hân hạnh được đón tiếp, tôi sẽ ở đó chờ ngài. ”

Lối nói ngoại giao khách sáo này lại từ trong miệng của nàng nói ra thật đúng là ... Giả.

Hơn nữa nghĩ tới biểu hiện lần này có thể là vì vị học trưởng kia, trong lòng anh lại dâng lên một thứ cảm xúc khó nói, như là ghen tị, lại như là buồn bã.

Bất quá anh muốn một lần nhìn xem, vị học trưởng kia tài cán như thế nào mà lại có thể khiến nàng thay đổi như vậy.

Liền vì lý do này mà anh quyết định đến buổi hẹn.

Nhưng là hiện tại, mọi thứ vẫn chưa bắt đầu mà anh lại có điểm hối hận.

” Kia xin hỏi, Ôn tiên sinh thích nhất màu gì ? ”

Đối mặt với anh vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà phấn nộn tới hôm qua, nhưng là thần sắc đã không còn giống trước đây, chỉ còn lại những lời nói xa cách, khách khí giả dối mà thôi.

” Thiển màu lam. ” Anh đảo qua những thứ đồ trang sức trên đầu nàng, thuận miệng đáp trả câu hỏi thiếu iốt đó.

” Thiển màu lam a ~ ” Lộ Hà Dạ nhanh chóng ghi ghi chép chép cái gì đó vào quyển sổ nhỏ, trong miệng còn không quên khách sáo nói : ” Thiển màu lam quả là một màu sắc cao nhã, thứ màu này mang đến sự bình tĩnh cùng ấm áp, phi thường hợp với Ôn luật sư. Tôi có thể mạn phép hỏi, có nguyên nhân đặc biệt gì khiến ngài thích màu sắc này không ? ”

” Ta thích thiển màu lam là vì nó là thiển, lại là màu lam. ” Ấm áp cùng bình tĩnh ? Mệt cho nàng nghĩ ra cái câu khen ngợi sáo rỗng ấy. Anh liếc nàng một cái, không có thành ý mà trả lời.

” Ôn luật sư hảo hải hước a ~ ” Nàng ngoài ý muốn, tiếp tục khen ngợi anh.

Nàng rốt cuộc là còn muốn như vậy trong bao lâu ?

Ôn Hoán Quang nhin không được nhu nhu thái dương, anh bắt đầu hoài niệm bộ dáng lúc bình thường của nàng, cho dù là lúc mắng chửi anh, cũng đáng yêu gấp vạn lần so với lúc này.

” Mỗi khi rảnh rỗi, Ôn luật sư thường thích làm gì ? ” Không hề nhận biết được vẻ chán ghét của anh, Lộ Hà Dạ cầm quyển sổ lên tiếp tục hỏi.

” Khi dễ cô. ” Anh không chút do dự trả lời.

Nếu phải tàn nhẫn mới có thể đem nàng khôi phục lại bộ dáng ban đầu, anh nhất định sẽ không nương tay.

Không nghĩ tới, nàng đầu tiên à ngẩn người mất mấy giây, hai phiến môi khẽ mím lại, cười đến ngọt ngào: “ Ôn luật sư, ngài đừng có trêu tôi nữa. ”

“ Tôi chính là thích trêu cô a~ ” Anh vẽ mặt vân đạm khinh phong hào phóng thừa nhận.

“ Anh ... ”

Nhanh ! Mau bạo phát đi! Nhìn thấy Lộ Hà Dạ ánh mắt đã lộ ra chút hung quang, anh âm thầm thúc giục.

“ Tôi ? ” Anh đổ thêm dầu vào lửa, cố ý khơi mào sự tức giận trong nàng.

“ Anh ... ” Nàng nhẫn ! Cây bút đang cầm trong tay bị nàng nắm chặt đến sắp gãy làm đôi, nụ cười trên mặt cũng càng thêm cứng nhắc, lại buộc bản thân mình phải diễn xuất thật tốt. “ Kia Ôn luật sư có thích âm nhạc hay điện ảnh không ? ”

“ Cô rồi cuộc ... ”

Rồi cuộc nhẹn không nổi nữa, Ôn Hoán Quang đang định mở miệng hỏi cho rõ nguyên nhân sự thay đổi khác thường của nàng thì có một thanh âm có chút khoa trương nhưng cũng đậm chất nhạc từ đằng sau truyền đến.

“ Ôn luật sư ! ” Điền Mộc Hoa một thân y phục thoải mái mà nho nhã xuất hiện, vẻ mặt đầy kinh hỉ trước sự xảo ngộ bất ngờ này. “ Thật khéo, không ngờ ở chỗ này cũng gặp được ngài. ”

“ Điền tổng biên. ” Ôn Hoán Quang rất nhanh thu liễm lại câu hỏi cùng cảm xúc mới rồi với Lộ Hà Dạ, khách sáo gật đầu xem như có ý chào hỏi.

“ Học trưởng ... ”

Sự xuất hiện đột ngột của Điền Mộc Hoa khiến Lộ Hà Dạ bất giác nở ra một nụ cười vui vẻ, hòa nhã không giống với nụ cười đầy miễn cưỡng cùng cứng nhắc mấy phút trước. Điều này khiến trong lòng Ôn Hoán Quang thật sự không cảm thấy thoải mái một chút nào, ngược lại hờn giận lại càng thêm gia tăng.

“ A ! Tiểu Dạ, em cũng ở đây sao ? Đang phỏng vấn à ? ” Điền Mộc Hoa đối nàng nở một cái nụ cười ôn nhu, thành công rung động tâm trí của cô gái nhỏ.

“ Dạ. Học trưởng. ” Nàng nhu thuận trả lời, bộ dáng giống như một tiểu hài tử nóng lòng lấy lòng người khác. Nhưng bên cạnh sự cao hứng khi nhìn thấy học trưởng, trong lòng nàng còn xuất hiện một chút hoang mang.

Lúc tan tầm nàng cũng đã nói qua với học trưởng, tối nay sẽ ở đây dùng cơm với Ôn Hoán Quang, tiện thể tìm hiểu thêm về đối phương, lấy tư liệu để hoàn thành bài phỏng vấn. Vậy sao bây giờ bộ dáng học trưởng lại như là bọn họ không hẹn mà gặp ?

Bất quá chắc là học trưởng có lí do riêng thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều nữa.

“ A, nhắc đến phỏng vấn, ta thực sự đang rất băn khoăn. Tiểu Dạ của chúng ta vẫn chỉ là một người mới, khó tránh khỏi có chút hành xử không đúng mực, khả năng phán đoán cùng quan sát cũng đều chưa đủ. ” Điền Mộc Hoa cũng không đặt quá nhiều sự chú ý vào trên người Lộ Hà Dạ, anh mắt cùng nụ cười ôn nhu rất nhanh chuyển đến trên người Ôn Hoán Quang. “ May mắn phản phác thảo lần này có một đồng sự cùng làm phát hiện được, đúng lúc giao cho ta xử lí, nếu không thực sự đã đắc tội Ôn luật sư. ”

Đồng sự cùng làm ? Vậy là tập văn kiện kia không phải Ôn Hoán Quang cấp cho học trưởng ? Nguyên bản nàng bị học trưởng quở trách đến không ngóc đầu lên được cũng không phải lỗi ở Ôn Hoán Quang ?

Nghe đến đây, Lộ Hà Dạ quá đỗi ngạc nhiên, hết nhìn về phía học trưởng lại quay sang nhìn Ôn Hoán Quang, lại hiển nhiên không ai trong hai người chú ý đến nàng.

“ Mọi chuyện đã qua, không cần nhắc lại nữa. ”

Từ lần đầu tiếp xúc với vị Điền tổng biên này, anh đã cảm thấy ánh mắt của anh ta luôn dừng lại trên người mình ... Thực không bình thường ! Lần này anh càng nhận định chắc chắn thêm suy nghĩ này.

Hơn nữa khi anh ta “ vô tình ” đề cập đến vấn đề này, người sâu sắc như anh cũng nhìn ra, vẻ mặt của Lộ Hà Dạ có chút bất thường.

“ Không, là ta cảm thấy áy náy với Ôn luật sư. Nếu ngài cảm thấy người phụ trách phỏng vấn lần này không được, ta liền an bài người khác. ” Điền Mộc Hoa lại như đã có chuẩn bị trước, vẫn say sưa nói : “ Kỳ thật bản thân ta đối với chuyện phỏng vấn Ôn luật sư rất có hứng thú, nếu Ôn luật sư không ngại, ta nguyện ý phụ trách chuyện phỏng vấn này, tuy rằng ta là tổng biên, ... ”

Nghe đến đây, sắc mặt Lộ Hà Dạ đã hết sức khó nhìn.

“ Không cần phải thế đâu, Điền tổng biên. ” Ôn Hoán Quang nhanh chóng cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt của anh ta, “ Lộ tiểu thư đây làm cũng tốt lắm, ta muốn nàng tiếp tục đảm nhận vai trò người phỏng vấn ta đợt này. ”

Sau khi rời khỏi nhà hàng, ngồi trên xe anh, nàng thủy chung không nói một câu, chỉ rầu rĩ nhìn ra bên ngoài lớp kính cửa xe, hoàn toàn không có ý định nói chuyện.

“ Lộ Hà Dạ ... ” Ôn Hoán Quang nhìn nàng như vậy thì thấy không quen mắt chút nào, đang muốn mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm lắng trong xe, lại bị câu nói của nàng đánh gãy.

“ Hôm nay dừng ở đây thôi. ” Nàng nghĩ nàng sẽ không khống chế được cảm xúc của mình. Nàng biết nàng còn chưa có đủ chín chắn để khống chế cảm xúc của chính mình, vậy nên càng không có đủ khí lực nói chuyện với anh. “ Anh không cần nói gì cả, cũng không cần phải thương hại tôi, nếu muốn chế nhạo gì tôi, hãy để ngày mai, được chứ ? Hôm nay tôi rất mệt mỏi, không đủ khí lực để đôi co với anh đâu. ”

Khẩu khí của nàng rất lạnh đậm, trong thanh âm đã dấu không được những cái run nhẹ nhẹ.

Nhiều sự châm chọc đã ập đến với nàng chỉ trong một đêm.

Kẻ thù khiến nàng căm ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi cư nhiên thành người đứng ra bảo vệ cho nàng, còn một người mà nàng thầm yêu mến nhất, ngưỡng mộ nhất, lại là người tổn thương nàng nhiều nhất.

Nàng biết bản thân làm việc còn chưa đủ chuyên nghiệp, cho nên dù bị học trưởng quở mắng trước mặt Ôn Hoán Quang nàng cũng sẽ không oán trách một câu. Nhưng là học trưởng lại muốn ở thời điểm đó thay đổi người phỏng vấn. Nghĩ tới đây nàng liền nhớ lại lời cảnh cáo của nữ đồng nghiệp kia - Học trưởng chính là đem nàng biến thành đá lót đường.

Học trưởng là đang lợi dụng nàng sao ?

Kỳ thật nếu không chứng kiến ánh mắt nóng bỏng của học trưởng khi nhắc đến sự việc thay người kia, nàng chắc hẳn sẽ tin, anh chỉ làm vậy thuần túy là vì công việc.

Nhưng là ... Một lần nữa hồi tưởng lại vẻ mặt cùng biểu hiện ngày hôm nay của học trưởng, nàng như thể nào cũng vô luận thuyết phục được bản thân mình.

Nàng rõ ràng là muốn báo đáp lại học trưởng, hiện tại lại bị anh lợi dụng, hẳn cũng nên coi là đã hoàn thành tâm nguyện, nhưng vì sao lòng lại đau đến như vậy ?

Nhìn ra cảnh trí bên ngoài ô cửa kính, nàng không biết mình đã ngây ngốc suy nghĩ bao lâu, bỗng đứng lại phát hiện cảnh sắc ngoài cửa sổ, lúc càng đi xa lại càng thêm vắng vẻ, heo hút.

“ Đây là chỗ nào vậy ? Anh muốn đưa tôi đi đâu ? Đây không phải là đường về nhà ? ” Nàng hoang mang quay đầu sang hỏi.

Ôn Hoán Quang chỉ im lặng lái xe, không trả lời nàng, một bên sườn mặt cũng đủ để thấy nét cương nghị của anh lúc này. Theo ánh đèn hai bên đường, từ người Ôn Hoán Quang tản mát ra một loại mị lực kì dị, Lộ Hà Dạ ngấm đến độ choáng váng mắt mấy phút.

Anh ta bộ dáng cũng thực tốt lắm, khó trách ở tòa soạn có nhiều người mê anh ta đến vậy, cũng khó trách học trưởng xếp anh ta vào hàng ngũ những người hoàng kim, độc thân đầy mị lực đối nữ nhân.

“ Cô định không nhận làm phỏng vấn tôi nữa ư ? ” Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

“ Tôi ... tôi chưa nghĩ tới. ” Đột nhiên bị hỏi vấn đề này khiến nàng có chút luống cuống.

“ Bất quá học trưởng nói đúng, tôi làm việc chưa đủ chuyên nghiệp, có lẽ còn không có tư cách ... ”

“ Trước tiên nghe tôi nói đã. ” Anh tà nghệ liếc nàng một cái : “ Cô không tiếp tục phỏng vấn đó là chuyện của cô, tôi không có ý kiến, bất quá điều đó cũng không có nghĩa là tôi tiếp nhận sự phỏng vấn của người khác. ”

“ Vì sao ? ” Nàng tuyệt không hiểu được. “ Anh cũng đã xem qua bản phác thảo, bên trong cũng chẳng có bao nhiêu lời hay, hơn nữa anh biết rõ tôi chán ghét anh, lại không chuyên nghiệp, nếu quả thực đăng bài phác thảo đó, căn bản đối với hình tượng của anh cũng chẳng có lợi gì. Vậy vì sao anh còn muốn tôi tiếp tục tiếp nhận phỏng vấn ? ”

“ Tôi không cần cô phải viết tốt về tôi, làm luật sư cũng không phải dựa vào công chúng để kiếm tiền. ” Luật sư chính là ngành như vậy, mặc kệ bị bên ngoài công kích mắng chửi ra sao, khách hàng tìm tới cũng chỉ yêu cầu có thể giành chiến thắng trước tòa. Anh căn bản không cần phải giải thích điều này. “ Về phần vì sao không phải cô thì tôi không tiếp nhận phỏng vấn, tôi nghĩ đó là vì theo giao dịch với tôi và cô, người kí lên hiệp ước là cô, và người phải chịu phỏng vấn, là tôi, điểm ấy không phải là cô cũng rõ sao ? ”

“ Nhưng là ... ”

Lộ Hà Dạ còn muốn mở miệng nói thêm, thì quang cảnh bên ngoài xe đột ngột thay đổi. Nhìn khung cảnh bên ngoài, nàng đột nhiên im bật, cảnh giác nhìn quang cảnh quỷ dị xung quanh.

“ Đây là chỗ nào ? ”

Ôn Hoán Quang sẽ không phải là vì thấy nàng phiền toái quá nhất thời nảy sinh ý định giết nàng diệt khẩu đi ?

Con đường nhỏ gập ghềnh, đầy cát bụi cũng không gây khó dễ cho chiếc xe, được một lúc sau, một quang cảnh trống trải liền ở ngay trước mắt nàng.

Là biển. Nàng kinh ngạc nhìn theo ánh đèn trước xe, chiếu lên một bờ cát cùng sóng biển, có điểm gì đó không đúng ! Nơi này là Đài Bắc, ở Đài Bắc mà cũng có thể ngắm được cảnh biển hay sao ?

Nàng đã xuất ngoại xa quê hương nhiều năm, căn bản cũng không nhớ rõ nhiều về Đài Bắc.

Ôn Hoán Quang dừng xe lại, tiếng sóng biển trong đêm khuya thanh vắng vang lên rõ mồn một.

“ Xuống xe đi. ” Anh nói một câu cụt lủn, bản thân cũng nhanh chân bước xuống xe.

Lộ Hà Dạ vừa mở cửa xe, gió biển liền lập tức ủa đến. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở của biển cả bao la, có thể cảm nhận được sự ẩm ướt, mặn mòi mà biển mang tới.

Tiếng sóng vỗ vào bờ, đều đều vang lên. Biển ban đêm, cực kỳ tối, cực kỳ mơ hồ, cái gì cũng không nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận được thanh âm con sóng xô bờ cát, hay mùi vị mặn mặn của biển mà thôi.

Đêm nay trời không sao, chỉ có vầng trăng lưỡi liềm lơ lửng giữa không trung. Nàng đứng yên lặng và cảm nhận được hết tất cả, phiền muộn trong lòng lúc trước, tựa hồ đều được gió biển thổi bay hết đi.

Một thời gian dài, nàng chỉ đứng lặng yên trước biển, để đầu óc trống rỗng, lẳng lặng ngắm nhìn một mảnh hắc ám ở xa xôi vô cùng kia, lắng nghe âm thanh của sóng, cảm nhận làn gió biển xuy phất, cả thân người như bước vào một không gian kỳ diệu mà vĩnh hằng.

Chỗ này, đẹp quá.

Thật lâu, thật lâu sau, nàng mới đột nhiên mở miệng, thanh âm rất nhẹ : “ Tôi nói rồi tôi không cần anh an ủi. ”

“ Tôi đang an ủi cô sao ? ” Ôn Hoán Quang không cho là đúng, khinh xuy đáp lại.

“ Vì sao mang tôi tới đây ? ” Nhìn mặt biển gợn sóng nhấp nhô, nàng bình thản hỏi.

“ Đây là nơi mà những lúc tâm tình ta không tốt thường đến, ” Anh vẫn như cũ, băng quơ mà nhẹ nhàng trả lời. “ Muốn viết về tôi thế nào cũng được, tùy cô. ”

Lộ Hà Dạ hiện thời đã hiểu, nam nhân này tuy mở miệng là đối nàng không chút lưu tình, nhưng là, anh ta lại dùng một phương thức kỳ quái làm nàng trong lòng cảm giác nhẹ nhõm hơn.

Công việc của anh ta, quả là độ khó rất cao, nàng đột nhiên cảm thấy vậy. Dùng phương pháp đáng ghét đi quan tâm một người, chuyện này tuyệt không dễ dàng.

Học trưởng nói thực sự rất đúng. Sức quan sát của nàng vẫn còn kém lắm, những chuyện như thế này đáng lẽ nàng phải sớm phát giác mới đúng. Khi nàng nhìn thấy dấu vết vết thương cũ trên người Judge nàng nên cảm nhận được nam nhân này mặc kệ biểu hiện bên ngoài xấu xa thế nào, nhưng thực ra lại là một người hết sức ôn nhu và quan tâm đến người khác.

“ Tôi ngày hôm qua hiểu lầm anh, anh như thế nào lại không có giải thích ? ” Nàng nhớ tới lời nói của học trưởng trong nhà hàng lúc này, nhịn không được mà truy vấn.

Anh chẳng lẽ một chút cũng không để ý chuyện bị nàng mắng hay sao ? Mặc kệ là ai, vô tội nhưng lại bị người khác thóa mạ thì đều sẽ có phản bác mới đúng, nhưng anh vì sao một câu cũng không nói ?

Ôn Hoán Quang cũng không có trả lời câu hỏi của nàng.

“ Tôi không hiểu, anh rõ ràng không phải người xấu, vì sao lại muốn người ta hiểu lầm như vậy ? ” Sau một lúc lâu không đợi được đáp án nàng lại tiếp tục truy vấn.

“ Vị tiểu thư này. ” Anh lạnh lùng mở miệng. “ Nếu cô chỉ dựa vào điểm này mà thay đổi cách nhìn về tôi bấy lâu nay, không phải là cô cũng quá thực thà, ngây thơ đi, rất dễ lừa a ~ ”

Anh lại mạnh miệng.

Tuy rằng anh ta luôn luôn mở miệng là nói những câu khó nghe, nhưng cho đến nay cũng chưa từng thực sự làm cái gì xấu đối với nàng. Hôm nay thậm chí còn ở trước mặt học trưởng bảo hộ nàng, còn lấy cớ này có nọ đem nàng đến bờ biển giải sầu.

Nàng ở trong màn đêm tĩnh mịch nở một nụ cười nhợt nhạt.

“ Tôi không chán ghét anh. ” Nàng đột nhiên nói.

Thanh âm mềm mại, ngọt ngào phiêu phiêu theo làn gió biển truyền đến khiến thân hình cao ráo của Ôn Hoán Quang nhất thời cứng đờ.

Chỉ một câu đơn giản, lại khiến anh cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng.

Anh không phải thực thích đáng về nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận của nàng hay sao ?

Nếu thật là như vậy, anh sao lại có thể bị những lời nói mộc mạc này làm cho ngực nóng lên ?

Anh không thích những cảm xúc mơ hồ như vậy, lại không muốn nghĩ nhiều, quay gót trở về.

“ Đi thôi. ” Anh xoay người bước đi bỏ lại một câu ngắn ngủn.

“ Đi đâu ? ” Lộ Hà Dạ chậm chậm theo sau hỏi.

“ Về nhà a ! Vẫn là nếu cô muốn nhảy xuống biển, tôi cũng không miễn cưỡng. ”

“ Ôn luật sư hảo hài hước a ! ” Nàng nhớ tới biểu tình khó chịu không thôi lúc ăn cơm của anh, nhịn không được liền trêu chọc một chút.

“ Cô thôi đi. ”

Gió biển vẫn thổi phân phật, tiết tấu của sóng vẫn đồng dạng như trước, nhưng là sau đêm nay, có một điều gì đó đang lặng lẽ chuyển biến.

...

Văn phòng luật sư Ôn Hoán Quang.

Lại là một đêm, có ai đó phải tăng ca.

Giống như 8h30 mỗi đêm khác, Ôn luật sư của chúng ta vẫn còn đang ngồi ở văn phòng lật giở hồ sơ các vụ kiện, chỉ khác hôm nay ánh mắt anh mang theo một nét cười bình thản, tuy trong đáy mắt không giấu được sự mệt mỏi nhưng trên khóe miệng lại mặc danh kỳ diệu hé nở một nụ cười.

Nhìn cho thật kỹ, cũng không khó phát hiện anh đang nói chuyện điện thoại.

“ Tôi nói với anh rồi, Judge nói hôm nay nó muốn ở nhà tôi. ” Thanh âm nữ nhân ngọt ngào mang theo chút bí ẩn truyền đến.

“ Phải không ? Cô có muốn hay không kêu Judge nghe điện thoại ? Chính mồm nói cho ta biết ? ” Anh trêu chọc, khó có mấy khi cùng phối hợp với cuộc đối thoại ngày thơ này.

“ Tốt thôi ! Judge lại đây, có một tên quái nhân muốn cùng người nói chuyện điện thoại này ! ” Lộ Hà Dạ cố ý kêu loạn lên một trận, sau đó quay đầu thành thực nói với người ở đầu dây bên kia : “ Thực xin lỗi nha, Ôn luật sư, Judge nói nói bẽ bộn nhiều việc, không có rảnh. Muốn tìm nó thì phải hẹn trước. ”

Ý cười càng thêm nồng đậm, nguyên bản khuôn mặt còn đang vô cùng nghiêm túc, đến đây nhin không được ý cười trên khóe môi.

Nàng cùng Judge tình cảm bồi dưỡng cũng thực tốt đi. Nhớ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Judge, khi ấy nàng còn sợ đến mặt cắt không được giọt máu, cùng hiện tại quả thực là khác biệt một trời một vực.

“ Được rồi, Judge hôm nay cho ta đóng gói mang về được không ? ” Lộ Hà Dạ xuống giọng nài nỉ. “ Dù sao anh cũng bận như vậy, nó ở nhà một mình cũng thực nhàm chán, thực đáng thương nha. ”

“ Cô muốn cho nó ngủ thế nào ? ” Ôn Hoán Quang thuận miệng hỏi.

“ Đương nhiên là theo tôi ngủ rồi. ” Nàng trả lời như là lẽ đương nhiên.

“ Nó nhất định sẽ không quen giường. ” Anh đột nhiên cảm thấy Judge vận khí thực tốt.

“ Sẽ không đâu, Judge thực thích nhà tôi a ! Tốt lắm, chúng ta phải đi ngủ đây, anh còn bận công việc mà, không làm ầm ỹ anh công tác nữa nha ! Bye ! ”

Nàng không cho anh cơ hội phản đối đã xấu xa cúp máy. Thấy điện thoại đột nhiên vang đến những tiếng tút tút vô cảm, anh chậm rãi đặt máy xuống, ý cười trên môi lại thật lâu sau cũng chưa thấy tiêu tan.

Từ khi Lộ Hà Dạ tuyên bố không hề chán ghét anh, hết thấy mọi việc đều thay đổi.

Nàng đã không còn coi anh như kẻ thù như trước. Trước đây anh chỉ tùy tiện nói nàng mấy câu, nàng liền giận đến muốn nhảy dựng lên, nhưng bây giờ vô luận anh có lạnh lùng cùng khiêu khích thế nào nàng cũng cười hì hì ...

Cuối cùng anh cũng chẳng còn cách nào đối với nàng, nên đơn giản là quên hết đi.

Vì thế mỗi lần như vậy anh liền thoái nhượng, chính là lâu dần khiến nàng hình thành nên một tật xấu là được một tác lại muốn tiến một thước.

Lúc nói chuyện với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hồng, phấn nộn luôn mang theo một nụ cười ngọt ngào trên môi.

Nguyên bản anh luôn bị thanh âm nũng nịu kia khiến ềm lòng.

Đây vốn là tính cách nguyên bản của nàng hay sao ?

Khi không chán ghét đối phương, nàng luôn ... đáng yêu như vậy sao ?

Ôn Hoán Quang cũng đã hiểu vì sao đám người Dịch Trí Bôn, Chu Thận Lăng lại đem nàng trân trọng như bảo bối vậy.

Lộ Hà Dạ cá tính rất đơn thuần, hỉ nộ ái ố đều ghi rõ rành rành trên mặt. Có những lúc thiên chân đến ngốc nghếch, nhưng loại tính cách thuần nhất, trong sáng này lại phi thường quý đối với những người luôn phải tiếp xúc với thị phi, đen trắng như Ôn Hoán Quang.

Loại người như Lộ Hà Dạ luôn khiến người đối diện nàng xuất hiện một loại cảm giác muốn hảo hảo bảo hộ, nếu không thì cũng là cảm giác muốn chọc gẹo, trêu đùa như Ôn Hoán Quan lúc đầu.

Lại nghĩ đến đám người Chu Thận Lăng kia được nhìn nàng từng ngày trưởng thành, từ lúc quốc trung đến nay, anh lại cảm thấy trong lòng xuất hiện một cỗ ghen tị. Mỗi lần như vậy anh đều cảm thấy thật kỳ quái với những cảm xúc xa lạ kia.

Bọn người Dịch Trí Bôn kia tuy là không có được bao nhiêu cái tài giỏi, nhưng nếu so sánh với Điền Mộc Hoa ít nhất bọn họ cũng ưu khuyết rõ ràng, rốt cuộc Điền Mộc Hoa kia có điểm gì hơn người mà nàng lại mê luyến đến như vậy ?

Hơn nữa nàng có biết, mục tiêu của người kia là nam nhân ?

...

" Về ngoài bình tĩnh cùng lý trí, lời lẽ thì sắc bén, nhưng cũng có điểm rất ôn nhu, Ôn Hoán Quang là cái nam nhân thích hợp ở nhà. "

Ôm laptop lặn lộn trên sofa, Lộ Hà Dạ một bên không ngừng gõ bàn phím, một bên nhíu mày suy tư : " Ôn Hoán Quang có thể xem như một dạng nam nhân thích hợp ở nhà hay sao ? "

Nghĩ không ra đáp án, nàng đơn giản là đem vấn đề này quăng sang một bên, cúi đầu ngoạn với đại cầu.

" Judge, người nói xem ... " Nàng nhin không được đem đại cầu mới tắm xong ôm vào trong lòng, khê khằng vuốt ve lưng nó hỏi : " Ôn Hoán Quang có phải dạng nam nhân thích hợp ở nhà nội trợ, trông nom gia đình ? "

Judge đương nhiên không hiểu nổi vấn đề này, nói gì đến trả lời lại nàng, ánh mắt màu lam hoang mang nhìn nàng một lúc lâu, sau đó lại tiếp tục cúi đầu chơi với món đồ chơi của nó.

" Một chút cũng không có !!! " Nàng ủ rũ thầm nghĩ.

Nguyên bản muốn mượn Judge một hôm để có thể hy vọng nó bang trợ nàng hoàn thành bài phỏng vấn, nhưng hiển nhiên là vô dụng rồi.

" Judge, nếu người có thể nói được thì tốt. " Nhìn tập bản thảo vẫn ngổn ngang chưa đâu vào với đâu, nàng chán nản nằm úp sấp lên người đại cầu, lặc trự cổ nó.

" Judge, người hẳn là biết rất nhiều bí mật của anh ta đi ? Nói ta nghe một chút, ta sẽ không cáo trạng với chủ nhân người đâu ! Tùy tiện nói cái gì cũng được, như là lúc bình thường, anh ta ở nhà thích xem chương trình gì, có hay không thói quen xấu, hay là mang bạn gái về qua đêm ... ? "

Mang bạn gái về qua đêm ? Ý tưởng này vừa xuất hiện trong đầu, nàng liền cảm thấy trong lòng có điểm buồn bực.

Anh họ cũng từng nói qua, Ôn Hoán Quang có rất nhiều bạn gái, hơn nữa anh ta rất hay thay đổi bạn gái, còn một chân đạp hai ba thuyền là chuyện bình thường...

Là như vậy thật sao ?

Cẩn thận hồi tưởng lại, nàng phát hiện hình như chưa bao giờ nhìn thấy bạn gái Ôn Hoán Quang.

Bất quá ngẫm đi ngẫm lại thì cũng đúng thôi. Bạn gái người ta cũng sẽ không phải mới 5h30 sáng đã có mặt ở công viên dắt cầu đi dạo, cũng sẽ không phải buổi tối, lúc anh ta chưa trở về liền ở trong nhà giúp anh ta coi sóc cầu. Những chuyện đó là chuyện của người làm, quản gia, như vậy thì nàng không gặp được cũng phải thôi.

Nhớ tới lúc, để tiện cho nàng tan tầm về có thể dắt Judge đi tản bộ, anh có đưa nàng một cái chìa khóa. Nàng kinh ngạc hỏi: " Chìa khóa nhà anh sao lại có thể tùy tiện đưa cho người khác ? "

Anh ta thần nhiên như không nói : " Có gì đặc biệt sao ? Bà cô giúp việc cũng có mà." [Nguyên bản là obasan quết tước]

Nguyên bản câu nói này khiến nàng thực chua xót trong lòng. Trong mắt anh ta, nàng với bà cô giúp việc cũng không khác nhau là mấy.

Lộ Hà Dạ miên man suy nghĩ một hồi, sau đó mở thư mục ảnh, lôi những tấm ảnh chụp Ôn Hoán Quang lúc trước ra xem.

Bởi vì muốn ghi lại những hình ảnh gần gũi nhất, chân thực nhất về con người Ôn Hoán Quang cho nên đại bộ phận ảnh là ảnh chụp lén. Trong số đó có hơn phân nửa là ảnh chụp một bên mặt, tuy nhiên cũng có mấy tấm chụp bộ dáng anh ta thời điểm lúc đi chạy bộ. Một thân đồ thể thao tối màu cùng biểu tình trên mặt cho thấy, bộ dạng anh ta lúc chạy bộ anh ta so với bình thường không khác nhau là mấy, vẻ mặt lạnh khốc không chút thay đổi.

Anh ta dáng người tốt lắm, thon dài mà rắn chắc, không có một tia sọc lồi sọc lõm nào trên cơ thể, hơn nữa bộ dáng khi chạy thập phần tuần tú. Những lời này có thể viết trên bản phỏng vấn sao ?

Ai !!! Đương nhiên là không được rồi. Nàng nhìn màn hình đến gần cả người, thở dài, tiếp tục kéo chuột xuống những bức ảnh phía dưới, cuối cùng dừng lại ở một bức ảnh anh cúi đầu lật giở hồ sơ.

Đây là ảnh mà buổi tối hôm trước nàng mới chụp được ở nhà anh, khó có được một góc nhìn đặc tả như thế này.

Nam nhân trong tấm ảnh tuần mỹ vô song, cả người tản mát ra một cỗ khí chất thanh đạm mà nghiêm túc. Ở góc nhìn này, có thể nhìn rõ những đường cong ưu mỹ của khuôn mặt, mâu quang chuyên chú nhìn vào tập hồ sơ, sống mũi thẳng tắp cùng bạc môi khêu gợi khe cong lên của anh.

Thực sự là một nam nhân anh tuấn, có nhiều nữ nhân ngưỡng mộ cũng phải thôi.

Lộ Hà Dạ cảm thấy tâm tình mình ngày càng trầm xuống, ngón tay đang gõ bị trượt khỏi bàn phím, máy liền nhảy sang bức ảnh tiếp theo.

Đập vào mắt nàng là đôi mắt sâu thăm thẳm, sáng ngời của anh. Nhất thời tim Lộ Hà Dạ đập sai một nhịp, một cỗ nhiệt khí nhanh chóng lan khắp khuôn mặt nhỏ nhắn.

A! Nàng thiếu chút đã quên bức ảnh này ...

Đây là tấm mà trước khi nàng chụp, anh đã phát hiện được, lúc ngẩng đầu lên cũng là lúc nàng bối rối ẩn hạ máy ảnh mà chụp được.

Trong bức ảnh, những mảng sáng tối đối lập nhưng cũng quyện vào nhau thực hài hòa, cái nhìn lợi hại, sâu sắc mê hoặc lòng người chăm chú nhìn về phía trước.

Càng nhìn vào đôi mắt ấy, tim nàng đập lại càng thêm loạn nhịp, mặt cũng đỏ ửng lên.

Nàng khó hiểu vuốt vuốt ngực.

Tại sao lại có thể như vậy ? Nàng cứ nhiên lại vì anh ta mà tim đập loạn nhịp !!!

Vội vàng tắt đi cửa sổ đang xem, nàng nhìn chăm chăm vào bản word bài phỏng vấn đang dang dở một lúc lâu, cố gắng bình ổn lại cảm xúc kỳ quặc vừa qua.

Nàng không phải là thích học trưởng sao ? Vì sao lại vì anh ta ...

Không được, nhất định là nàng suy nghĩ quá nhiều về bài phỏng vấn nên tẩu hỏa nhập ma rồi, đến lúc hoàn thành xong bản thảo, chắc chắn sẽ khôn sao nữa.

Ngày mai học trưởng trở về rồi, trong hôm nay, nàng nhất định phải hoàn thành bài phỏng vấn.

Từ lần gặp mặt ở nhà hàng kia trở về sau, học trưởng phải xuất ngoại để thực hiện một bài báo nên nàng cũng chưa có dịp gặp mặt. Ngay mai lúc đưa bản thảo này cho học trưởng, dù anh xem xong có hài lòng hay không, nhưng nàng cũng không thất vọng, bởi nàng đã làm hết sức mình rồi.

Lộ Hà Dạ, cố lên a !

6. Chương 6

Từ sau lúc tiến vào văn phòng của Điền Mộc Hoa, Lộ Hà Dạ vẫn một mực bồn chồn bất an.

Tối hôm qua mới thực vất vả đem bản thảo viết xong, sáng sớm hôm nay nàng đã đem hết thảy mọi thứ liên quan đến bài phỏng vấn đi nộp, để tại trên bàn của học trưởng.

Anh ấy rốt cuộc là có hài lòng với bài viết của mình ?

Nàng trăm mối suy tư không có lời giải đáp khiến nàng bồn chồn đứng ngồi không yên trước bàn làm việc. Lúc này chợt nghe tiếng Điền Mộc Hoa từ trong phòng vọng ra: “ Hà Dạ, vào đây một chút. ”

Nàng như thể một phạm nhân đang bước ra pháp trường, ôm quyết tâm đầu chết cũng không từ nan bước tiến vào văn phòng.

“ Học trưởng ... ” Vừa bước vào văn phòng đã thấy Điền Mộc Hoa đang cúi đầu xem một tập bản thảo, nàng trong lòng nơm nớp lo sợ, hô nhẹ một tiếng.

“ Đến, ngồi đi. ” Điền Mộc Hoa ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra một mặt cười ôn nhu.

Nhìn học trưởng đang tươi cười thế kia, trong lòng nàng vẫn bất an như trước, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Càng ngày nàng càng không hiểu được con người của học trưởng. Như lúc này đây, nàng không xác định được anh cười như thế kia là vì anh thấy hài lòng hay là thực sự, nàng toi đời rồi.

“ Anh đã xem qua bản thảo của em. ” Vừa nói anh vừa cầm một xấp bản thảo lên, “ Em viết rất tốt, đem hết những ưu điểm nổi bật cùng hình tượng Ôn luật sư trong đời sống hàng ngày biểu hiện hết ra bên ngoài. Anh quả nhiên đã không nhìn lầm người. Tập chí kỳ này số lượng bán ra nhất định sẽ vượt lên nhiều so với những kỳ trước. ”

“ Học trưởng, anh thực cảm thấy bài viết này không có vấn đề sao ? ” Thái độ của anh như vậy hoàn toàn bất đồng với thái độ mấy hôm trước ở nhà hàng khiến Lộ Hà Dạ có điểm không tin được.

“ Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi. ” Anh một lần nữa gật đầu xác nhận, trên mặt vẫn như cũ hiển lộ một nụ cười khó dò: “ Làm sao vậy ? Em còn nghi ngờ sức phán đoán của tổng biên như anh sao ? ”

“ Dạ ... không ... không phải ... ” Nàng ấp úng nói.

“ Kỳ thực lần đó anh làm vậy là để khích lệ em. ”

Điền Mộc Hoa thở dài, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ.

“ Anh biết vì chuyện bản thảo viết không tốt lần trước đã khiến em uể oải, rầu rĩ không vui, cho nên mới cố ý nói những lời như vậy để kích thích em. Làm cho em có thể nhận thức rõ sự việc, như vậy mới phát huy được hết tất cả tiềm lực trong em. Nếu không thì, em nghĩ lại xem, tại sao anh lại đổi giọng điệu khi nói chuyện với em, lúc đó chứ ? Và sau bản thảo thất bại đó, không phải là lần này đã thay đổi và viết tốt hơn rất nhiều hay sao ? ”

Nghe anh nói vậy, nàng cũng thấy đúng đúng. Những thất vọng trước đây cùng anh cũng theo đó mà đột nhiên trở thành hư không.

Nàng chỉ biết học trưởng không phải là người như thế. Xác nhận học trưởng vẫn là người năm đó ôn nhu an ủi nàng xong, tâm trạng nàng trở nên tốt hơn rất nhiều, nhịn không được lại có điểm hư tâm.[mơ mộng]

“ Thực xin lỗi, học trưởng, kỳ thực lần trước ... ” Nàng còn đang định nói ra những lời sám hối liền bị anh chen ngang.

“ Có gì đâu mà phải xin lỗi ? Nhìn đến em có thể viết được bài báo tốt thế này anh cũng cảm thấy thực vui mừng. ” Điền Mộc Hoa nói xong, một mặt cẩn thận đặt bản thảo xuống bàn, mặt khác hướng ánh nhìn thực chân thành tới nàng, nói những câu thăm thía : “ Hà Dạ, em biết không ? Anh trước kia cũng rất để ý đến em, em vừa nhu thuận lại vừa đáng yêu, nữ hài như vậy bây giờ thực sự là không nhiều lắm. Mỗi lần nhìn thấy em, anh lại thâm cảm thấy bản thân mình may mắn, sau nhiều năm như vậy vẫn còn có thể gặp lại được em . ”

“ A ... ”

Vụng trộm thích học trưởng nhiều năm như vậy, đột nhiên lại nghe được những lời này từ anh khiến nàng có điểm không chống đỡ được. Trong thời gian ngắn cũng chẳng biết nên trả lời thế nào, thực vất vả mới thốt ra được một câu –

“ Cảm ơn học trưởng. ”

“ Đừng khách khí như vậy. ” Anh mỉm cười hỏi: “ Đúng rồi, Hà Dạ, tối mai em rảnh chứ? ”

“ Dạ vâng ạ. ”

“ Anh muốn mời em đi ăn cơm, được chứ ? ” Ánh mắt anh nhìn nàng thật quá mức thành khẩn, lại mơ hồ toát ra một chút ám muội. “ Không phải là bàn chuyện công việc, chỉ đơn giản là ra ngoài dùng bữa thôi. ”

“ Em ... ” Học trưởng muốn mời nàng ăn cơm ? Lộ Hà Dạ đầu tiên là ngây ngốc trong chốc lát, tiếp sau đó mới ấp úng nói quanh co một hồi rồi đứng lên.

Kỳ quái, đây không phải là chuyện mà nàng luôn mong mỏi, một cơ hội cầu còn chẳng kịp hay sao ? Ngay cả nàng cũng thấy khó hiểu, bản thân mình vì cái gì mà còn chần chờ như vậy ?

Nhìn thấy sự do dự của nàng, Điền Mộc Hoa không cho nàng cơ hội cự tuyệt mà trực tiếp kết luận luôn một câu : “ Một lời đã định, cứ như vậy đi. ”

...

“ Ôn luật sư là một lão bản tốt. Điều đó được thể hiện rất rõ trong công việc. Nếu làm không tốt, anh ấy đương nhiên cũng sẽ lui kiện, nhưng là ta chưa bao giờ thấy qua lão bản đối với ai quá to tiếng. ”

Khó có được trở thành nhân vật chính, trợ lý pháp vụ Tiểu Hải luôn mồm thao thao bất tuyệt với người đang ngăn ngại mà phỏng vấn, Lộ Hà Dạ.

“ Lộ tiểu thư ? Lộ tiểu thư ? ”

Bị kinh hô hai tiếng như vậy, rốt cuộc Lộ Hà Dạ mới phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt áy náy nói : “ Thực xin lỗi, tôi vừa rồi nghe đến nhập thần, còn lại nhờ anh cung cấp nội dung. ” Nàng ý tứ nói rõ lý do.

Nàng đến bây giờ vẫn còn cảm thấy khiếp sợ trước lời mời của học trưởng. Mỗi lần hồi tưởng đến chuyện này, nàng lại cứ như vậy mà thất thần.

May mắn là nàng sử dụng bút ghi âm, nếu không khi trở về liền lấy tư liệu gì mà viết bài?

Nàng vội vàng tiếp tục hỏi đương sự một số vấn đề khác.

” Ta biết hai năm gần đây Ôn luật sư có tiếp nhận vài vụ án tử, vài cái ủy thác khiến người khác tranh luận rất nhiều. Thân là trợ lý của Ôn luật sư, tôi mạn phép hỏi anh, anh cảm thấy thế nào về chuyện Ôn luật sư tiếp nhận mấy vụ tử án kia ? ”

” Lộ tiểu thư, không dối gạt cô, lão bản chúng tôi tiếp nhận những vụ tử án này đều là do được bằng hữu nhờ cậy, ủy thác. Chính vì vậy mà lão bản chúng tôi mới miễn cưỡng tiếp nhận. Tuy là sẽ có điểm gây không tốt cho danh tiếng nhưng là anh ấy làm việc rất chuyên nghiệp. Cho dù không thích nhưng anh ấy vẫn làm hết phận sự bảo hộ cho quyền lợi của những người được ủy thác. Hơn nữa anh ấy cũng không vì để thắng kiện trên tòa mà cố ý sử dụng những hàn vi mờ ám, không đúng pháp luật. ” Tiểu Hải kích động giải thích.

Đi theo Ôn luật sư cũng đã được một thời gian dài, việc Ôn luật sư luôn bị người ngoài chỉ trích là chuyên vì chính khách, gian thương mà lên tòa án khiến trợ lý như anh cũng rất buồn a !

” Kia ... Thế còn cuộc sống tình cảm của Ôn luật sư thì sao ? ” Quanh co cả nửa ngày trời, nàng rốt cuộc cũng hỏi vào trọng điểm.

Buổi sáng lúc học trưởng xem xong bản thảo nàng mới viết nháp, đã cho phép nàng vì có thêm một chút những mục khác nữa để làm tươi mới hơn bài viết mà kéo dài tiến độ phỏng vấn. Anh muốn nàng về nhà

viết thêm một số mặt khác nữa của Ôn Hoán Quang, tất nhiên viết về đời sống tình cảm của anh ta cũng rất tốt.

” Cuộc sống tình cảm ? ” Còn chưa hoàn toàn bộc lộ hết bức xúc, phần nộ trong người nên suy nghĩ của Tiểu Hải có chút không theo kịp diễn tiến câu truyện, hoang mang nhìn nàng.

” Đúng vậy. Nghe nói Ôn luật sư có một đời sống tình cảm vô cùng phong phú, nữ bằng hữu cũng rất đông đảo. Không biết anh từ bên ngoài quan sát, nhận thấy tính chân thực mà các tin báo quái nói đến như thế nào ? ”

Chỉ tiếc Tiểu Hải còn chưa kịp trả lời, một giọng nói ôn nhu cùng quen thuộc bất ngờ vang lên từ sau lưng nàng –

” Tôi ở ngay sau cô, cô có muốn hay không trực tiếp hỏi tôi vấn đề này ? ”

Nàng quay đầu lại đã thấy Ôn Hoán Quang đứng sau từ bao giờ, thân người rắn chắc, thon dài, thoải mái, tao nhã dựa ở cạnh cửa. Tầm mắt của nàng vội vã nhìn sang hướng khác, tránh đi nụ cười tựa tiểu phi tiểu cùng đôi mắt đen, sâu thẳm đầy nhuệ khí của anh. Trống ngực bỗng đập thình thịch, cái cảm giác đáng sợ ngày hôm qua lại một lần nữa xuất hiện.

Bị phản ứng của chính mình dọa cho sợ hãi, ánh mắt nàng liền vội vã tập trung ở lại trên người anh, vui vẻ thoải mái mà đáp lời: ” Lần trước tôi cũng có hỏi qua Ôn luật sư một lần nhưng là anh lại không chịu trả lời. Hiện tại tôi chỉ có thể hỏi thăm những người xung quanh. Nếu không hay là để tôi viết bạn gái của anh tên là Judge ? ”

Phóng viên tiểu thư quá tuyệt vời ! Dám ngang nhiên đùa giỡn lão bản nha ! Nghe đến những lời châm chọc của nàng, tiểu Hải suýt chút còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ôn Hoán Quang trừng mắt nhìn cái người đang vui sướng khi người gặp nạn tiểu Hải một cái rồi quay đầu hướng nàng bỏ lại một câu ” Vào đi ! ” sau đó liền thẳng tiến vào văn phòng.

” Có chuyện gì sao ? ” Trở lại văn phòng, anh nhàn nhã ngồi xuống sofa, mâu quang trong đáy mắt chợt chuyển dừng lại ở thiên hạ trước mắt.

Nàng hôm nay có điểm gì đó thực kỳ quái !

Đôi mắt to tròn, đen nhánh từ đầu đến cuối thủy chung không chịu liếc nhìn anh một cái. Đôi má trắng nõn bầu bĩnh nhiễm thượng một tầng ửng đỏ khả nghi, bộ dáng không được tự nhiên đến đáng yêu làm cho anh nhất thời không sao dời mắt đi được.

Gần đây, loại cảm giác này xuất hiện ngày càng thường xuyên, mỗi lần nhìn thấy nàng, tâm tình anh liền trở nên rất tốt, luôn nhìn không được mà tưởng tượng được chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ngọt ngào của nàng.

” Tôi đến để đưa anh bản phác thảo bài phỏng vấn, tiện đây anh nhìn xem còn có vấn đề gì không ? ” Lộ Hà Dạ sau khi đưa bản nháp qua liền rất nhanh cúi đầu, cẩn cẩn dục dục trộm lui về phía sau. Hành động kia dường như là rất sợ tiếp cận với anh. Nàng là sợ khi tiếp xúc với anh, cái cảm giác kia lại một lần nữa xuất hiện.

Anh đem hết thấy những hành động kỳ quái của nàng thu vào trong tầm mắt, yên lặng đẩy xấp bản thảo về phía nàng.

” Anh không xem qua sao ? ” Nhìn anh đẩy bản thảo trở lại phía mình, Lộ Hà Dạ hoang mang ngẩng đầu hỏi.

” Vì sao phải xem ? ” Anh chậm rãi trả lời.

” Vì sao ư ? Biết đâu trong bản thảo của tôi còn có điểm chưa chính xác thì sao ? ” Tim vẫn đập thình thịch nhưng là nàng vẫn phải tiếp tục hỏi, trong lòng thâm cảm thấy dường như hai má mình bắt đầu nóng lên.

” Tất cả đều đã đáp ứng để cô viết, còn cần phải xem ? ” Anh nhún nhún vai đáp lại.

Anh ta thực tín nhiệm nàng.

Lộ Hà Dạ lượng lượng đôi mắt đen nhìn anh, trong lòng nhất thời vì cảm động mà quên đi những rung động mới rồi.

Bất quá viết anh đúng như thực tế là được rồi, anh tin rằng bản thân cũng chẳng có khuyết điểm gì để cho nàng viết.

” Anh cũng thực có tự tin ha ~ ” Nàng âm thầm kết luận, lê oa nho nhỏ, ngọt ngào hướng anh mỉm cười: ” Khó trách ca tôi không thích anh. ”

” Tôi cũng vậy thôi. ”

Ôn Hoán Quang không phát hiện khoe miệng mình bất giác hơi hơi nhếch lên, anh lơ đãng nói lảng sang chuyện khác : ” Đúng rồi, tối mai cô rảnh chứ ? ”

” A ... ” Nàng tự nhiên có linh cảm không tốt.

” Khách hàng tặng tôi hai phiếu đi coi hòa nhạc, cô có muốn cùng đi ? ” Anh nhẹ nhàng, băng quơ nói.

Anh ta ... Anh ta muốn hẹn mình đi xem hòa nhạc ... Nhưng ... Anh ta là Ôn Hoán Quang nha !!! Nàng sững sờ tròn mắt nhìn anh, thất thần.

Tối mai ? Có thể nào có chuyện khéo đến như vậy không a ~ ?!

” Cô có đi được không ? ” Thấy nàng im lặng không trả lời, anh thiếu kiên nhẫn, nhướn mày hỏi.

” Tôi ... Tôi cùng học trưởng có hẹn rồi. ”

Ô, tại sao mọi chuyện lại diễn tiến như vậy chứ ? Nàng thực vất vả mới nói được ra những lời này, trong lòng lại mặc danh kỳ diệu cảm thấy có lỗi với anh ta. Nàng chợt dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

” Điền Mộc Hoa ? ”

Khi thanh âm ngọt ngào, ôn nhuận kia nói ra hai từ học trưởng, Ôn Hoán Quang lập tức cảm thấy trong lòng có điểm nào đó bức bối, khó chịu. Im lặng mất mấy giây sau mới khôi phục lại giọng nói trầm ổn như ban đầu, nhưng là trong thanh âm đó dường như ẩn chứa chút đồ kị.

” Chúc mừng a ! ”

Nghe ra trọng giọng nói của anh có điểm gì đó không đúng, nàng không tự giác mà hướng anh giải thích: ” Kỳ thực chuyện hôm ở nhà ăn là tôi hiểu nhầm học trưởng, anh ấy kỳ thực không có cái ý tứ kia ... ”

” Không cần phải giải thích với ta. Dù sao chuyện ta bị người khác hiểu lầm cũng thường như cơm bữa. ” Thanh âm thoảng chốc trở nên lãnh liệt, âm trầm. ” Không có việc gì nữa thì tôi muốn làm việc. ”

Lộ Hà Dạ thực sự cảm thấy trong lòng rất loạn, nhìn khuôn mặt tuấn tú thoảng chốc âm trầm kia, nàng thực có rất nhiều muốn nói, nhưng sau cùng cũng không hốt lên được lời nào, muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng vẫn là yên lặng rời đi.

...

Đêm nay bầu trời thật đẹp, không gợn một bóng mây nào, trăng sáng dịu dịu cùng làn gió đêm nhẹ nhàng thổi khiến quang cảnh trở nên ngập tràn ý thơ, điểm không thích hợp duy nhất là có một người đang chậm rãi tản bộ nhưng trong bụng đầy một bầu tâm sự.

Đi bên cạnh là nam nhân đã thâm mến nhiều năm nhưng qua ánh đèn đường yếu ớt, có thể thấy Lộ Hà Dạ thực không có điểm nào cao hứng.

Cả buổi tối hôm nay lòng nàng liên tục bị vây trong một thứ trạng thái ảm đạm, không yên lòng. Biểu hiện của nàng rõ đến mức Điền Mộc Hoa đi bên cũng đã dần nhìn ra.

” Em sao vậy, Hà Dạ ? Cả tối nay cứ thấy em rầu rĩ, không được vui. ” Thanh âm nam tử ôn nhu trầm ấm vang lên.

” A ? ” Nàng rớt cuộc cũng bị câu nói của anh làm cho hoàn hồn. ” Nha, không có gì ạ. ”

Không có mới là lạ. Chẳng cần đến học trưởng vạch trần nàng cũng cảm thấy chột dạ với chính suy nghĩ của bản thân mình.

Mong đợi nhiều năm như vậy, rớt cuộc mới có thể cùng học trưởng có một đêm hẹn hò như hôm nay, theo lý mà nói, nàng ắt hẳn là nên cảm thấy thập phần vui vẻ cùng cao hứng.

Không chỉ thế, không hiểu sao suốt cả cuộc hẹn nàng liên tục phân tâm, trong đầu lúc nào cũng hiện lên một cái bóng đáng.

Người kia ... Đêm nay rớt cuộc là đi với ai đến buổi hòa nhạc ?

Ngày hôm qua, từ sau khi từ chối anh xong, tâm trạng nàng vẫn ủ dột rầu rĩ cho đến bây giờ.

Rớt cuộc là tạ sao lại như thế ? Nàng vì sao lại cảm thấy mình có lỗi khi cự tuyệt lời mời của Ôn Hoán Quang ? Nàng vì sao lại để tâm đến chuyện hôm nay anh ta đi cùng ai đến buổi hòa nhạc ?

Anh ta từ lúc nào đã trở nên quan trọng trong lòng nàng đến như vậy ? Anh ta bất quá chỉ là ...

” A ! ” Đang suy nghĩ miên man bỗng bàn tay bị ai đó đột ngột cầm lấy khiến nàng giật mình kinh hô một tiếng.

Học trưởng ! Học trưởng đang cầm tay nàng ? Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ôn hòa của anh.

Điền Mộc Hoa chỉ đối nàng cười nhẹ rồi lại nắm tay nàng tiếp tục bước đi.

Nắm tay ...

Nàng cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang gọn gẽ nằm trong bàn tay ấm áp của anh.

Vẫn thường ao ước một lần như vậy, nhưng sao bây giờ điều đó đã trở thành hiện thực, nàng vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu ?

Này, đến tốt cùng là nàng làm sao vậy ?

Nàng chợt cảm thấy chính mình giống như một người bị đánh thức dậy sau một giấc mơ dài ... rất dài .

Từng ghét người đó như vậy, từng thích người kia rất nhiều năm, nhưng sao tâm trạng cùng suy nghĩ của nàng lại hỗn loạn đến như vậy ?

Lộ Hà Dạ ngày càng không hiểu rõ nguyên nhân khiến cho lòng nàng xáo trộn đến như vậy, nhẹ nhàng rút tay về. Nàng đã không có biện pháp tìm ra nguyên nhân, vậy nên nàng không hy vọng khiến cho học trưởng hiểu lầm thêm.

” Hà Dạ, sao vậy ? ” Điền Mộc Hòa bất chợt dừng lại cước bộ, cúi đầu hỏi.

” Không có gì ạ, học trưởng. ” Nàng miễn cưỡng cười một cái. ” Đã đến nhà em rồi, tự em vào một mình là được rồi. ”

May mắn sao là đã về đến nhà.

” Kia ... ”

Anh từng bước lại gần, tựa hồ như muốn giữa nàng lại, nàng vội vàng tránh né.

” Cảm ơn học trưởng về bữa tối tối hôm nay. Em đi trước. Bye bye ! ” Nàng một hơi nói xong liền tùy tiện phát phát tay, vội vàng đi vào.

Vừa vào đến đại sảnh, còn chưa kịp điều chỉnh lại hơi thở của bản thân, nàng liền trông thấy Ôn Hoán Quang đang ở chỗ quản lý tòa nhà nhận thư tín.

” A ! Ôn Hoán Quang. ” Nàng theo phản xạ đột nhiên hô lên. Một lời thốt ra xong nàng giật mình sửng sốt, trong đầu hiện lên hàng loạt những dấu hỏi to đùng.

Anh ta sao có thể ở đây ? Hiện tại mới có chín giờ, buổi hòa nhạc lý nào lại kết thúc sớm như vậy ? Còn nữa, anh ta mới đứng đây, liệu có nhìn thấy học trưởng cầm tay nàng trở về ?

” Ân. ” Ôn Hoán Quang cái gì cũng không nói, chỉ là mặt không đổi sắc đối nàng liếc nhìn một cái sau đó thản nhiên hừ một tiếng, thẳng hướng thang máy đi đến.

Lộ Hà Dạ tự nhiên cũng rảo bước theo sau.

” Anh ... ” Hảo xấu hổ. Đứng trước thang máy chờ nó xuống, nàng nhịn không được cái không khí trầm mặc giữa hai người mà lên tiếng: ” Buổi nhạc hội tối nay vui chứ ? ”

Anh tà nghệ liếc nàng một cái, như trước không thèm trả lời.

” Anh .. Anh đã đi với ai. ” Nàng biết chính mình không nên hỏi đến vấn đề này, nhưng là nhịn không được không khí cứng nhắc này mà lên tiếng hỏi tiếp.

” Nữ nhân. ” Cửa thang máy vừa mở anh liền nhanh chóng đi vào, lạnh lùng bỏ lại hai chữ.

Nữ nhân ? Anh ta rốt cuộc vẫn là đi cùng nữ nhân khác !

Lộ Hà Dạ cảm thấy tức tức ngực, bước vào thang máy nhưng trong đầu là một mảng hỗn loạn.

Hảo ghét a ! Nàng làm sao lại có thể chờ mong anh ta vì mình không đi cùng nên cũng không đến buổi nhạc hội kia ?

Nàng theo bản năng vươn tay muốn ấn thang máy, lại không chú ý anh cũng đang làm cùng cái động tác ấy. Vừa vận mu bàn tay hai người chạm vào nhau.

” A! ” Nàng vội rút tay về.

Chỉ là sự đụng chạm trong mấy giây ngắn ngủi nhưng là một cỗ nhiệt lưu lại theo đầu ngón tay truyền đến, nhanh chóng lan tràn thiêu đốt toàn thân àng. Tim đập ngày một mãnh liệt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bất giác đỏ ửng lên.

” Thực xin lỗi, là do thói quen. ” Thấy rõ con số mình muốn ấn, Lộ Hà Dạ xấu hổ đến tột đỉnh.

Nàng cứ nhiên ấn nút số tầng của anh.

” Không sao. ” Thang máy bắt đầu đi lên, Ôn Hoán Quang chính là thản nhiên đáp lại một câu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những con số đang dần dần nhích lên, không muốn nhiều lời với nàng.

Đêm nay hẳn là nàng rất vui vẻ đi ?

Chẳng những cùng người mà mình thầm mến ước hẹn, còn một đường nắm tay nhau trở về. Lại nhớ tới hình ảnh thân thiết mới rồi của hai người, một cỗ bức mình cứ lớn dần lên trong ngực anh. Càng đáng giận hơn là, lúc trước cùng Điền Mộc Hoa nắm tay thân thiết và tự nhiên đến vậy, thế mà mới rồi mới chỉ đụng chạm có chút xíu mà nàng đã vội giật tay lại như đĩa phải vội vậy.

Đến lầu 8, cửa thang máy mở ra.

” Kia, chúc anh ngủ ngon. ” Tâm tình loạn như tơ vò bước ra trước thang máy, Lộ Hà Dạ vẫn là cùng anh nói ngủ ngon.

” Chờ chút. ”

Ôn Hoán Quang đột nhiên gọi nàng lại.

Nàng quay đầu tò mò nhìn về phía anh.

Ánh mắt của anh thoát nhìn ... Lạnh như băng vậy. Vì sao ? Nàng khó hiểu nhìn anh.

” Tiện đây tôi muốn nói với cô, Hiệp ước kia đến hôm nay là hết hạn, từ giờ không cần phải thay ta chiếu cố Judge. ”

Anh ... Anh thực sự là đang tức giận.

Thẳng đến khi cửa thang máy đóng lại, hình ảnh Ôn Hoán Quang hoàn toàn biến mất, Lộ Hà Dạ vẫn hoàn toàn chưa hoàn hồn lại.

Nàng thật sự bị dọa đến. Từ lúc nhận biết anh ta tới nay, lần đầu tiên mới nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng, biểu tình gần như là vô tình, lãnh khốc đến như vậy.

Hắn là anh giận nàng vụ từ chối đi xem hoà nhạc với anh, nhưng là cuối cùng chẳng phải anh cũng đã đi cùng với nữ nhân khác đó thôi ?

“ Cửa thang máy có điểm gì mê người sao ? ” Một tiếng nói tao nhã từ phía sau thản nhiên vang lên.

“ Thận Lãng ca ! ” Lộ Hà Dạ vừa quay đầu lại liền thấy vị huynh đệ tốt của anh họ mình cũng đồng thời là ca ca mà nàng thực yêu quý nhất – Chu Thận Lãng.

“ Không chào đón anh trở về sao ? ” Nam nhân cơ trí, tính tình ổn trọng, đôi mắt đen, âm áp phảng phất như hiểu rõ hết thảy mọi thứ.

“ Thận Lãng ca ! ”

Vừa nói nàng vừa nhào vào lòng anh, tâm tình uỷ khuất cùng tiểu hài tử làm nũng mẹ thực giống nhau, cái miệng nhỏ nhắn đã muốn cong lên như chực khóc.

“ Làm sao vậy ? ” Chu Thận Lãng nhẹ nhàng vỗ về, an ủi nàng. Anh lấy tư thái của một vị huynh trưởng đem nàng ôm vào trong nhà, nhẹ nhàng đặt nàng xuống sofa, ôn nhu hỏi han.

Nghe anh hỏi vậy, những cảm xúc mơ hồ, hoang mang rối rắm trong đêm nay nhất tề bùng nổ hết ra, Lộ Hà Dạ đem chuyện mình cùng học trưởng và Ôn Hoán Quang một lần nói hết ra từ đầu đến đuôi.

Từ khi cha mẹ mất, nàng được a di cùng dưỡng đem về nuôi dưỡng, nàng bỗng nhiên nhiều ra một đám ca ca, anh họ cùng một nhóm bạn bè của bọn họ.

Mà trước kia, bọn họ mang theo nàng cùng chơi, vài cái nam sinh tuy rằng coi nàng như tiểu muội của chính mình mà hết mực yêu thương, nhưng dẫu sao hết thảy cũng là một đám nam sinh thô lỗ, hiếu động, làm sao có thể yên ổn ngồi lắng nghe nàng tâm sự ?

Chỉ có Thận Lãng ca ca là không giống với họ, trước kia lúc các anh họ – ca ca cùng các bạn bè của các anh ấy chạy đi chơi, chỉ có Thận Lãng ca ca là luôn quay đầu lại chú ý xem nàng có theo kịp không. Cũng chỉ có Thận Lãng ca ca chịu ngồi yên nghe nàng tâm sự lúc nàng tâm tình không tốt.

Chính vì vậy mà có chuyện gì, nàng cũng chỉ biết tâm sự cùng anh, mặc kệ là đối học trưởng thăm mếu hay nổi buồn, cô đơn khi xuất ngoại nàng đều chỉ nói cho Chu Thận Lãng biết.

So với người anh họ tính tình, tâm trí ngây thơ hơn tuổi của nàng - Dịch Trí Bôn thì trên người Thận Lãng ca ca luôn luôn toả ra một cỗ khí chất khiến người khác an tâm, vậy nên anh lại càng giống như ca ca thực thụ của nàng vậy.

“ ... Em rõ ràng là thích học trưởng, nhưng à vì sao lúc học trưởng nắm tay em, em một chút cảm giác cũng đều không có. Nhưng là ... ” Lộ Hà Dạ vừa nói, mặt vừa đỏ ửng lên. “ Chỉ không cẩn thận đụng trúng tay anh ta, tim liền đập rất nhanh ... Nhưng là ... Rõ ràng là em thích học trưởng mà ! Rốt cuộc là vì sao lại như vậy ? ”

“ Đáp án không phải đã rất rõ ràng rồi hay sao ? ”

Nguyên lai đây chính là lý do nghiêm trọng mà Trí Bôn khấn khiết gọi điện thoại kêu anh phi máy bay về đây ngay. Chu Thận Lãng ôn hoà, chậm rãi mở miệng giải thích rõ ối nghi hoặc của nàng.

“ Chỉ là em chưa bao giờ nghĩ tới hoặc là không dám thừa nhận thôi. ”

“ Aiz ... ” Nhìn Lộ Hà Dạ hơi hơi ngẩn người, liền bắt đầu dãi thả dài.

Đúng là nàng cũng đã biết đáp án.

Lúc thấy Ôn Hoán Quang mặt nàng nhất định sẽ đỏ ửng lên, tim không hện mà cũng đập thành thịch, những lúc không thấy anh, nàng lại thấy thực nhớ mong. Những lúc như vậy nàng thường hồi tưởng lại những thời khắc tươi cười ngọt ngào, tim mặc danh kỳ diệu mà loạn nhịp. Chính là lúc thoáng đụng chạm vào nhau, thời khắc ấy tưởng chừng như thiên địa xung quanh dường như biến sắc, cùng giống nhau kinh thiên động địa. Nghe tin anh cùng đi với người khác ra ngoài, tim liền vừa đau lại vừa có điểm buồn rầu, tức giận.

Những điều này biểu thị cho cái gì ?

Rõ ràng chính là thích, hơn nữa còn là thực thích ...

“ Nhưng là em thích học trưởng mới đúng, đã thầm mến anh ấy bao nhiêu năm như vậy cơ mà. Anh cũng biết đấy, Thận Lãng ca ? ”

Nguyên nhân vì sao nàng thầm mến vị học trưởng nhiều năm như vậy, Chu Thận Lãng càng nhìn theo càng thấu triệt, cùng với nguyên do sợ hãi thừa nhận tình cảm với Ôn Hoán Quang của Lộ Hà Dạ. Chỉ bằng nói thẳng cho nàng biết tình cảm bấy lâu nay nàng dành cho Điền Mộc Hoa kia đơn thuần chỉ là như cảm giác ái mộ thần tượng mà thôi.

“ Như vậy khờn phải tốt lắm sao ? ” Anh không muốn vạch trần nàng. “ Mỗi người đều chỉ có một người để chân chính yêu thương, giờ em lại đồng thời thích hai người như vậy, cũng khó có thể chọn xem bỏ ai, chọn ai mới tốt. ”

“ Nhưng là ... Học trưởng ... ” Nàng không nghĩ sẽ làm tổn thương học trưởng nha !

“ Hai người cho đến hôm nay mới lần đầu đi chơi, anh ta sẽ không vì như vậy mà yêu đến không thể sống thiếu em được. ”

Nàng đối với Điền Mộc Hoa thầm mến từ đây kết thúc khi lại là một cái may mắn. Dù sao nếu trong lúc mê luyến lại phát hiện đối phương chỉ thích nam nhân, hơn nữa còn lợi dụng nàng để tiếp cận một nam nhân khác, hẳn nàng sẽ chịu thương tổn nhiều hơn.

Nghĩ đến việc làm của Điền Mộc Hoa, đôi mắt trong suốt của Chu Thận Lãng nhất thời trầm hẳn xuống.

“ Kia ... Hiện tại em phải làm gì bây giờ ? Thận Lãng ca ! ” Không thấy anh có biểu cảm gì, Lộ Hà Dạ tiếp tục ử rử hỏi. “ Nếu em thật sự thích Ôn Hoán Quang thì phải làm sao mới tốt bây giờ ? ”

Đứng trước người quen, dù nàng có muốn hào phóng mở miệng thừa nhận mình yêu Ôn Hoán Quang cũng rất khó, bởi lẽ mặt nàng sẽ rất mau đỏ rực lên.

“ Thích một người, là chuyện tốt a ! ” Chu Thận Lãng ôn hoà nói.

“ Nhưng là ... Ôn Hoán Quang cùng mọi người là đối thủ một mất một còn với nhau, hơn nữa anh họ cũng thực chán ghét anh ấy ... Quan trọng hơn, anh ấy vội vã muốn cắt đứt quan hệ với em, như thế ... Không hề để ý đến em vậy ? ”

Càng nói, ngữ điệu của nàng lại càng trầm xuống, trong giọng nói hàm chứa sự ai oán ngày càng nặng. Lại nhớ tới biểu tình lãnh khốc mới rồi, tim nàng lại như bị ai đó cầm một con dao hung hăng đâm vào một nhát, mũi chọt có điểm cay cay.

“ Ngốc ạ, chúng ta cùng Ôn Hoán Quang chỉ là bất đồng quan điểm, cũng chẳng phải là có thâm thù đại hận gì đáng để em phải đánh đổi hạnh phúc của bản thân. Cho nên không cần phải lo lắng đến loại sự tình này, anh họ em cũng sẽ nhất định nghĩ như vậy. ”

Địch Trí Bôn liệu có thể chấp nhận người nuôi một cái đại cẩu làm em rể ? Tuy rằng Chu Thận Lãng đã biết thừa đáp án nhưng anh cũng chẳng để ý đến chuyện người kia có chấp nhận hay không.

” Về phần Ôn Hoán Quang, em thật sự cảm thấy anh ta muốn cùng em chấm dứt mọi mối liên hệ sao ? ”

” Nhưng rõ ràng là anh ấy đã nói ... ” Lộ Hà Dạ vẻ mặt ngơ ngác nói.

” Chính em cũng biết được anh ta là một người lời nói cùng suy nghĩ trong ngoài bất nhất, chuyện tới nước này rồi vẫn còn ngây ngốc để bị hù sao ? ” Tình yêu quả thực là khiến cho con người ta trở nên mù quáng.

” Thận Lãng ca, ý anh là, anh ấy là đang giận lấy sao ? ” Cái suy nghĩ như gieo một tia hy vọng vào nội tâm nguyên bản đang rất đau đớn, khó chịu của nàng.

” Có thể là còn có một chút ghen tị. ”

” Em hiện phải làm gì bây giờ ? ” Ghen tị ? Anh thực sự là ghen tị sao ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang ỉu xiu bỗng chốc bừng sáng, có điểm vui mừng.

” Tiểu Dạ, em có muốn thử làm một việc ? ” Anh chậm rãi mở miệng.

” Thử cái gì ạ ? ” Nàng hai mắt mở to, hoang mang ngược lên nhìn anh.

” Thử làm cho Ôn Hoán Quang thần phục. ”

” Em ... ”

Nàng không cần Ôn Hoán Quang phải thần phục, cái nàng muốn chính là tình cảm của anh. Nhưng là nhìn ánh mắt Thận Lăng ca ca, nàng có điểm lung lay.

” Kia ... Thế em phải làm như thế nào ? ”

” Từ giờ trở đi, mọi chuyện em đều phải nghe theo anh. ”

Đôi mắt bình tĩnh, lí trí của anh khẽ lóe lên một tia gian manh, trong thoáng chốc, Lộ Hà Dạ cơ hồ như nhìn thấy bóng dáng lưu manh của đám anh họ kia trên người anh.

Nàng chợt cảm thấy như chính mình mới rồi đã kí khế ước với ác ma, nhưng dù là thế, nàng vẫn dứt khoát gật đầu làm theo.

Nàng tuyệt không muốn nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của Ôn Hoán Quang với nàng thêm một lần nào nữa.

” Từ ngày mai, em hãy nghỉ việc ở tòa soạn đi. ” Thấy nàng đã đáp ứng, anh thông thả nói tiếp.

” Tại sao lại phải nghỉ việc ạ ? ” Nàng kinh ngạc, nhìn anh không chớp mắt, hỏi.

” Bởi vì sắp tới, em sẽ có rất nhiều việc phải làm, không có thời gian tiếp tục công tác đâu. ” Anh mỉm cười, trấn an nàng.

Kỳ thật, muốn nàng làm như vậy, chủ yếu là vì muốn đem nàng cách ly với Điền Mộc Hoa. Nghe Tiểu Dạ tâm sự, anh nhận thấy người này luôn gây rối lòng người. Anh có thể dễ dàng nhìn thấu vở kịch của anh, chỉ có người đơn thuần như Tiểu Dạ mới có thể dễ dàng bị anh lừa.

” Dượng em cùng đám người Dịch Trí Bôn không phải vẫn luôn hy vọng em có thể thường xuyên đến những buổi tiệc xã giao, nhận thức thêm nhiều người đó sao ? Hiện tại chính là lúc làm điều đó.”

” Nhưng mục tiêu của em chỉ là Ôn Hoán Quang thôi mà ? ”

” Đối nam nhân mà nói, có điều gì đó để cạnh tranh đôi khi cũng là một loại động lực tốt. ” Chu Thận Lăng bí bí hiểm hiểm nói.

Đứng trên lập trường của một người huynh trưởng, anh lúc nào cũng hy vọng Tiểu Dạ có nhiều cơ hội lựa chọn đối tượng, Ôn Hoán Quang kia miễn cưỡng thì có thể chấp nhận, nhưng cũng chưa chắc đã là sự lựa chọn tốt nhất cho Tiểu Dạ.

Anh mỉm cười, giọng điệu mềm mỏng. đứng lên, nói: ” Hiện tại việc em phải làm chính là trở nên xinh đẹp, mỹ miều, để cho người khác phải theo đuổi. ”

” Làm cho người khác phải theo đuổi ? ”

” Vậy nên bây giờ hãy theo anh ra ngoài, chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm. ” Khẽ vuốt ve đầu nàng, anh tiếp tục nói: ” Tóm lại, cứ ngoan ngoãn nghe theo lời anh, Thận Lăng ca ca sẽ không bao giờ làm chuyện tổn hại đến em. ”

Bất quá ... Có thể hay không khiến cho vị Ôn Hoán Quang kia một phen khổ sở thì ... rất khó nói a !

7. Chương 7

Màn đêm dần buông xuống trên Thủ Thiện Chi Đô. Ngôi biệt thự nằm ở lưng chừng núi này hôm nay phi thường náo nhiệt. Từ chập choạng tối, trên con đường dẫn đến đây đã tấp nập xe cộ. Trong từng đợt xe vào cổng chỉ thì thoảng người ta mới trông thấy một vài chiếc xe thuộc các hãng bình thường, còn lại nếu không phải là những dòng xe thể thao khỏe khoắn nhưng không kém phần sang trọng cho đến những dòng xe doanh nhân lịch lãm, danh giá.

Đại sảnh bên trong chìm ngập trong ánh sáng rực rỡ, cả căn biệt thự tối nay được trang hoàng long lẫy song không kém phần lịch sự. Khách mời ngày hôm nay toàn những vị có tiếng tăm trong cả hai giới chính – thương. Chén quang lần lượt thay đổi, truyện cười ồn ã, náo nhiệt phi phàm.

Buổi dạ yến này được tổ chức nhằm chúc mừng đại thọ của chủ nhân, năm nay lên tuổi tám mươi. Người này cũng là một vị đại nhân vật có tiếng tăm trong giới vậy nên khách khứa đến nhà cũng không phải hạng người hời hợt. Tại cái nơi quần quanh trong vòng tròn quyền lực này, mỗi người trong số họ đều không khỏi xuất ra hết những chiêu thức của bản thân, từ chuyện phiếm này nọ cho đến tìm cách tiếp cận người A, người B. Nếu không phải là nhân cơ hội này kết giao, mở rộng mối quan hệ hợp tác cũng là ở trước mặt mọi người phô bày tiền tài, quyền lực của bản thân.

Đối với cái loại mặt bàn hạ ám này, nhân vật chính của buổi thọ yến cũng không chút nào để ý. Trong con mắt thiên hạ, người kia được xem là người hào sảng nhưng phiến môn lại thực sự không tốt đẹp gì. Khách khứa không phải người có máu mặt trong giới chính thương cũng là đối chủ nhân buổi tiệc có quan hệ cá nhân khá sâu sắc.

Đến tham dự hôm nay, Quan Bản Luật chính là dạng người thứ nhất còn Ôn Hoán Quang thì là loại người thứ hai.

Nếu không phải vị nhân vật chính kia có tam đại thế gia với cha anh, chính anh lại là cố vấn pháp luật của vị kia, anh tuyệt không nghĩ sẽ đến dự.

Về mặt thiếu kiên nhẫn của anh sớm đã bị một người khá miễn cảm như Quan Bản Luật nhìn ra.

“Thắng gia đại tiểu thư dường như đối với cậu rất có hứng thú.” Quan Bản Luật mở miệng, thử bắt chuyện.

“Phải không?” Thờ ơ đáp lại, anh căn bản cũng chẳng nhớ được Thắng gia đại tiểu thư kia là vị nào.

Đêm nay Ôn Hoán Quang mặc một thân tây trang đen tuyền, những đường cắt khéo léo của bộ trang phục ôm sát từng đường cong cơ thể đem dáng người nguyên bản đã thon dài càng thêm cao ngất. Ngoại hình tuấn đạt, nho nhã, khí chất lịch lãm, thần nhiên sớm khiến anh trở thành mục tiêu nhìn ngắm của biết bao vị tiểu thư đến tham gia dạ yến tối nay. Ánh mắt thờ ơ, lãnh đạm làm cho anh ở trong đám người ồn ã trò chuyện, ăn uống càng thêm nổi bật, thần bí mà thu hút.

Chỉ tiếc đối với những sự chú ý kia anh thập phần không chút quan tâm.

“Đợi chút nữa sau khi lão Cát tuyên thệ xong, ta liền về trước.”

“Về trước?” Quan Bản Luật cười nhạo. “Cậu hẳn nghe nói qua, có bao nhiêu người vì buổi tiệc này, nửa năm trước đã phải tận lực nhờ đến các mối quan hệ mới có thể có mặt ở đây hôm nay. Cậu thế nhưng vừa mới đến chưa được nửa tiếng đã muốn bỏ về?”

“Bằng không ở lại lâu hơn chút nữa để kiếm nhiều thêm mấy tấm danh thiếp hay sao?” Ôn Hoán Quan không cho là đúng, lập tức đáp lại.

“Sao thế? Gần đây tâm tình không tốt sao?” Hiếm khi nhìn thấy loại cảm xúc này trên mặt bạn hữu khiến Quan Bản Luật ngạc nhiên nhướn mi hỏi.

“Chuyện công việc thôi.”

Ôn Hoán Quang đáp lại, mặt không đỏ khí không suyễn, thần nhiên trả lời cho lấy lệ. Anh không muốn để cho bạn tốt của mình nhìn ra một tầng buồn ý trong lòng mình lúc này.

Đã được một thắng.

Một thắng qua không nhìn thấy nàng.

Từ sau cuộc gặp gỡ ở thang máy kia, sau đó mấy ngày nàng đem chìa khóa đặt vào trong một phong thư rồi nhét vào hộp thư của anh, một chữ cũng không để lại liên lạc khỏi cuộc sống của anh.

Vài ngày sau, thừa dịp Điền Mộc Hoa gọi điện cảm ơn về bài phỏng vấn anh liền “thuận miệng” hỏi thăm một chút tin tức của Lộ Hà Dạ. Sau anh biết được nàng đã nộp đơn thôi việc từ trước đó mấy hôm.

Anh không hiểu tại sao nàng lại từ bỏ công việc của mình ? Không phải nàng vẫn luôn ái mộ Điền Mộc Hoa đó sao ? Vì sao sau bài phỏng vấn kia liền nộp đơn thôi việc ?

Còn một chuyện khác khá lạ lùng. Vì sao rõ ràng là ở cùng một tòa nhà, anh dùng trăm phương ngàn kế cũng chưa từng gặp qua mặt nàng ?

Chẳng lẽ duyên phận giữa anh và nàng chỉ như vậy thôi sao ?

Nghĩ đến đây, ngực anh lại cảm thấy có điểm đau đớn cùng buồn bực.

“ Cô ấy đến kìa. ”

Nghe được câu nói không đầu không đuôi của bạn tốt, Ôn Hoán Quang mới từ trong suy nghĩ hoàn hồn lại, theo ánh nhìn của Quan Bản Luật nhìn đến.

Thân ảnh mới xuất hiện trong đầu anh mấy phút trước giờ lại xuất hiện trong tầm mắt, điều này không khỏi khiến anh sững người lại đôi chút.

“ Cô ấy đến kìa. ” Anh thấp giọng lặp lại câu nói của người bằng hữu, trong thanh âm không khỏi có vài phần kinh ngạc, không thể tin.

Nàng cư nhiên lại xuất hiện ở trong này ?

Đôi mắt đen bình tĩnh, lí trí dừng lại thật lâu trên khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn, ngọt ngào ở xa xa kia. trong khoảnh khắc ngăn ánh nhìn của anh khó có thể dời đi.

Đêm nay Lộ Hà Dạ mặc một chiếc váy dạ hội kiểu dáng thập phần đơn giản nhưng không hề làm mất đi khí chất thanh cao, tao nhã. Bộ trang phục ôm sát những đường cong quyến rũ, đem hết thảy những nét gợi cảm mà không mất vẻ thiên chân phô bày hết ra.

Giờ phút này nàng hướng nam nhân đi bên cạnh – Chu Thận Lãng nói chuyện, biểu tình thập phần vui vẻ. Chu Thận Lãng cúi xuống, nói thầm gì đó bên tai nàng, thậm chí còn thân mật vuốt ve hai má nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới sự đụng chạm thân cận ấy mà thoáng ửng hồng.

Nhìn hai người đứng gần sát bên nhau, biểu tình càng thân mật bao nhiêu, sắc mặt Ôn Hoán Quang càng thêm ảm đạm bấy nhiêu.

Đây chính là nguyên nhân khiến nàng từ bỏ công việc ở tòa soạn ? Là do có đối tượng mới sao ?

“ Cái tiểu nữ sinh kia ... ” Theo ánh mắt Ôn Hoán Quang, Quan Bản Luật dễ dàng đoán được nguyên nhân khiến cho người bạn thân lâu năm của anh gần đây tâm tình không tốt. “ ... Gần đây thực đỏ. ”

“ Thực đỏ ? ” Ôn Hoán Quang giờ mới đột nhiên phát hiện, trong đại sảnh quả thực có rất nhiều nam nhân đang chú ý đến nàng.

“ Xã giao danh viện a! ”

Quan Bản Luật biết bạn thân của mình bình thường ít khi tiếp xúc, cũng chẳng mấy khi xã giao với bên ngoài nên tuyệt không hề hay biết gì hết.

“ Gần đây tham dự vài cái tiệc rượu đều gặp qua cô gái ấy, có mấy doanh nghiệp, công ty khá nổi tiếng, ngay cả ta cũng phải tìm cách tiếp cận tạo quan hệ, vậy mà chỉ bằng vài ba câu mấy công ty ấy liền đã muốn hợp tác với bên cô ấy. ”

Theo lời nói của Quan Bản Luật, bất giác mày kiếm anh khẽ nhíu lại lúc nào không hay biết.

Xã giao danh viện ? Nàng rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì a ?

“ Qua đó chào hỏi chút đi. ”

Tâm trạng không tốt cả một buổi tối vậy mà từ khi người kia xuất hiện, ánh mắt liền chú mục không rời khỏi, đối với biểu tình của Ôn Hoán Quang, Quan Bản Luật cảm thấy có vài phần ngoài ý muốn.

Vô luận thế nào, đi qua hỏi thăm một chút cũng tốt.

“ Đi thôi. ”

...

Lộ Hà Dạ cảm thấy chính mình vì quá mức khẩn trương mà sớm đã hít thở không thông.

Ngồi trên xe một đường tiến nhập căn biệt thự rực rỡ trong ánh đèn đuốc rực rỡ, càng tiến đến gần với mục đích ban đầu, nàng lại cảm thấy thực khẩn trương.

“ Thả lỏng cơ thể, thoải mái đi. Em đã tập luyện suốt một tháng nay rồi, không cần phải lo lắng đâu. ” Chu Thận Lãng nhẹ giọng an ủi.

“ Nhưng luyện tập thì cũng không giống với ... ” Nàng sắp sấp nói.

Kể từ lúc nhận lời nghe theo sự sắp xếp của Thận Lãng ca, cuộc sống của nàng liền có nhiều chuyển biến khiến trời long đất lở.

Nàng chính thức sử dụng danh phận con gái nuôi của chủ tịch tập đoàn Đạt Phi tiến nhập giới xã giao. Đạo gần đây, tham gia vào buổi tiệc rượu, yến hội nào, anh họ cùng Thận Lãng ca cũng mang nàng theo bên mình.

Theo như cách nói của Thận Lãng ca, đời này Ôn Hoán Quang chưa từng theo đuổi nữ nhân nào. Điều kiện của anh rất tốt vậy nên thường được rất nhiều nữ nhân hâm mộ, yêu thích. Vậy nên nhất định phải bắt anh trở thành người chủ động, kiểm chứng tình cảm thực sự của anh. Hơn nữa khi đã đạt được những gì bản thân theo đuổi, con người ta sẽ càng thêm trân trọng điều đó hơn.

“ Đừng căng thẳng, hôm nay em chỉ cần đi theo bên người anh, nếu có bằng hữu lại đây chào hỏi thì cứ vui vẻ tiếp chuyện là được rồi. ”

Lúc nàng vừa theo bên người Chu Thận Lãng bước chân vào đại sảnh đã thu hút không ít ánh nhìn của quan khách bên trong. Mặc kệ là bạn hữu, người quen đến chào hỏi hay tìm cách tiếp cận, theo đuổi Lộ Hà Dạ, nhất thời cả hai người đều khá bận rộn, tiếp chuyện những người xung quanh.

Thẳng đến lúc có một chút không gian nhỏ cho riêng mình, Lộ Hà Dạ mới có cơ hội chú ý đến bóng dáng tuần tú, quen thuộc đứng ở phía bên kia đại sảnh.

“ Em nhìn thấy anh ấy rồi. Phải làm sao bây giờ, em thấy căng thẳng lắm, Thận Lãng ca ? ”

Chu Thận Lãng quay đầu nhìn theo phía nàng nói vừa vặn trông thấy hai người kia đang chậm rãi đi tới.

Cơ hội tốt.

“ Giờ em hãy cười một cái, thật tươi vào. Dừng cảm lên, hãy thể hiện ra một bộ dáng bất cần. ” Chu Thận Lãng cúi đầu thăm thì bên tai nàng nhắc nhở, còn cố ý thân thiết mà vuốt ve hai má nàng. “ Tốt lắm, bây giờ chúng ta tiếp tục làm những việc cần làm. ”

Anh quay người lại, dẫn nàng gia nhập một vòng trò chuyện mới.

“ Lộ tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt. ”

“ Thận Lãng, hôm nay rốt cuộc tôi cũng có thể gặp được bạn gái anh. ”

Một vài vị nam nhân trẻ tuổi, tuần tú, mặc kệ phải hay không là người quen cũng đều đem toàn lực chú ý chiếu trên người cô gái trẻ xinh đẹp trước mắt.

Ở Lộ Hà Dạ có một loại khí chất thiên chân, trong sáng, thoát nhìn thực ngoan ngoãn, khi cười lộ lên thì thực ngọt ngào, ứng đối chuyện trò khéo léo với những người xung quanh. Khi nói chuyện đôi mắt đen láy, to tròn luôn nhìn thẳng vào mắt người đối diện làm cho người kia nhìn không được mà tim thoáng lạc nhịp.

Hơn nữa theo như tin tức từ một vài nguồn khá tin cậy được biết, gần đây nàng thường xuyên tham dự những bữa tiệc xã giao như thế này là do người nhà muốn thông qua đây giúp nàng tìm một đối tượng luyện ái. Vậy nên bọn họ, những quý ông độc thân lịch lãm liền muốn một lần tiếp cận, thử xem bản thân có hay không cơ hội này.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện thực sôi nổi, có vài người trong bọn họ nhanh mắt nhìn thấy Quan Bản Luật cùng Ôn Hoán Quang đang chậm rãi đi tới hướng này, trong đầu không khỏi có một phen kinh ngạc.

Sắp sửa có trò hay để xem rồi đây.

“ Bạn gái xinh đẹp như vậy, là ở đâu mượn được đến thế ? ”

Quan Bản Luật nở một nụ cười xã giao, hướng hai người hỏi một câu thay cho lời chào. Lão bằng hữu phẳng phất đã lâu không gặp, chính là tiểu ý cùng tàng đao ý tứ hết thảy hàm xúc trong một câu nói.

“ Còn anh thì sao ? Như thế nào không mượn ai đó đi cùng ? Vẫn là mang theo một bạn nam ? ”

Chu Thận Lãng tuyệt không phải tay vừa, nháy mắt đã đập lại Quan Bản Luật một câu. Lại nhớ đến mục đích chính của đêm nay, anh không thèm tiếp tục đấu võ mồm với tên kia nữa mà đem chủ đề câu chuyện một đường kéo về trên người Lộ Hà Dạ.

“ Thuận tiện giới thiệu với các vị, người bạn gái đi cùng ta đêm nay, Lộ Hà Dạ tiểu thư. Tiểu Dạ, vị này là nhân vật rất có tiếng trong giới chính trị, Quan Bản Luật, người thường xuất hiện trên tiết mục chính luận, chỉ cần là nhà có ti vi liền đã từng một lần xem qua. Còn đây là một vị khác cũng khá quen thuộc, Ôn Hoán Quang – vị luật sư chuyên ăn tươi nuốt sống người khác. ”

“ Quan tiên sinh, Ôn tiên sinh, hai người hảo. ”

Lộ Hà Dạ cảm nhận được rất rõ cái nhìn chăm chú bức người từ Ôn Hoán Quang. Đêm nay trông anh suýt như vậy khiến người ta nhìn một lần nhìn không được mà mặt đỏ tim đập. Cố gắng ổn định lại cảm xúc cùng trái tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực, cố gắng nở ra một nụ cười rạng rỡ, nhanh nhẹn đưa tay ra.

“ Đã gặp gỡ vài lần, Lộ tiểu thư. ”

Sau khi bắt tay Quan Bản Luật xong, bàn tay nhỏ bé của nàng chuyển hướng sang phía Ôn Hoán Quang.

Tay nàng phải chăng là có điểm run rẩy ? Nàng không xác định được, nhưng là khi tay nàng được bao trụ trong bàn tay lạnh như băng của anh, dường như có một luồng điện chạy dọc theo cánh tay lan tràn khắp cơ thể nàng. Nàng đoán, Ôn Hoán Quang hẳn là có thể cảm giác được chấn động ở nàng, vì thế để che dấu cảm giác khác thường, nàng toan rút tay về nhưng không nghĩ anh vẫn nắm chặt tay nàng không buông. Lực đạo kiên định khiến nàng muốn rút ra cũng khó.

Cái bắt tay này dường như lâu hơn rất nhiều so với lễ nghi xã giao bình thường.

Hành động bất thành linh ngoài ý muốn này làm cho không khí xung quanh nhất thời nóng hết lên. Ôn Hoán Quang không chút che dấu, chăm chú nhìn thiên hạ trước mắt dưới ánh nhìn lạnh như băng, làm cho không khí giữa hai người càng trở lên thấp phần mờ ám.

Nguyên bản, những người xung quanh đều muốn xem trò hay giữa một bên là nhân vật trọng yếu của đảng Văn Đàm với phụ tá đắc lực của đảng Cao Tăng, hai bên chính diện giao kích. Không nghĩ đến một cảnh ám muội giữa vị luật sư trẻ tuổi họ Ôn cùng nhân vật mới trong giới xã giao này, nhất thời lòng hiếu kỳ của mọi người nhất tề bị khơi mào.

Là ... tân tình sử không muốn ai biết sao ?

“ Ôn luật sư ! Anh làm gì mà nắm tay Tiểu Dạ của chúng ta lâu như vậy, rõ ràng chỉ là một cái bắt tay xã giao thôi mà. ”

Chu Thận Lãng vẫn vui vẻ trò chuyện như trước, một mặt nhẹ nhàng chế trụ cổ tay Lộ Hà Dạ, dùng chút kỹ xảo đem tay nàng kéo hồi trở lại.

Ôn Hoán Quang mặc dù thả tay ra nhưng nét âm trầm, băng lãnh trên khuôn mặt vẫn không vì câu nói đùa làm không khí vui vẻ hơn kia của Chu Thận Lãng mà dịu đi.

“ Thận Lãng ca ca, không phải vậy, là vì em cùng Ôn luật sư đã từng gặp qua vài lần, có lẽ anh ấy bình thường quá đối bạn rợn nên nhất thời quên mất. Vừa mới rồi là anh ấy hồi tưởng xem rốt cuộc chúng em đã gặp nhau ở đâu, cho nên mới có chút thất thần như vậy. ”

Lộ Hà Dạ mở miệng làm dịu đi không khí, trên mặt vẫn lộ ý cười, thay Ôn Hoán Quang biện minh, thái độ ba người nhất thời có sự chuyển biến rõ rệt.

“Vậy sao, anh gần đây cũng có thêm nhiều bằng hữu mới, ngay cả chính mình cũng hay bị như vậy.”

Tốt lắm, mặc kệ Tiểu Dạ vượt qua như thế nào, bất quá nàng đã làm được. Chu Thận Lãng cảm giác được cánh tay nhỏ bé vẫn giữ chặt lấy góc áo anh này giờ, trên mặt cười đến hai lúm đồng tiền chúm chím như hoa, trong lòng rất là vui mừng.

“Vài lần gặp mặt? Lộ tiểu thư thực khách khí, suốt một tháng mỗi ngày tới nhà tôi báo danh, tôi làm sao dám quên?” Ôn Hoán Quang đối với chuyển biến của nàng, chính là hơi hơi điều mi, lãnh môi nhẹ nhàng phun ra những lời băng quơ mà ám muội khiến người ta không khỏi nghĩ theo một chiều hướng khác.

“Không có cách nào, trước kia khi còn làm ở tạp chí Xa Quang, tôi có từng tham gia viết một bài phỏng vấn Ôn luật sư, chính mình cảm thấy có nhiều điểm vất vả, may mắn thay căn hộ của anh lại nằm ngay tầng dưới tòa nhà tôi cùng anh họ ở, cũng vì vậy mà giúp ích không ít!” Lộ Hà Dạ một chút cũng không chịu thiệt, vẫn ngọt ngào nói trở về.

“Đúng vậy, nếu không phải thấy Tiểu Dạ làm việc ngày đêm vất vả như vậy, Dịch đại ca cũng không phải thúc giục tôi thay anh ấy tìm giúp đối tượng cho cô ấy.” Tùy thời không thể thất, Chu Thận Lãng liền một hơi nói ra, đem lửa đỏ thêm dầu.

“Lộ tiểu thư xinh đẹp như vậy, sớm đã có rất nhiều người xếp hàng.” Một vị kiến trúc sư ở bên cạnh đối với giai nhân có hứng thú liền triển khai nhanh gọn không nhường ai, hải hước mở miệng: “Tôi báo danh luôn nha, Lộ tiểu thư!”

“Vẫn là phát cái dây số bài đi! Tôi lần trước mời Lộ tiểu thư ăn cơm, đến bây giờ cũng chưa có cơ hội đi nha!” Một công tử chứng khoán cũng nhanh nhẹn miệng nói chen vào rất nhanh để bịt ý tưởng.

Nhìn đến một đám quý công tử độc thân đang ngơ ngác một lời ta một lời, nhất ngữ tranh nhau theo đuổi, Lộ Hà Dạ trên môi vẫn thủy chung nụ cười ngọt ngào, nhìn xem một bên Ôn Hoán Quang sắc mặt càng ngày càng xanh mét.

Rốt cuộc nhìn không được lửa giận, anh thành linh giữ chặt tay nàng, xoay người muốn đi.

“Ôn Hoán Quang anh làm gì vậy?” Hành động đột ngột của anh khiến Lộ Hà Dạ nhẹ giọng kinh hô.

“Thật có lỗi, thất bồi.” Ôn Hoán Quang quay đầu vút một câu lại ọi người, không giải thích gì lời nàng bước nhanh ra cửa.

“Ôn luật sư...” Mọi người xưa nay nghe nói Ôn luật sư nổi tiếng lý trí cùng bình tĩnh, hôm nay lại bày ra hành vi nồng nhiệt này, nhất thời khiến cho quan khách không kịp phản ứng.

“Không cần lo lắng, cô dâu mới vừa rồi nói mấy câu không có gì đáng lo.” Quan Bản Luật cũng không hiểu được chi tiết, bất quá giúp bạn tốt ở phía sau cản chuyện này chính là nhắc tay chỉ lao.

Tầm mắt chống lại là Chu Thận Lãng, anh hiểu được, đối thủ của anh, lần này khó có thể giữ được ý trí.

Giữa lưng chừng núi, bầu trời lấp lánh ánh sao, như tăng thêm phần diễm lệ kim bích huy hoàng bên trong.

Thiền thanh tức hãm, không khí ban đêm thập phần yên tĩnh, nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Một mạch bị lôi ra khỏi đại sảnh, Lộ Hà Dạ không nói được lời nào, những lời muốn nói liền kẹt nơi cổ họng.

Nàng tức giận.

Mãi cho đến vừa rồi, nàng mới đột nhiên hiểu được Thận Lãng ca ca muốn nàng biểu hiện ra thái độ không cần là có nguyên do của anh. Nam nhân tài giỏi này trước giờ vẫn quen được nữ nhân ái mộ, xun xoe lấy lòng.

Một tháng trước, mặc danh kỳ diệu muốn đuổi nàng ra khỏi cuộc sống của anh vậy mà hiện tại còn muốn cường thế tham gia vào cuộc sống của nàng. Với người như anh mà nói, biểu lộ ra nhiều hành vi như để đối phương biết anh cũng có chút để ý, có chút tình ý dường như là để bố thí, ban ân huệ cho đối phương vậy.

Mà nàng thì thủy chung không cần. Cho dù ngày đó trong lời nói của anh ít nhiều lộ ra chút ghen tị, nàng cũng không cần.

Nàng không phải người thông minh như Thận Lăng ca vậy nên không thể dễ dàng nhận ra động cơ của đối phương. Nàng không thông minh nhưng cũng không nghĩ bản thân cần tỏ ra mình là người thông minh.

Lần đó ở bờ biển, lần đầu tiên nàng ý thức được anh là loại người trong ngoài bất nhất, lời nói ngoài miệng tuy có chút ác ý, nhưng thật ra là một người rất tốt. Nàng thực vui vẻ, thực cao hứng, nhưng là phải như vậy mới hiểu được chân ý trong lời nói cùng hành động của anh thì thật sự rất vất vả.

Thời điểm khi anh mạnh miệng, ý nghĩa trong lời nói luôn làm nàng cảm thấy tổn thương. Sau biết được con người anh rồi lại phải trần trọc đoán tới đoán lui dụng ý trong những lời nói ấy, cuối cùng còn có thể không nhận ra được thật tâm anh nghĩ gì.

Nàng không muốn tình yêu như thế này.

Nàng thực sự thích Ôn Hoán Quang. Một tháng qua, cơ hồ mỗi ngày nàng đều nhìn lại những tấm hình chụp khi phỏng vấn. Nàng rất nhớ anh, mỗi lần đi tiệc rượu đều vụng trộm để ý, chờ mong sự xuất hiện của anh.

Nhưng mà, hi vọng duy nhất của nàng là anh biết quý trọng nàng, chứ không phải bị tả hữu.

“Nếu không còn gì muốn nói, tôi đi vào đây. ” Lộ Hà Dạ không thể phủ nhận tim mình còn đang đập loạn nhịp trong lồng ngực, nhưng mặt ngoài nàng vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Chỉ tiếc, cố gắng của nàng không có tác dụng.

Khi nàng thu hết dũng khí chuẩn bị xoay người rời đi, một cánh tay hữu lực liền đem nàng kéo trở lại. Bao cố gắng của nàng này giờ phút này tan biến hết. Nàng ngã vào lòng anh, anh vươn tay nhẹ nâng cằm nàng lên, cường ngạnh thu nạp hình bóng nàng vào sâu trong đáy mắt.

Anh không nói một lời, đôi mắt đen, sâu thăm thẳm mà trầm tĩnh chăm chú nhìn nàng, ở trong đêm tối tỏa ra một loại tà mị dụ hoặc dị thường.

Hai người chặt chẽ dựa vào nhau khiến cho nhiệt độ xung quanh nhất thời tăng cao. Bất gặp ánh nhìn của anh, lại bị khí thế bức người kia làm cho cả người cảm thấy vô cùng bức bách, khó thở. Trong đôi mắt to, tròn của nàng thủy chung cũng chỉ có hình bóng anh.

Anh muốn hôn nàng, nàng biết.

Khi khuôn mặt tuần tú cúi xuống, nàng nhắm chặt hai mắt, cảm nhận được môi anh áp lên môi mình. Đầu tiên là một nụ hôn dịu dàng, mềm mại, đột nhiên lại bá đạo ngang ngạnh hơn. Đầu lưỡi khiêu khích khai mở hai phiến môi đòi hỏi nàng nhiều hơn, cường ngạnh tham nhập trong khuôn miệng non mềm, mảnh liệt mà điên cuồng cuốn lấy chiếc lưỡi tử đinh hương của nàng.

Nàng hơi chấn kinh thoáng lùi lại một bước không nghĩ đến bị anh gắt gao kéo trở về. Nàng chỉ có thể cảm thấy thất lưng căng thẳng và cứng ngắc, cả người vừa thoát khỏi nụ hôn dài khiến hai chân có điểm nhuễn, những đường cong non mềm gắt gao dựa sát vào lồng ngực vững chắc của anh. Khi tay anh chạm đến mảng da thịt trắng mịn như tuyết ở vùng lưng lộ ra của chiếc váy dạ hội, đồ kị cùng tức giận nhất thời khiến anh trở nên cuồng loạn gắt gao siết chặt lấy nàng, nụ hôn càng thêm bá đạo, ngang ngược cơ hồ là để trừng phạt.

Bị anh hôn thật sâu như vậy, hai thân thể dán chặt vào nhau, độ ẩm tỏa ra khiến hai chân Lộ Hà Dạ như mềm nhũn ra. Nàng cơ hồ cảm thấy không thể thở nổi, theo bản năng nâng cánh tay quàng sau cổ anh, nhin không được nhẹ nhàng phát ra những tiếng rên rỉ kiều nhuễn.

Thanh âm kiều mị kia khiến cho Ôn Hoán Quang từ trong kích tình hoàn hồn lại. Anh phát hiện nếu cứ tiếp tục như vậy, chính mình sẽ làm ra những sự tình không thể văn hồi được.

Anh liền li khai hai phiến môi ngọt ngào, cúi đầu nhìn xuống thiên hạ trong lòng, làn môi sớm đã bị hôn đến đỏ mọng, đôi mắt mơ màng được phủ một lớp sương mỏng, hơi thở gấp gáp, trong lòng nhất thời nổi lên một trận thỏa mãn.

“ Vì tôi bận rộn nên hay quên, cho nên đã vô tình quên cô sao? Lộ tiểu thư. ”

Anh đưa tay lên, ngón tay thon dài lướt qua hai má hồng hào, ánh mắt chuyên chú ngắm nhìn đôi môi đỏ mọng mê người, lực dương phi mi, thấp giọng đùa cợt.

“ Buông ra. ” Theo sau đó Lộ Hà Dạ cũng dần dần hoàn hồn lại, thở phì phì, trừng trừng mắt nhìn anh, chính là thanh âm mềm mại lại có chút run run khiến cho lời nói không có chút uy hiếp nào.

“ Vì sao lại thôi việc ở tòa soạn ? ” Anh theo lời nói buông nàng ra. “ Không phải cô vẫn luôn thích vị học trưởng kia sao ? ”

Lời nói thốt ra khó nén được một tia ghen tuông, như thế nào cũng không thể quên chuyện nàng vì một người khác mà khóc.

Lộ Hà Dạ nhớ rất rõ lời Thận Lăng ca ca từng dạy, thời điểm kích động liền không cần phải trả lời vấn đề gì cả. Chậm rãi bình ổn hơi thở, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ khiến mình tim đập thình thịch kia.

Thận Lăng ca ca nói, nam nhân này thích nàng, chính xác là không biết thích đến mức nào. Nếu anh chỉ thích nàng như thích những nữ nhân khác, thì nàng sẽ đẩy anh ra, không bao giờ gặp anh lần nữa. Nếu anh giống như trong tưởng tượng rất thích nàng, lấy cá tính của anh, anh nhất định sẽ đi tìm nàng.

Cho nên, trước phải đẩy anh ra.

Nàng nắm chặt tay, đôi mắt sáng, xán lượng xem xét một hồi, rốt cục cũng hạ quyết tâm.

Mặc kệ nàng đã tưởng nhớ anh bao lâu, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nhìn anh, nàng giống như không cần, dừng cảm nói ra một câu bằng ngữ điệu lạnh như băng –

“ Phong vấn cùng hiệp ước sớm đã kết thúc, Ôn tiên sinh, chuyện của tôi, không nhọc anh phải lo lắng. ”

8. Chương 8

“ Lão hổ, con chuột, ngây ngây ngốc ngốc không rõ ràng, vẻ mặt, bần đất, thất bại bị bắt giữ ... Tiểu đồ, hào đồ, muốn yêu đừng sợ khổ ... ”

Khe khẽ cười và theo tiếng nhạc vui nhộn phát ra từ chiếc máy nghe nhạc, thu dọn đồng tư liệu dự thảo luật lại, vị trợ lý cuối tuần phải tăng ca – Tiểu Hải thực vô tội lắm bầm bầm một mình nhảm vục dậy tâm trạng, không nghĩ đến chỉ vì cái tâm tình vui sướng đó có khả năng sẽ làm hại đến bản thân.

Cùng với tiếng ca, tiếng nhạc đó là tiếng rống đầy giận dữ vọng ra từ văn phòng luật sư Ôn Hoán Quang.

“ Hải Phi Lượng ! Cậu câm miệng cho tôi ! ”

Ô ... ô ... lão bản lại tức giận rồi. Tiểu Hải vô cùng ngoan ngoãn câm miệng, đem âm lượng của bản thân điều chỉnh về mức nhỏ nhất.

Một tháng nay tâm trạng lão bản anh thập phần xấu, cơ hồ như hoàn toàn đánh mất hình tượng bình tĩnh, lý trí thường ngày. Hôm qua còn tệ hơn, thiếu chút nữa lão bản anh đã cãi nhau với thân chủ mình một phen, thật sự là rất không chuyên nghiệp, làm cho sự sùng bái lão bản của anh giảm sút đi đôi chút.

Nghe tiếng âm nhạc vui vẻ từ bên ngoài truyền vào tâm trạng Ôn Hoán Quang cũng không vì vậy mà tốt hơn. Dem tập hồ sơ ném sang một bên, anh chăm chú nhìn ảnh bìa tờ tạp chí không chút rời mắt.

Sáng nay trong lúc đi mua đồ ăn sáng, lúc ngang qua sạp báo, mắt anh vô tình quét qua một tờ tạp chí số ra sáng nay. Trên bìa của tờ tạp chí đó là ảnh chụp Triệu đại thiếu gia của Triệu thị một tay ôm người yêu mới đi dạo trên phố, mà cô người yêu mới đó không phải ai khác mà chính là cô gái có khuôn mặt nhỏ nhỏ, vô cùng ngọt ngào với đôi mắt to, tròn, cánh môi hồng nhuận mê người – Lộ Hà Dạ.

Ngon tay thon dài không khống chế được mà khẽ lướt qua đôi môi hồng nhuận trên ảnh, trong đầu thầm nghĩ, nam nhân kia phải chăng cũng đã như anh, từng hôn qua khuôn miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đó sao ?

Không nghĩ đến thì thôi, vừa nhớ tới cảnh tượng đêm đó, ngọn lửa đổ kị lại rừng rực cháy trong lòng anh.

Suy sụp mở ngăn kéo ra, một tay cầm lấy quyển tạp chí định vứt vào lại ngoài ý muốn thấy một tờ tạp chí khác được bọc bằng một tấm plastic mỏng.

Kia không phải tờ tạp chí có bài phỏng vấn anh do Lộ Hà Dạ chịu trách nhiệm phỏng vấn và viết bài sao ? Đó là quyển tạp chí mà đích thân Điền Mộc Hoa mang đến, do công việc bận rộn nên anh cũng quên mất, để trong ngăn kéo bao nhiêu ngày nhưng vẫn thủy chung chưa lật ra xem lần nào.

Lần trước anh cũng đã xem qua bản sơ thảo bài phỏng vấn nhưng lại thủy chung không biết nội dung đăng trên tạp trí là như thế nào.

Bất quá hiện tại ... Dù sao cũng rảnh rồi.

Xé bỏ lớp plastic mỏng bên ngoài, anh chậm rãi lật từng trang, từng trang của tờ tạp chí. Đến trang báo đăng bài phỏng vấn anh, đập vào mắt anh là tấm ảnh anh đang cúi đầu xem hồ sơ, bức ảnh đó chiếm phần lớn diện tích trang giấy, Trong ảnh chụp còn có Judge đang dựa đầu vào chân anh ngủ.

Bức ảnh này anh vẫn nhớ, đó là ảnh chụp vào một buổi tối, hôm đó công việc bề bộn, làm mãi không xong, sau khi tan tầm anh liền mang tất cả hồ sơ, tài liệu, ... về nhà làm, nằng khi ấy đứng ở một bên chụp ảnh.

Nhớ đến vẻ mặt đỏ ửng cùng bộ dáng nói năng lộn xộn đáng yêu của nằng, khóe miệng anh bất giác nhếch lên lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Ánh mắt chuyển xuống nội dung bài phỏng vấn, đọc lên từng câu, từng chữ trong bài viết, ánh mắt sâu thẳm thâm thúy kia bắt đầu có chút hoang mang.

Bài viết này cùng bản sơ thảo kia hoàn toàn không giống nhau một chút nào !

... Ôn Hoán Quang là một nam nhân cực kì trầm lặng, anh thường xuyên sử dụng phần lớn thời gian ở nhà đọc sách, hưởng thụ chút ít thời gian rảnh rỗi ngắn ngủi, nhưng là, khi anh bắt giác từ trong trang sách ngẩng đầu lên, trong vài giây ngắn ngủi liền khiến người bên cạnh cảm thấy kỳ thực là anh rất cô đơn.

Đây là hình ảnh anh trong mắt quan sát của nằng sao ?

... Ôn Hoán Quang thuộc cung Thiên Yết#, mỗi cử chỉ đều toát lên phong thái tự tin cùng tao nhã. Lời lẽ sắc bén nhưng thực ra anh là con người ngoài lạnh trong nóng.

...

Ý cười nơi khóe miệng ngày càng nồng đậm, đột nhiên anh như người giật mình tỉnh dậy sau nhiều ngày chìm trong mộng mị, đứng bật dậy, một tay cầm quyển tạp chí, một tay với lấy áo khoác đi nhanh ra ngoài.

“ A! Lão bản ! Tôi đã nói rất nhỏ rồi. ”

Tiểu Hải vừa thấy lão bản mình lao ra khỏi phòng thì thập phần hoảng sợ, ai oán nói. Chẳng phải anh đã giảm âm lượng giọng nói cũng như âm lượng từ chiếc máy nghe nhạc rồi, như thế nào vẫn ầm ỹ đến lão bản a ?

“ Ta ra ngoài một chút ! ” Ôn Hoán Quang chỉ đơn giản phân phó. “ Cậu cũng về nhà đi. ”

“ Về nhà ? ” Tiểu Hải quá mực sợ hãi, lão bản cư nhiên ra lệnh đặc xá như vậy sẽ không phải là muốn ... “ Sau này tôi sẽ chăm chỉ làm việc, cũng sẽ không bao giờ mở nhạc lớn vậy nữa, lão bản ... Làm ơn đừng đuổi việc tôi. ”

“ Ý ta không phải vậy. ” Anh trừng mắt liếc nhìn vị trợ lí đang thập phần hoảng sợ của mình nói.

“ Nhưng là ... ” May mà ý lão bản không phải như vậy, dọa ta suýt chút thì khóc.

“ Đúng rồi ... ” Trước khi đi Ôn Hoán Quang đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi : “ Vừa nãy cậu hát ... cái kia ... cái gì mà lão hổ, con chuột, bị bắt giữ ... tiếp theo đó là gì ? ”

Vừa nãy sở dĩ khiến anh bức bối như vậy là do nghe xong những ca từ này anh hoàn toàn không hiểu được nội dung.

“ Tiểu đồ, hào đồ, muốn yêu đừng sợ khổ ? ” Tiểu Hải lưu loát đọc ra lời bài hát mà hôm nay anh đã hát đi hát lại không dưới hai chục lần.

“ Không phải, câu dưới cơ ? ”

“ Không rõ ràng mọi chuyện, sớm muộn cũng thịt nát xương tan. ”

Nguyên lai là như vậy, Ôn Hoán Quang vừa lòng bỏ lại Tiểu Hải ngây ngốc lẩm bẩm hát chạy lầy người.

Lúc gặp được một nửa của bản thân, điều đó có nghĩa là bạn đang cách thắng lợi không xa ...

...

Mấy ngày nay phải liên tục tham gia các loại yến hội, tiệc rượu, hết ăn cơm với vị tiên sinh này lại đi uống trà với vị thiếu gia khác khiến cho Lộ Hà Dạ cảm thấy mệt mỏi muốn chết.

Mặc dù sau khi bước chân vào vòng xã giao, nàng đã gặp và quen biết được thêm rất nhiều người rất thú vị nhưng là trong nhiều người thú vị như vậy, mỗi ngày lại đi tiếp một vị quả thực khiến cho nàng mệt đến không muốn động đậy tay chân. Ứng phó với những người đó suốt ngày, cho dù có là ai cũng đều sẽ cảm thấy thực mệt mỏi đi ?

Cũng bởi vì bây giờ nàng cũng khá nổi tiếng trong giới chính thương cho nên cũng khó tránh khỏi bị phóng viên lá cải chụp ảnh, bị lên báo với những tin đồn nhảm, những chuyện đời tư cá nhân ... Để tránh gặp phải những chuyện phức tạp như vậy nên dạo gần đây nàng ít ra khỏi nhà hơn hẳn.

Ngay cả khi nàng chỉ ăn mặc đơn giản, quần jean áo sơ mi ra ngoài vẫn bị người khác nhận ra, ngay đến đi mua cơm trưa cũng bị một nhóm học sinh cầm tạp chí hướng nàng chạy đến xin chữ kí.

Loại cảm giác này quả là rất không thoải mái, nàng tuyệt không ham hố !

Trên cơ bản nàng đã hạ quyết tâm, nếu như lần trước cho Ôn Hoán Quang một liều thuốc mạnh như vậy mà anh vẫn thờ ơ vậy thì nàng sẽ tiếp nhận sự thật là anh chẳng thích nàng, dù chỉ một chút và cố gắng quên anh đi.

Như lời Thận Lăng ca đã nói, nếu chỉ như vậy mà từ đó về sau anh xa cách nàng nghĩa là anh chỉ thích nàng bình thường chứ không phải là phi thường thích nàng.

Haizzzzz !!!

Cầm trong tay suất ăn trưa, Lộ Hà Dạ một mặt nghĩ ngợi lung tung, một mặt chậm rãi hướng Thái Quý chung cư đi tới, lúc sắp đến cửa đột nhiên nàng nghe thấy phía sau có người gọi tên nàng.

“ Lộ tiểu thư ! ”

Nàng quay đầu lại thì thấy một nam nhân xa lạ đang nhanh chóng bước về phía mình.

Đánh giá nam nhân trước mắt một lượt, đối phương mặc một thân tây trang đen tuyền, dáng người thon thả, cao gầy, diện mạo bình thường, trên mặt đeo một cặp kính đồng màu với trang phục, vẻ mặt thập phần bi thương.

“ Vị tiên sinh này, tôi không biết ngài, xin hỏi gọi tôi lại là có chuyện gì ? ” Nhìn bộ dáng anh ta đáng thương như vậy, thanh âm nàng bất giác hòa hoãn đi rất nhiều.

“ Tôi ... tôi biết cô không biết tôi, nhưng là tôi chỉ nói mấy câu thôi, sau đó sẽ rất nhanh rời đi. ”

Thanh âm nam nhân có chút khàn khàn, nhìn biểu tình của anh ta nàng nhìn ra được tình huống trước mắt có điểm phức tạp. Sau một lúc nhíu mày khổ tư, anh ta dứt khoát mở miệng giới thiệu về bản thân.

“ Tôi ... Tôi là người ở chung với Mộc Hoa. ”

“ Người ở chung với ... học trưởng ? ” Lộ Hà Dạ hy vọng chính mình không có nghe lầm.

Trước mắt nàng là một nam nhân, mà học trưởng cũng là ... nam nhân a !

“ Mộc Hoa là cùng chí, chính là đồng tính luyến ái. ” Nam nhân sợ nàng nghe không hiểu vội vàng bổ sung một câu.

“ Học trưởng ... học trưởng ... là ... ”

Trong khoảnh khắc nàng nhất thời khó có thể chấp nhận được ý nghĩ học trưởng là ... Không phải cách đây ít lâu, anh ấy mới bày tỏ muốn qua lại với nàng sao ? Bất quá nhìn khuôn mặt đầy đau khổ của nam nhân trước mắt, nàng như nhớ tới điều gì đó, sau rồi mới có thể bắt đầu chấp nhận sự thật trên.

“ Ngại quá, trước đây tôi thật sự không biết học trưởng, anh ấy ... với anh ở chung một chỗ, tôi chỉ mới cùng học trưởng đi chơi một lần thôi, lần sau tôi sẽ không... ”

Nàng còn chưa nói hết lời, nam nhân đã mở miệng đánh gãy câu nói của nàng : “ Mộc Hoa đi rồi. ”

Trong thanh âm của anh ta có điểm nghẹn ngào, lại có chút ngưng trọng, khiến nàng nghe xong đầu tiên là ngẩn người, sau mới ngẩng ngốc hỏi : “ Học trưởng đã đi đâu ? ”

“ Không phải, Mộc Hoa bị tai nạn giao thông. ” Thanh âm nam nhân ẩn nhẫn một loại thống khổ cùng cực, giọng nói khàn khàn thế nhưng lại khiến không khí xung quanh nàng đông cứng lại. “ Anh ấy đã qua đời. ”

“ Học trưởng ? ” Lộ Hà Dạ phát giác cơ thể chính mình đã có điểm run rẩy, thanh âm bốn phía dường như hoàn toàn tiêu thất. “ Không ... Không thể nào ... ”

Cố gắng nhịn xuống nước mắt trực trào nơi đáy mắt, nam nhân hít một hơi thật sâu quyết định đem mọi chuyện nói ra hết một lần.

“ Tôi đến đây là vì trước khi Mộc Hoa qua đời, anh ấy đã nhờ tôi đến tìm và chuyển lời xin lỗi từ anh ấy đến cô. Trước đây anh ấy đã lợi dụng cô đi tiếp cận Ôn Hoán Quang, bấy lâu nay chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng anh ấy. ” Sau khi ổn định được tâm trạng một chút, nam nhân lại phát hiện cô gái trước mắt mặt đã trắng bệch, không một tia huyết sắc. “ Anh ấy nói, cô có quyền được biết sự thật này. ”

“ Không ... Tôi không hiểu ... ” Nàng sao có thể hiểu được ? Học trưởng đang khỏe mạnh như vậy, tại sao đột nhiên lại ...

“ Cô không nên trách Mộc Hoa. ” Nam nhân dường như là hiểu lầm ý tứ của nàng, vì tình nhân cúi đầu nghẹn ngào biện giải. “ Mộc Hoa cũng giống cô thầm mến một người đã rất nhiều năm nhưng chưa có dịp bày tỏ với người đó. Anh ấy thầm mến người kia từ hồi còn học trung học, người đó chính là Ôn Hoán Quang. Suốt cả quãng thời gian học trung học cho tới bây giờ, anh ấy chưa bao giờ cùng Ôn học trưởng nói chuyện quá một câu, anh ấy lúc nào cũng chỉ vụng trộm nhìn theo bóng dáng người ấy từ xa bởi vì anh ấy biết, Ôn học trưởng không phải là người giống như chúng ta. ”

“ Sau khi tốt nghiệp, anh ấy vẫn luôn chôn chặt hình ảnh Ôn học trưởng nơi sâu nhất trong trái tim mình, thẳng đến khi gặp cô. ” Nam nhân khẽ thở dài. “ Mộc Hoa kỳ thực vẫn biết cô đối anh ấy ngưỡng mộ từ lâu, lại bội phục dũng khí cầu cô cho nên mới trăm phương ngàn kế để cô tiếp cận Ôn học trưởng. Chỉ có thể lợi dụng cô, tình cảm thầm kín chôn chặt sâu trong trái tim anh ấy mới có hy vọng, cho nên ... ”

Hôm nay hình như trời rất nắng, nắng chói chang, nắng đến độ cô cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào hết, chính cô cũng sắp đứng không nổi rồi.

“ Mộc Hoa, anh ấy không phải là người xấu, anh ấy ... ” Nam nhân thở dài, trầm mặc một hồi lâu mới tiếp tục mở miệng. “ Kỳ thật lời bày tỏ đêm hôm ấy, Mộc Hoa đã nhắc đến trước mặt tôi rất nhiều lần rồi. Anh ấy nói, lúc anh ấy cầm lấy tay cô, anh ấy đột nhiên hiểu được lý do để cô tiếp cận Ôn học trưởng. Anh ấy không phải là muốn Ôn học trưởng cũng thích anh ấy, cũng không phải muốn thực hiện giấc mộng thời thiếu niên của bản thân mà chính là muốn từ cái bắt tay ấy có thể rút ra được khỏi đoạn tình cảm ấy. Tiếp tục bước về phía trước. Anh ấy muốn đền bù vì đã lợi dụng cô nên mới đưa ra lời đề nghị hẹn hò. Anh ấy từng nói, lúc cô rút tay về, anh ấy cảm thấy dường như là mình được giải thoát. ”

Nam nhân cảm thấy bản thân dường như đã nói quá nhiều vì vậy tự thấy có điểm ngưng ngừng liền ho nhẹ hai tiếng.

“ Tóm lại, cảm ơn cô, cảm ơn cô đã thích Điền Mộc Hoa nhiều năm như vậy, cảm ơn dũng khí của cô đối với anh ấy ... Còn ... cảm ơn cô vì đã khiến cho anh ấy có thể nhẹ nhàng khép lại một đoạn tình cảm khó quên của một thời tuổi trẻ. ” Đôi mắt bi thương mà đầy chân thành nhìn sâu vào đôi mắt nàng. “ Mộc Hoa từ sau đó trở đi thì sống thoải mái và vui vẻ hơn nhiều, hai chúng tôi còn dự tính đến cuối năm sang

châu Âu kết hôn ... Giờ phút này tôi không biết phải nói thế nào nữa ... Nhưng thật lòng, tôi rất cảm ơn cô. Một ngày qua là quãng thời gian vui vẻ và hạnh phúc nhất của tôi và anh ấy ... Mộc Hoa đã ra đi thực nhẹ nhàng. ”

Nói xong thấy nàng không nói gì, nam nhân lui lại hai bước, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lại dừng lại, ngập ngừng như muốn nói thêm điều gì đó.

“ Lộ tiểu thư, kỳ thực ... ” Nam nhân có chút do dự, lời muốn nói ra ngập ngừng mãi không thoát thành lời.

Kỳ thực năm đó ở trên thư viện, người tặng kẹo cho cô không phải là Mộc Hoa mà chính là Ôn học trưởng.

Nam nhân nguyên bản định nói vậy nhưng lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn bi thương ấy, những lời muốn nói lại không tài nào thoát ra được.

“ Không có gì ... ” Cuối cùng nam nhân chỉ nhẹ nhàng nói : “ Tái kiến. ” Sau đó xoay người rời đi không một lần ngoảnh đầu lại.

Hãy để cho anh được ích kỉ một lần này thôi !

Những thứ Mộc Hoa có được quả thực không nhiều, nhất là chỉ được sống có hai mươi bảy năm.

Anh không muốn tình cảm ái mộ thuần khiết của tiểu học muội kia đối với Mộc Hoa cũng theo anh đi vào cõi vĩnh hằng. [Ý anh này là nếu như nói người tặng kẹo là anh Hoán Quang, tình cảm ái mộ bao nhiêu năm của chị Hà Dạ đối với anh Mộc Hoa cũng tan theo mây khói.]

Hơn nữa anh hy vọng có thể lưu giữ hình ảnh đẹp nhất của người anh yêu trong hồi ức đẹp đẽ, trong sáng của cô gái nhỏ kia.

...

Ôn Hoán Quang trở về chung cư Thái Quý, bấm chuông cửa nhà nàng cả nửa ngày cũng không thấy ai ra mở cửa.

Khi anh thất vọng quay trở về tầng của mình, vừa ra khỏi thang máy, một bóng dáng hồng nhạt quen thuộc bỗng chốc đập vào mắt anh.

Nàng đến tìm anh sao ? Ngay khi suy nghĩ này mới chỉ lóe lên, trong lòng anh liền xuất hiện một cảm giác ngọt ngào cùng ấm áp.

Chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy cứ cúi gằm đầu nhìn xuống đất, tựa hồ như đang nghĩ ngợi điều gì đó, chỉ thấy nàng đứng lặng yên ở đó, không chút động đậy như đang thất thần, ngay cả khi anh tới gần nàng cũng không phát hiện ra. Nhìn nàng như vậy, trong lòng anh thầm thấy có điểm kỳ quái.

“ Có chuyện gì vậy ? ” Đứng trước mặt nàng, anh nhin không được liền mở miệng hỏi.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Lộ Hà Dạ từ trong dòng suy nghĩ giật mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn lên.

“ Ôn Hoán Quang. ”

Nàng không nói gì nhiều mà chỉ gọi tên anh, điều này khiến anh không khỏi cảm thấy lo lắng, trái tim bỗng chốc đập thật nhanh, thần trí lập tức ở trong trạng thái căng thẳng.

“ Cô làm sao vậy ? ” Nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, không có chút thần sắc nào anh đã biết, hình như là đã có chuyện gì xảy ra.

Mở cửa, đem nàng dẫn vào nhà, vội vàng ngồi trên sofa, anh hơi cúi người hỏi : “ Hà Dạ, có chuyện gì vậy ? ”

“ Ôn Hoán Quang, anh hôm nay có thể làm ơn tốt với tôi một chút, được chứ ? ” Nàng đột nhiên nắm chặt lấy tay anh, đôi hàng mi dài, cong vút sụp xuống, tiếng nói đã có điểm run rẩy : “ Bởi vì ... Tôi muốn khóc. ”

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, nàng cảm thấy rất đau, đau đến không biết phải làm thế nào mới tốt.

“ Sao lại như vậy ? ”

Ôn Hoán Quang thủy chung không tìm được một câu trả lời thuyết phục. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đau khổ như vậy, lòng anh đau đớn quặn thắt lại, vừa mới vươn tay ra chạm đến đôi má nàng, không nghĩ đến nàng đột nhiên đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi sâu trong lồng ngực anh. Đôi vai bé nhỏ run rẩy kịch liệt.

“ Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ? ” Xiết chặt vòng tay đem nàng ôm chặt trong lồng ngực, lần đầu tiên anh cảm nhận được thế nào là cảm giác hoảng hốt vô thố.

“ Học trưởng ... học trưởng ... đã qua đời rồi ... ”

Không nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt nàng nhưng anh nghe ra, trong thanh âm ngọt ngào ấy ngập tràn đau khổ.

Điền Mộc Hoa đã chết ? Anh bất giác rùng mình. Không nghĩ sẽ nhận được đáp án thế này, anh bản thân mất mấy phút song biết nàng đang rầy đau lòng, anh nhanh chóng thanh tỉnh lại, không hỏi han gì nhiều chỉ yên lặng ôm nàng thật chặt.

Cảm giác được vòng ôm ấm áp ngày một siết chặt lấy mình, Lộ Hà Dạ bất giác thả lỏng bản thân, đem mọi đau khổ hòa trong tiếng khóc nức nở.

Từ lúc nam nhân xa lạ kia xuất hiện cho đến bây giờ, nàng thủy chung không muốn tin vào những điều bản thân nghe được, kể cả khi đã gọi điện đến tòa soạn xác nhận sự thật, nàng vẫn gượng ép bản thân không được tin.

Nàng trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được, trong vô thức đã đi đến trước nhà anh. Nàng tự hỏi không biết bản thân đang đón đợi điều gì.

Kể từ lúc anh xuất hiện, nàng chợt hiểu, nàng đang đợi chờ vòng ôm trầm mặc nhưng đầy ấm áp và kiên định này.

Nàng hy vọng có người nào đó có thể khiến đau khổ trong trái tim nàng vơi bớt phần nào, nàng hy vọng anh có thể như đêm đó, trên bờ biển, nhẹ nhàng như làn gió mang đi nỗi buồn đau trong sâu thẳm trái tim nàng.

Hoàng hôn dần buông xuống, trời đã bắt đầu chập choạng tối.

Trong phòng yên lặng đến kỳ dị.

Judge dường như cũng biết được nàng đang đau lòng cùng thương tâm nên cả buổi chiều chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sofa, chỉ có thi thoảng mới đứng lên đi lại một chút, cũng không phiền quấy gì chủ nhân.

Ôn Hoán Quang giờ phút này đang ngồi trên sofa trầm tư nghĩ ngợi cái gì đó, bàn tay vẫn đều đều vỗ nhẹ tấm lưng nhân nhi vì đau thương quá mức mà mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng mình.

Nàng khóc rất lâu, tựa hồ như rất đau lòng.

Có lẽ, người nàng thích, duy nhất chỉ có vị học trưởng kia ?

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy mình bất lực như thế. Trước những giọt nước mắt mềm yếu của cô, anh không có biện pháp nào an ủi, khiến cô vơi bớt nỗi đau buồn, chỉ có thể lặng lẽ lau đi những giọt lệ trên má khi cô đã mệt mỏi thiếp đi.

Nữ nhân này tại sao lại có thể dễ dàng tác động đến suy nghĩ và tình cảm của anh đến vậy ?

Khi nàng cười, lúc nàng khóc hay lúc tức giận, người bình tĩnh, lí trí như anh lại dễ dàng bị ảnh hưởng theo. Nàng cười, anh sẽ vui, nàng khóc anh sẽ rất đau lòng, nàng buồn anh lại càng buồn hơn.

Muốn yêu đừng sợ khổ, không rõ ràng mọi chuyện, sớm muộn cũng thịt nát xương tan ...

Trong đầu đột nhiên nhớ đến lời ca mà tiểu Hải hát ban sáng.

Yêu thương một cô gái sớm đã có hình bóng người con trai khác trong tim, chẳng lẽ sau đó anh cũng sẽ thịt nát xương tan sao ?

“ Ôn Hoán Quang ... ”

Thanh âm có điểm khàn khàn vang lên trong đêm tối, Lộ Hà Dạ vừa tỉnh lại đã cố gắng mở to đôi mắt sưng húp của mình ra, chăm chú nhìn lên Ôn Hoán Quang.

Anh vẫn luôn ngồi đây, bên cạnh nàng sao ?

Qua đôi mắt sưng to của mình, nàng nhìn thấy gương mặt Ôn Hoán Quang có chút u buồn, biểu tình này thực khó có thể bắt gặp ở anh lúc bình thường.

Về mặt anh thoát nhìn, rất ... cô đơn.

“ Đỡ hơn chút nào chưa ? ” Ôn Hoán Quang dịu dàng hỏi. “ Để tôi đi lấy cho cô ly nước. ”

Anh vừa mới đứng lên liền bị một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại giữ lại.

“ Mắt tôi đau. ” Nàng dụi dụi mắt nói.

“ Đừng có dụi mắt như vậy. ” Anh cúi người, kéo bàn tay đang dụi mắt kia ra, thanh âm trầm thấp hiếm khi lộ ra một mặt âm nhu. “ Tôi đi lấy đá cho cô chườm mắt. ”

“ Vâng. ”

Lộ Hà Dạ ngoan ngoãn gật đầu nhưng đôi tay nhỏ bé vẫn thủy chung nắm chặt lấy tay anh không chịu buông.

Nhìn xuống bàn tay bé nhỏ ấy nắm chặt tay mình không chịu buông, anh không nhẫn tâm gạt tay cô ra.

Anh vì sao còn đứng đó ? Nàng hoang mang nhìn theo ánh mắt anh mới phát hiện chính mình đang cầm chặt tay người ta không chịu buông, nàng vội vàng buông tay ra không nghĩ đến bị anh nắm ngược trở lại, cả bàn tay bị anh gắt gao nắm giữ.

“ Em có thể không yêu người kia, không được sao ? ” Anh đột nhiên mở miệng hỏi, thanh âm trầm thấp như vọng ra từ nơi tối tăm lạnh lẽo nhất, giọng điệu vẫn đậm đậm như trước.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, hướng ánh mắt không thể tin nổi, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh ... Người kiêu ngạo như vậy, sao có thể hạ giọng, đối nàng nói những câu như vậy ?

“ Judge ... rất thích em. ”

Anh muốn nói nàng đừng rời xa anh, anh sẽ không buông tay nàng ra, nhưng từ trước đến nay chưa từng yêu một cô gái nào, việc này khiến cho anh cảm thấy đầu óc trống rỗng, muốn bày tỏ rõ tâm ý của bản thân nhưng lại không biết phải biểu đạt như thế nào.

Đôi mắt được gạt rửa bằng nước mắt ưu thương trở nên sáng ngời, trong vắt. Nàng cố gắng mở to mắt hết cỡ, kinh ngạc nhìn anh.

“ Tôi có thể ... ” Anh cứng ngắc nói tiếp. “ Yêu em hơn anh ta. ”

Lúc nghe đến chữ “ yêu ” kia, không chỉ Lộ Hà Dạ mà cả Ôn Hoán Quang cũng đều ngốc sững mất mấy giây.

Anh cứ nhiên lại nói ra chữ này.

Anh vẫn nghĩ, chính mình thực rất để ý nàng, nhìn nàng đi bên người đàn ông khác, anh cảm thấy trong lòng rất khó chịu, từ trước đến nay, anh vẫn nghĩ bản thân sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra được từ này.

Nhưng hôm nay, anh cứ nhiên lại nói.

Chỉ là, sau khi nghe được những lời này, tại sao nàng vẫn như trước, thủy chùn không có một chút phản ứng nào ? Anh cảm thấy rất buồn bực, tâm từ từ lạnh giá.

“ Là tôi, nên không được phải không ? ”

Nàng vẫn không trả lời, chỉ hoang mang hướng đôi mắt sưng húp nhìn chăm chăm anh. Sự trầm mặc ấy khiến anh cảm thấy rất chua xót, rốt cục cũng buông tay. “ Tôi đi lấy đá. ”

“ Ôn Hoán Quang ... ” Nhìn bóng dáng cô đơn chuẩn bị rời đi của anh, Lộ Hà Dạ đột nhiên mở miệng nói.
“ Nếu em nói được thì sao ? ”

Bóng người cao ráo kia đột ngột cứng đờ lại.

“ Em rất nhớ Judge. ”

Người này sao có thể ngốc như vậy ? Vì sao ngay cả lời bày tỏ cũng không rõ ràng gì cả chứ ! Nàng vừa giận vừa buồn cười, nước mắt không hiểu sao lại lăn dài trên đôi gò má.

Anh xoay người nhìn nàng, ánh mắt mở to, sững sờ nhìn nàng. “ Em không yêu anh ta ? ”

Anh vẫn để ý đến chuyện này sao ?

Nàng nhìn anh không chớp mắt. Giờ phút này nàng có rất nhiều điều muốn nói. Nàng muốn nói, nàng tưởng rằng học trưởng là một người rất ôn nhu; nàng muốn nói, tình cảm của nàng với học trưởng chỉ là tình cảm ái mộ, chứ không phải yêu ; nàng muốn nói ... Rất, rất nhiều điều nàng muốn nói, nhưng ngay giây phút này nàng chỉ muốn nói một câu ...

“ Em yêu anh. ” Nàng lặng yên nhìn anh, đôi mắt trong veo, không gợn một chút vẩn đục.

Ôn Hoán Quang không đoán được, nàng sẽ nói như thế, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, anh vẫn ngốc lảng đứng nguyên một chỗ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiếm khi lại xuất hiện biểu tình kinh ngạc như vậy.

Lời thổ lộ đó đã thành công khiến cho trái tim lạnh giá của anh đập điên cuồng như chú nai con chạy loạn nơi lồng ngực.

“ Nhưng là ... ” Anh trầm mặc đã lâu mới có thể bình ổn lại tâm trạng được một chút, chậm chậm hỏi : “ Vì sao ? ”

Anh vẫn nghĩ, chỉ có anh để ý, chỉ có anh ghen tị với nam nhân bên cạnh nàng ...

“ Bởi vì anh là người nhất gan, bởi vì anh cái gì cũng không hiểu, bởi vì sau khi em nói những lời kia, anh cũng không đến tìm em; bởi vì em ở trong lòng anh không phải là người đặc biệt nhất; bởi vì ... ”

Lộ Hà Dạ còn chưa nói hết lời đã bị anh nhanh nhẹn kéo vào trong lòng, bị tuấn nhan kia hơi cúi xuống, môi chạm môi, nuốt hết những cái bởi vì kia của nàng xuống.

Anh xong đời rồi.

Hoàn toàn xong đời rồi.

Nụ hôn sâu này khiến cho lỗ hổng trong trái tim anh dần dần khép lại.

Đời này nàng cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi anh.

9. Chương 9

“ Không thể nào ! Không thể nào ! Không thể có loại sự tình này được ! Không có khả năng ! Có quỷ ! Quỷ cũng không khủng bố như thế này a ! ”

Địch Trí Bôn hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật này.

Kể từ khi biết được người yêu của cô em họ bảo bối của mình là người mà bản thân anh từ khi còn bé đã luôn một tiếng tiểu nhân, hai tiếng tiểu nhân là “ người kia ”, tâm tình của anh luôn ở trong trạng thái tuyệt vọng khôn xiết.

“ Ê ! Chính người đó, người qua đường Giáp ! Hôm nay là ngày cá tháng tư sao ? ”

“ Không phải nha ! ” Bị điểm danh, người qua đường Giáp - Vệ Phùng Bình thập phần phối hợp mà lười biếng quay đầu lại đáp lời, vẻ mặt hí hửng, vui mừng khi người gặp họa.

“ Không thể có chuyện đó được ! Thầy bói từng phán, số ta cả đời phú quý giàu sang, vạn sự như ý, sao lại có thể gặp phải cái chuyện thể này ! ”

“ Làm người không nên quá mê tín ! ” Vệ Phùng Bình ở một bên vừa xem kịch hay vừa thuận tiện chen thêm mấy câu châm chọc, khiêu khích.

“ Biểu ca ... Quang Quang thật sự không phải là người xấu đâu. ” Bởi vì tên người yêu thật sự là khó kêu nên Lộ Hà Dạ đã rất nhanh thay anh đặt một cái nhũ danh.

“ Quang Quang ? ” Dịch Trí Bôn vừa nghe đến hai chữ này, liền ngã ngồi trên sofa, hai tay ôm ngực biểu tình như bệnh tim sắp tái phát. “ Quang Quang ... em ... em ... Quang Quang. ”

Vì bị kinh hách quá lớn nên Dịch Trí Bôn đã không còn có thể nói năng lưu loát như bình thường. Tiểu muội đáng yêu đã lưu lạc đến mức này, người làm biểu ca như anh quả thật không còn gì để nói, càng nghĩ càng thấy đau đầu nhức óc.

“ Quang Quang thật sự là người tốt, trước đây các anh đều đã hiểu lầm con người của anh ấy. ” Lộ Hà Dạ biểu tình như cũ, cố gắng hết lời thanh minh cho người yêu.

“ Anh không rảnh vì vậy không có thời gian để nghe em nói ! ” Chính vì không còn gì để nói nên anh quyết định giả chết. “ Công việc còn bẽ bộn rất nhiều đang chờ anh giải quyết hơn nữa, anh chuẩn bị có cuộc họp ... ”

“ Bây giờ đã là thời điểm tan tầm, người muốn họp với ai ? ” Vệ Phùng Bình rất thích nhìn cặp anh em nhà này cãi nhau, càng cãi nhau kịch liệt anh càng cảm thấy vui vẻ vậy nên quyết định bỏ đá xuống giếng.

“ Ca, anh nghe em nói đã ! Những gì tạp chí lá cải nói trước kia đều là do biểu ca anh ấy là nhà báo loan tin, Quang Quang từ đầu đến cuối đều không có hé răng nói một lời a ! ” Lộ Hà Dạ nghĩ biểu ca mình vẫn là canh cánh vụ tạp chí lá cải đăng tin lần trước, sau khi đem hết sự tình điều tra qua một lượt nàng rốt cục cũng có thể hợp tình hợp lý mà đối biểu ca biện hộ cho người mình yêu.

“ A ! Em không cần lời thôi dài dòng ! Anh chịu hết nổi rồi ! ” Dịch Trí Bôn nhịn không được, thống khổ ôm đầu hô to.

“ Anh là đang nói về chuyện gì ? Chuyện của Quang Quang sao ? ” Nàng mỉm cười, thân mật gọi ra nhũ danh của người đó.

“ A ! ” Anh bắt đầu chôn đầu dưới gối, bịt kín hai tai lại.

Ôn Hoán Quang – một tên đại nam nhân như vậy, à không phải, một kẻ tiểu nhân như vậy mà cô em họ anh cư nhiên lại ngang nhiên đứng ra biện hộ cho anh. Đã vậy còn thân mật gọi ra cái nhũ danh buồn nôn ấy !!!! Anh ta là cái loại mặt người dạ thú, không chuyện ác nào không làm, đồ hoạn quan tiểu nhân bỉ ổi !

“ Xem kìa ! Xem kìa ! Phó tổng giám đốc không được làm ra cái bộ dáng như vậy, thực khó coi ! ” Người nãy giờ vẫn thủy chung chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng xem kịch hay rốt cục cũng mở miệng.

“ Đúng vậy, phó tổng giám đốc mà như vậy, thực sự rất khó coi. ” Vệ Phùng Bình tiếp tục chế nhạo nói.

“ Chu Thận Lăng !!! Người còn dám ở đó lớn lối ! Đều là tại người từ đầu đến cuối bày ra mọi chuyện, còn gạt ta, nói ta phải giúp Tiểu Dạ tìm đối tượng. Người ... người không phải là bằng hữu của ta nữa !!! ”

“ Thì đúng là ta giúp Tiểu Dạ tìm đối tượng còn gì ! ” Chu Thận Lăng bình thản đáp lời.

Đang lúc mọi người âm ỉ cãi nhau, loạn thành một đoàn thì một hồi chuông cửa thánh thót vang lên.

“ A ! Là Quang Quang ! Anh ấy đến rồi ! ” Lộ Hà Dạ cao hứng đứng bật dậy, chạy ra phía ngoài.

“ Quang cái gì mà Quang ... Anh không cho phép em để cho tên đó bước vào cổng nhà mình, dù chỉ là một bước. ” Vừa nói Dịch Trí Bôn vừa nhảy dựng lên khỏi ghế sofa định xông tới trước cản Lộ Hà Dạ lại thì bị Vệ Phùng Bình nhanh chân hơn đứng dậy ngăn lại.

“ Ta là ta không đành lòng ngăn cản nhân duyên của Tiểu Dạ a, người anh em ! ” Đó chỉ là một phần nguyên do mà thôi, nguyên do còn lại chính là anh muốn mau mau xem một màn hỏa chiến sôi động a. Từ đầu năm đến nay cũng chưa được chứng kiến cảnh đối đầu gay gắt nào, nay gặp vụ này coi như là làm một trận khai phát.

Lộ Hà Dạ cao hứng, phấn chấn chạy ra mở cửa. Đứng bên ngoài, Ôn Hoán Quang một thân quần áo thường ngày nhẹ nhàng mà giản dị, thần khí thanh sảng đứng tựa một bên vào thành cửa. Thấy nàng ra mở cửa khuôn mặt lãnh khốc tuấn mỹ ngời ngời ấy liền lộ ra một ý cười thản nhiên.

“ Quang Quang, anh đã đến ! ” Tầm mắt đụng tới cặp mắt thâm thúy lợi hại kia, Lộ Hà Dạ nhin không được mà mặt đỏ tím đập.

Rõ ràng là đã qua lại với nhau hơn nửa năm rồi vậy mà mỗi lần nhìn thấy anh, nàng vẫn như lần đầu tiên hội ngộ cảm thấy anh thực suýt.

“ A ! Judge cũng cùng đến sao ? ” Bàn tay bị một cái vật thể ẩm ướt liếm láp, nàng cúi đầu mới nhìn thấy đại cầu này giờ vẫn bị xem nhẹ đang cao hứng mà le lưỡi, vẫy vẫy cái đuôi.

“ Em đã nói chuyện của chúng ta với Dịch Trí Bôn ? ” Nghe thấy một tràng thanh âm lớn nhỏ từ bên trong truyền tới, Ôn Hoán Quang cũng phần nào đoán định được mấy phần.

“ Ân, anh họ em ... vẫn còn chưa tiêu hóa được chuyện của chúng ta ... ” Nàng vụng trộm liếc nhìn anh.

Cùng Ôn Hoán Quang chính thức tìm hiểu nhau, thật vất vả mới lừa gạt, vụng trộm qua mắt được anh họ nàng. Hôm nay, lấy hết dũng khí từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới nay nàng quyết định nói ra chuyện của hai người, không nghĩ vừa nghe xong anh họ nàng lại kích động đến như vậy.

“ Không sao đâu. ” Anh nhin không được mà đưa tay lên nhéo nhéo đôi má nộn nộn thịt của nàng mà an ủi.

Cũng đã hơn nửa năm vậy mà tình cảm của họ không những không có dấu hiệu phai nhạt, ngược lại còn có dấu hiệu ngày một mãnh liệt hơn. Ngay cả khi nàng tìm cho anh một cái nhũ danh buồn nôn – Quang Quang anh cư nhiên không hề hé ra một câu bất mãn, thậm chí ... còn thấy có điểm ngọt ngào ngốc nghếch.

“ A, đúng rồi, Judge ... ” Đột nhiên nhớ đến chứng sợ chó của anh họ, đang muốn nhắc anh không nên để Judge vào cửa thì đã nghe thấy tiếng la thất thanh của anh họ nàng từ bên trong vọng ra.

Ách, Judge trộm chạy trước vào nhà rồi !

Lộ Hà Dạ lo sợ quay phắt người lại nhanh chóng đi vào trong, Ôn Hoán Quang ngược lại lại rất thông thả bước vào.

Mới bước vào phòng khách anh liền thấy ngay Chu Thận Lăng đang ngồi trên sofa, kế đó là Vệ Phùng Bình đang ôm bụng cười ngặt nghẽo sau cùng là người đang co ro rúm rúm trên bàn ăn Dịch Trí Bôn.

Nguyên lai đây chính là vũ khí bí mật có sức “ ảnh hưởng ” tới anh họ người yêu của Ôn Hoán Quang.

Nhìn người sắc mặt trắng bệch đang tròn mắt sợ hãi nơi góc phòng kia, trong lòng anh chợt có chút điểm cao hứng.

Dù sao cũng là địch nhân đối chọi với nhau lâu như vậy, không dọa tên kia một trận quả là ...

Mặt không đổi sắc anh vội bước đi nhanh về phía trước, mắt nhìn thẳng vào người đang chật vật ngồi co rúm trên bàn ăn, rất lễ phép gọi một tiếng: “ Đại ca ! ”

“ Câm miệng. ” Trong tình huống nguy cấp Dịch Trí Bôn vẫn rất có khí phách mà quát lại một tiếng.

A ! Quang Quang cư nhiên lại gọi anh họ một tiếng “ đại ca ” nha ! Lộ Hà Dạ đã nghe ra được ẩn ý của anh trong câu nói ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nhanh đỏ bừng.

“ Em hôm nay đến đây kỳ thực là muốn hỏi ý kiến anh về một chuyện. ” Ôn Hoán Quang tuy miệng nói rất lễ phép nhưng thái độ đã phần nào tản mát ra chút ít kiêu ngạo.

“ Ta không muốn nghe người nói gì hết ! Người biến đi ! Thuận tiện ... thuận tiện đem con vật kia đi đi. ” Dịch Trí Bôn chỉ chỉ vào con vật to đùng đang rất cao hứng chạy quanh cái bàn anh ngồi, mà nói.

Ôn Hoán Quang tuyệt không để ý đến sự kích động của tên kia chỉ nhẹ nhàng bâng quơ tuyên bố ...

“ Em muốn cưới Tiểu Dạ. ”

...

Khách sạn lớn nhất thành phố, một trong những công ty con trên danh nghĩa của tập đoàn Đạt Phi của Địch gia ngày hôm nay trang hoàng hết sức tráng lệ nhưng không kém phần cao quý và thanh lịch. Nhân viên khách sạn sớm đã nghe nói hôm nay, tại đây sẽ diễn ra một cuộc hội đàm vô cùng bí mật của mấy vị nhân sĩ có tiếng trong giới chính thương vì vậy nên hết sức khẩn trương chuẩn bị mọi thứ, trong lòng nơm nớp lo sợ nên hết sức chăm chú, cẩn thận hoàn tất công việc của mình.

Những người tham gia hội đàm này chẳng những muốn giữ bí mật toàn bộ quá trình hội đàm mà còn muốn chọn họp trong phòng tổng thống, nơi kín đáo bậc nhất ngay đến một cơn gió cũng không thể lọt ra.

Nghe nói buổi đàm luận này là một cuộc đại hòa giải.

“ Quang Quang ! ”

Một tiếng nói mềm mại, ngọt ngào cùng thân thiết cất lên khiến ột người phục vụ phòng đang bê trà vào phòng vip kia sồn hết cả gai ốc, tim đập chân nhuễn. Người kia vụng trộm nhìn về phía nam nhân tuần mĩ được gọi “ Quang Quang ” kia thì thấy người nọ mặt không đổi sắc, phong thái vẫn ung dung nhàn nhã.

Giỏi. Nhân viên phục vụ kia trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, một mặt thì cố gắng tập trung nhớ xem vị nam nhân tuần mĩ có khuôn mặt rất quen kia là ai. Hình như là luật sư riêng của đảng Cao Tăng, thường xuất hiện trên ti vi.

Quả nhiên đây là cuộc đại hòa giải trong truyền thuyết.

“ Anh nói xem, chốc nữa anh ấy liệu có thể thay đổi quyết định không ? Lần trước anh ấy đồng ý một cách rất miễn cưỡng. ” Nữ tử diện mạo thanh tú, ngọt ngào tiếp tục mở miệng nói chuyện, vẻ mặt thập phần là sầu lo.

“ Không cần quá lo lắng, nếu anh ấy thay đổi chủ ý, chúng ta có thể dùng Judge thuyết phục. ” Ôn Hoán Quang chậm rãi trả lời, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì sầu lo mà ỉu xiu bên cạnh, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cúi đầu khẽ nói điều gì đó vào tai nàng, cử chỉ đó thập phần ái muội khiến cho không khí bên trong đột nhiên tăng thêm mấy độ.

Dùng Judge ? Phục vụ viên âm thầm suy nghĩ về câu nói đó của Ôn Hoán Quang. Rất may là anh ta biết tiếng anh vì vậy anh ta cũng biết từ Judge có nghĩa là quan tòa, nói cách khác, lần này hai chính đảng đó muốn dùng đến quan tòa để hòa giải ?

“ Nhưng như vậy thực tàn nhẫn nha, anh ấy thực sự rất sợ Judge ! ” Nói thế nào thì Lộ Hà Dạ cũng không nhẫn tâm để anh họ mình phải chịu loại khổ hình đó nữa. “ Tuy là Judge không cần người nhưng là bản thân anh ấy không có cách nào vượt qua cái loại sợ hãi này a ! ”

Quan tòa Đài Loan có thể cần người sao? Có nghiêm trọng như vậy không ? Phục vụ viên hoang mang suy nghĩ.

“ Không cần quá lo lắng, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. ” Ôn Hoán Quang quét mắt về phía phục vụ viên, người kia như thế nào mà châm trà cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa đi ra ?

“ Thỉnh dùng trà. ” Bị trừng mắt, nhân viên phục vụ không dám để khách nhân tức giận liền thu lại ý đồ bát quái, mau chóng châm trà rồi nhanh chân định rời đi thì ...

“ Ta không muốn vào. ”

Cửa vừa mở ra, phục vụ viên mắt chữ o mồm chữ a nhìn Địch đại thiếu gia, Chu Thận Lăng tiên sinh của đảng Văn Đàm, kiểm sát trưởng của viện kiểm sát Vệ Phùng Bình ba người đứng trước cửa ra vào, mà Địch đại thiếu gia có vẻ như đang rất bức bối và khó chịu.

Phó tổng giám đốc mà biểu hiện ra bộ dáng hung thần ác sát như vậy thật đáng sợ. Ở nhà thoát nhìn thì thực ung dung tự tại nhưng là khi xuất môn thì luôn làm ra cái bộ dạng này, thực tổn hại hình tượng quá đi mất. Vệ Phùng Bình đứng ngay bên thấy vậy đang định lên tiếng nhắc nhở thì lại bị một thanh âm lạnh lùng cắt ngang:

“ Bên trong có gì đáng sợ sao ? ” Quan Bản Luật không lưu tình trên chóc, “ Ta thường nghĩ đại thiếu gia nhà họ Dịch ngoại trừ cầu, còn lại cái gì cũng không sợ chứ ? ”

Hiển nhiên là sợ chó sớm đã trở thành một điểm đặc thù trong con người Dịch Trí Bôn.

Đại thiếu gia mà sợ chó sao ? Phục vụ viên nghe xong câu cuối cùng này, rốt cục cũng thỏa mãn tính nhiều chuyện mà rời đi.

“ Vào đi thôi, cầu mới cần người, luật sư sẽ không cần người. ” Quan Bản Luật tao nhã đi vào, gật đầu với người bạn tốt coi như chào hỏi rồi ngồi xuống một bên.

Thân là đại biểu cho nhà gái, cứ tiếp tục như vậy cũng không đẹp mặt gì cho cam. Chu Thận Lãng chung quy cũng tiêu sái bước vào ngồi xuống. Dịch Trí Bôn sắc mặt khó coi nhìn đại cục đã định, lại nhìn đến cô em họ đáng yêu, đôi mắt em ấy mở to rưng rưng nhìn anh như khẩn cầu, rốt cục nhìn không được cũng ngoan ngoãn đi vào.

Trong phòng vip của khách sạn, đại hòa giải ... à không, buổi trao đổi về hôn lễ của Lộ Hà Dạ chính thức bắt đầu.

Từ lần Ôn Hoán Quang đến nhà câu hôn trước, đối với tình cảm của cả hai, mọi người liền không tỏ thái độ gấp gáp gì hết.

Chuyện cần làm chắc chắn là sẽ làm, ai muốn sống, muốn chết gì thì cứ việc, nhưng những điều này cũng không phải là vấn đề trọng yếu bởi vì thủy chung là lá phiếu chống đối của Dịch Trí Bôn không át được những lá phiếu đồng tình. Hôn lễ mặc dù muốn làm nhưng là đôi bên vẫn muốn giữ mặt mũi mình rất cục cựa cũng tề tựu ở đây cố gắng phá vỡ thế bế tắc bấy lâu nay.

“ Đầu tiên là hôn kỳ#, hôm nay là ngày ba tháng tám, hai tháng tới là thời gian cho chúng ta chuẩn bị, trước hết thì mừng ba tháng mười sẽ làm lễ đính hôn, chuyện này không có vấn đề gì chứ ? ” Chu Thận Lãng dẫn đầu phá vỡ trầm mặc.

“ Không thành vấn đề. ” Hai người trong cuộc cũng không có ý kiến gì quá lớn.

“ Có vấn đề. Cuối năm là thời điểm tổng tuyển cử, đến lúc đó tổ chức hôn lễ, không tốt. ” Quan Bản Luật bắt ngờ lên tiếng.

“ Nếu cứ nói theo cách này dù đến mười tháng sau, tháng nào cũng chẳng có những chuyện phức tạp như thế này. ” Chu Thận Lãng không cho là đúng bật lại.

“ Tôi cảm thấy hai bảy tháng chín là một ngày tốt để tổ chức. ” Quan Bản Luật đưa ra một phương án.

“ Cũng được. ” Hai người trong cuộc vẫn thản nhiên như không, không quá để ý đến chuyện này.

“ Ngày này theo hoàng lịch thì không tốt cho việc cưới gả. ” Vừa lật quyển hoàng lịch, Chu Thận Lãng rất nhanh phủ quyết phương án vừa đưa ra.

“ Ta cảm thấy cả đời này cũng không có ngày nào tốt. ” Dịch Trí Bôn vẫn còn giận, chen miệng vào nói.

Nhưng là không ai thêm để ý đến câu nói của anh.

“ Hai tám tháng chín thì sao ? ” Chu Thận Lãng tiếp tục hỏi.

“ Hảo ... ” Người trong cuộc lại tiếp tục tán đồng.

“ Không được, ngày đó là ngày mừng thọ giáo sư Trương, nhân sĩ giới chính thương đều sẽ đến buổi mừng thọ đó. ” Quan Bản Luật tiếp tục phản đối.

Cứ như vậy trải qua nửa tiếng đồng hồ đối chọi gay gắt, người đưa ra ý kiến ta liền phản bác, cứ vậy cứ vậy, cuối cùng mới quyết định được là vào ngày hai tám tháng chín. Đó là ngày mà Chu Thận Lãng đưa ra, Quan Bản Luật miễn cưỡng đồng ý nhưng có kèm theo một điều kiện nhỏ.

“ Kế tiếp là chủ hôn. ” Chu Thận Lãng tiếp tục đề cập tới vấn đề kế tiếp. “ Bởi vì song thân hai nhà nam nữ đã tạ thế cho nên tôi nghĩ chủ hôn nên là dương phụ dương mẫu của cô dâu, vợ chồng chủ tịch tập đoàn Đạt Phi đảm nhận. ”

“ Ta phản đối. ” Quan Bản Luật mặt không đổi sắc tiếp tục phản đối. “ Chuyện này đối với phía nhà trai là một sự không công bằng, cá nhân tôi cho rằng ... ”

“ Cá nhân ta cho rằng không kết hôn là tốt nhất. ” Dịch Trí Bôn thủy chung căm giận, bất bình lên tiếng, nhưng lại nghĩ chỉ phí tổ chức toàn bộ buổi lễ Ôn Hoán Quang đều đứng ra chi trả cho nên tức giận trong lòng cũng vơi đi chút ít.

Thấy biểu ca vẻ mặt dần dịu lại, lo lắng trong lòng Lộ Hà Dạ cũng dần biến mất, chỉ là ... Nghe mọi người tranh luận, nàng cảm thấy chán nản không thể ngồi lâu hơn được nữa, kéo kéo tay áo Ôn Hoán Quang, vụng trộm ghé vào tai anh nói thầm : “ Họ còn muốn tranh luận bao lâu nữa ? ”

“ Chủ hôn còn có người chứng hôn, người tiến cử, thân hữu đọc diễn văn, khách mời ... ” Ôn Hoán Quang một đường sổ dọc xuống dưới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ỉu xiu của người yêu, khóe miệng nhin không được nổi lên ý cười.

“ Em nghĩ ... cứ tranh luận như vậy, hẳn là chẳng biết bao giờ mới có kết quả đi ? ” Lộ Hà Dạ thở dài, đứng lên. Rõ ràng người kết hôn là nàng cùng Ôn Hoán Quang, hai vị kia lại sôi nổi tranh luận như đang trong một buổi đàm phán thế kia, rốt cục là sao chứ ?

“ Chúng ta đi thôi ! ” Ôn Hoán Quang nắm lấy tay nàng, kéo ra khỏi phòng. Dù sao thì để chuẩn bị cho hôn lễ cũng còn rất nhiều việc, mấy người họ cứ việc ở đó mà tranh luận, hai người chỉ cần nghe kết quả cuối cùng là được rồi.

Bên ngoài khách sạn, bầu trời trong vắt không gợn một áng mây, thời tiết ấm áp mà dễ chịu.

Nếu nửa năm trước có người đối anh nói, anh gặp được một cô gái, cô gái này sẽ khiến anh trở nên không thích ở yên một chỗ, làm cho anh nguyện ý khép nép dễ dàng nhường ta, khiến cho anh luôn muốn sủng nãi nàng cả đời, vĩnh viễn không để nàng phải đau lòng mà rơi lệ, anh nhất định sẽ cười nhạt mà nói : “ Là nam nhân, làm như vậy thực uất ức. ”

Nhưng thật kỳ lạ. sau khi thật sự yêu một cô gái như vậy, anh lại cam nguyện làm tất cả, cho dù có phải chịu bao nhiêu uất ức, anh vẫn một lòng cam nguyện.

Khóe miệng khẽ nhếch lên giấu không được một nét cười thỏa mãn.

“ Bởi vì lén ra đây nên anh mới cao hứng vậy sao ? ” Nhìn nụ cười mê hồn trí mạng kia, hai má nàng bỗng chốc đỏ ửng, tim đập thình thịch như chú nai con chạy loạn.

Nàng thật sự rất, rất thích nam nhân này.

Anh đã vì nàng mà thay đổi rất nhiều, nàng biết.

Cho nên nắm thật chặt lấy tay anh, nàng cam nguyện cả đời không buông khỏi bàn tay ấm áp ấy.

“ Em có muốn đi xa hơn không ? ” Ôn Hoán Quang hạ mắt nhìn nàng, mâu quang lóe lên những tia nhìn sâu xa khó hiểu.

“ Đi tới đâu ạ ? ” Nàng cười ngọt ngào, hỏi.

“ Tương lai. ” Anh nhẹ nhàng băng quơ trả lời. “ Chứng minh thư, con dấu, đơn xin công chứng kết hôn, hai lần tháng sau. ”

“ Hảo. ”

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng sáng bừng hạnh phúc.

Mặc kệ thế giới bên ngoài như thế nào, chỉ cần có anh bên cạnh là quá đủ rồi.

Cái nàng cần chỉ là thứ hạnh phúc nho nhỏ đó mà thôi.

Hoàn chính văn

10. Chương Ngoại Truyện

Mưa vẫn rả rích rơi bên ngoài khung cửa sổ lớp học.

Ngoài trời mưa thật lớn, cả bầu trời u ám không một tia sáng, thư viện trường cũng theo đó mà ẩm ướt cùng âm u.

Đã mấy ngày liên tiếp trời vẫn mưa như trút nước, không có dấu hiệu tạnh.

Sau giờ tan học buổi trưa. nàng một mình trốn lên thư viện, hơi giật mình nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chờ thời gian trôi qua.

Thư viện của trường bình thường ít người lui tới, hơn nữa đây còn là lầu hai, lại càng ít người hơn.

Chỗ nàng ngồi vừa vặn là góc khuất của giá sách, cho dù có người lên lầu, nếu như không đi đến cuối thì cũng sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Ở trong này, nàng cảm thấy thực an toàn.

Nàng không thích trường học mới. Ở đây mọi người đã có bạn của chính mình, chỉ có nàng đơn độc, một thân một mình, không ai biết đến.

Nơi này hết thấy đều xa lạ với nàng.

Trên thực tế, từ sau khi cha mẹ vì tai nạn qua đời, toàn bộ thế giới này đều trở nên xa lạ đối với nàng. Nàng bắt đầu chuyển đến nơi ở mới, nơi đó, mỗi buổi sáng đều không có mẹ làm bữa sáng cho nàng ăn, không có cha đưa nàng đi học, mà trường học thì không có ai chịu kết bạn, làm quen với nàng, nàng cảm thấy bản thân mình giống như là bị mọi người vứt bỏ.

Mười hai giờ ba mươi.

Chuông báo hiệu hết giờ nghỉ trưa reo vang.

Ghé đầu nằm sấp trên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, động cũng không muốn động.

Nàng không nghĩ sẽ quay lại lớp học. Nàng chỉ muốn ở đây, vĩnh viễn nằm ở đây, không cần phải quay trở về lớp học, cũng không cần phải về nhà nữa.

Nhìn bầu trời u ám, đôi mắt mơ hồ nhòa đi, sau đó ‘ ba ’ một tiếng, rất nhỏ, rất khẽ, nàng phát hiện nước mắt chính mình đã rơi xuống trang sách phía dưới.

Nhìn giọt nước mắt trong suốt ấy, nàng đột nhiên cảm thấy rất khổ sở.

Vì sao người khác không gặp phải tình cảnh như thế này, chỉ có nàng ...

Nàng chán ghét hết thảy mọi thứ. Cha mẹ vì sao lại muốn bỏ nàng lại ? Vì sao tối hôm đó ra ngoài không mang nàng theo ? Nếu mang nàng theo nàng đã không phải cô đơn lẻ loi nằm đây khóc như lúc này.

Nước mắt ngày một rơi nhiều hơn, nàng vội ngồi thẳng dậy, vươn tay quệt đi những giọt nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, nhưng là hết thấy đều vô dụng, nàng vẫn khóc.

Vì sao lại như vậy ? Nàng rất khổ sở, yết hầu áp chế không được bật ra những tiếng nức nở, nàng nhịn không được lại ghé đầu nằm gục xuống mặt bàn khóc nức nở.

Tiếng khóc nức nở vẫn vút trong bầu không gian yên ắng của lầu hai thư viện bất chợt lọt vào tai hai mỹ thiếu niên cũng đang ở đó.

Còn có người khác ở đây sao ? Thiếu niên anh tuấn mặc bộ đồng phục cấp ba khẽ tức khởi mi, vào giờ này ở đây sao lại có thể có người.

Anh vốn là từ một buổi họp ban cán sự của trường chuẩn ra, muốn tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi không nghĩ đến đây rồi mà vẫn bắt gặp một người khác.

Một chút tò mò cùng hờn giận do bị xâm phạm địa bàn khiến cho cước bộ của mỹ thiếu niên hướng đến nơi phát ra âm thanh rất khẽ đó.

Đi qua một loạt giá sách, đến cuối cùng anh nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang nằm gục trên mặt bàn nơi góc tường, mày kiếm nhất tề dương lên.

Đó là một tiểu nữ sinh mặc đồng phục quốc trung, nàng ta ghé đầu nằm úp sấp trên mặt bàn, bờ vai nhỏ bé run rẩy kịch liệt, thanh âm nức nở truyền ra lọt vào tai anh khiến anh kiên tưởng đến thanh âm rền rĩ của một con thú nhỏ đang bị thương.

Nàng đang khóc.

Hơn nữa còn khóc rất thảm thiết.

Thiếu niên chịu không nổi đưa tay nhu nhu hàng mi đã nhúu chặt lại trong chốc lát. Nàng ta khóc thương tâm như vậy, anh đâu có nỡ lòng nào đuổi đi. Nghĩ vậy nên anh chỉ lặng lặng đứng yên nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy, trong lòng âm thầm lo lắng.

Quên đi, những lúc thế này, tốt nhất cứ để nàng ta ở một mình.

Anh có điểm bất đắc dĩ quyết định làm người tốt một lần, đang chuẩn bị xoay gót rời đi. Chính là ... Đi càng xa, hình ảnh cô bé cúi đầu khóc thảm thiết kia càng vẩn vít quanh tâm trí anh, triền quẩn, phiền nhiễu trái tim anh. Rốt cục anh cũng không thể cứ như vậy mà bỏ đi.

Ai, làm cái quỷ gì vậy ! Tại sao lại khóc ? Lại còn ... khóc đến đáng thương như vậy ?

Lôi từ trong cặp ra một túi kẹo nhà mà lúc trước một tiểu học muội tặng cho cùng một cây bút, anh cúi người viết qua loa mấy chữ sau đó xoay người trở lại góc cuối giá sách. Vô thanh vô tức lại gần, không một tiếng động, anh nhẹ nhàng đặt túi kẹo lên trên bàn, không phiền nhiễu cô bé đang khóc ấy. Sau cảm thấy như đã làm xong hết nghĩa vụ liền xoay người rời đi.

Mọi chuyện diễn ra trong phút chốc hết thảy đã thu hết vào tầm mắt của một người này giờ vẫn lẳng lặng đứng sau một giá sách khác ở gần đó.

Trong tờ giấy kia ... rốt cục là học trưởng đã viết gì ?

Chủ nhân của đôi mắt ấy là một nam hài cao to, tuấn tú. Hôm nay anh thừa dịp nghỉ trưa, lên thư viện thay thầy giáo tìm một cuốn sách không nghĩ tới lại nhìn thấy hết thảy, trái tim anh bỗng chốc đập thật nhanh.

Vị học trưởng mới vừa rời đi kia, anh biết. Đó là Ôn học trưởng, người thường xuyên lên đài nhận giải thưởng, một người khá nổi tiếng trong trường.

Anh ấy rốt cục đã viết những gì trong tờ giấy đó ?

Không tìm được tính hiếu kỳ anh quyết định đi tới trước cạnh bàn của cô bé.

Tuy rằng xem trộm đồ vật của người khác là không đúng nhưng anh thực rất muốn biết trong đó viết cái gì.

Cẩn thận cầm lên tờ giấy sau gói kẹo, anh thăm nhủ chỉ cần liếc qua một cái là được rồi.

Trong tờ giấy là nét bút như rồng bay phượng múa của người nọ.

“ Ăn kẹo này rồi đừng khóc nữa. ”

Một loại cảm động đột nhiên xâm chiếm hết toàn bộ tâm tư thiếu niên, khiến trái tim anh càng thêm loạn nhịp.

Tiếng chuông đột ngột vang lên, đánh thức nam hài trở dậy trong dòng suy tưởng. Anh vội vàng đem tờ giấy gấp lại, kẹp trở về sau túi kẹo, ôm quyển sách cẩn tìm xoay người vội vã rời đi.

Bên ngoài mưa vẫn tí tách rơi.

Cô gái ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng người vừa mới rời đi.

Cầm tờ giấy được gấp làm bốn gọn gàng sau túi kẹo, nét chữ rồng bay phượng múa mang theo một chút an ủi nho nhỏ rất nhanh thu hết vào sâu trong đáy mắt.

“ Ăn kẹo này rồi đừng khóc nữa. ”

Đó là một trưa hè mưa rơi thực lớn.

Có một thiếu niên rời đi để lại sau đó một chút ôn nhu ngẩn ngủ.

Có một nam hài vì thiếu niên kia mà trái tim nhỏ bé không ngừng loạn nhịp.

Có một cô bé, trong tương lai sẽ tồn tại trong cuộc sống của cả hai người họ ...

Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luat-su-dai-nhan-khong-de-choc>